

A close-up, high-angle shot of a woman's eye, looking slightly upwards and to the right. The eye is a striking green color with a dark pupil. The surrounding skin is a warm, golden-brown hue, suggesting a close-up of a face. The lighting is soft and directional, coming from the upper right, creating a subtle shadow on the left side of the eye and highlighting the texture of the eyelashes and the skin.

GAZDA

STEPHENIE MEYER

AUTOAREA SERIEI DE SUCCES „AMURG”

Prolog	
Inserată.....	1
Capitolul 1	
Amintindu-mi.....	5
Capitolul 2	
Ascultând.....	9
Capitolul 3	
Rezistând.....	15
Capitolul 4	
Visând.....	23
Capitolul 5	
Deranjată.....	31
Capitolul 6	
Urmarită.....	38
Capitolul 7	
Confruntată.....	46
Capitolul 8	
Iubită.....	54
Capitolul 9	
Descoperită.....	64
Capitolul 10	
Răzgândindu-mă.....	73
Capitolul 11	
Deshidratată.....	79
Capitolul 12	
Eșuând.....	88
Capitolul 13	
Condamnată.....	94
Capitolul 14	
Disputată.....	105
Capitolul 15	
Păzită.....	110
Capitolul 16	
Sortită.....	117
Capitolul 17	
Vizitată.....	127
Capitolul 18	
Plictisită.....	137
Capitolul 19	
Abandonată.....	146

When Melanie, one of the few remaining "wild" humans is captured, she is certain it is her end. Wanderer, the invading "soul" who has been given Melanie's body, was warned about the challenges of living inside a human: the overwhelming emotions, the glut of senses, the too vivid memories. But there was one difficulty Wanderer didn't expect: the former tenant of her body refusing to relinquish possession of her mind.

Wanderer probes Melanie's thoughts, hoping to discover the whereabouts of the remaining human resistance. Instead, Melanie fills Wanderer's mind with visions of the man Melanie loves—Jared, a human who still lives in hiding. Unable to separate herself from her body's desires, Wanderer begins to yearn for a man she has been tasked with exposing. When outside forces make Wanderer and Melanie unwilling allies, they set off on a dangerous and uncertain search for the man they both love.

Prolog

Inserată

Numele Vindecatorului era Fords Deep Waters .(Lordul apelor adanci)

Pentru ca era un suflet, avea toate caracteristicile unui suflet: era bun, rabdator, cinstit, iubitor. Anxietatea era ceva ciudat pentru Ford Deep Waters.

Foarte rar i-se intampla sa fie iritat. Dar pentru ca locuia intr-un corp omenesc, era greu de evitat sa nu devina iritat.

In timp ce studentii zumzaiu in partea cealalta a salii de operatie, si-a strans buzele formand o linie subtire. Expresia parea deplasata, avand in vedere ca acele buze de cele mai multe ori zambeau.

Darren, asistentul sau, i-a vazut grimasa si l-a batut pe umar:

-Sunt doar curiosi, Fords, a spus el in soapta.

-O insertie nu este o procedura provocatoare sau interesanta. Orice suflet de pe strada ar putea sa o faca daca ar fi cazul. Nu au nimic de invatat din asta

Fords era surprins sa isi auda propria voce ridicata.

-Nu au vazut pana acum un adult uman, a spus Darren.

Fords s-a incrunat:

-Nu isi pot vedea propriile fete? Nu au oglinzi?

-Stii ce vreau sa spun: un uman salbatic.Fara suflet, un rebel.

Fords s-a uitat la corpul fetei, intins pe masa de operatie cu fata in jos.Il durea inima sa isi aminteasca in ce conditii ajunsese ea acolo, atunci cand o adusesera Cautatorii. Indurase atata durere...

Acum era, bineinteles, perfect vindecata. Fords avusese grija de asta.

-Arata la fel ca noi, i-a saptit Fords lui Darren. Avem cu totii chipuri umane. Iar cand se va trezi, va fi una dintre noi.

-E doar interesant pentru ei, asta-i tot.

-Sufletul pe care i l-am implantat merita mai mult respect decat ii acord ei, holbamdu-se la trupul ei asa. Iar ea va avea destul de multe lucruri noi cu care trebuie sa se obisnuiasca, nu e corect sa o supunem la asa ceva.

Prin "asa ceva" nu se referea la holbat.

Darren l-a batut din nou pe umar:

-Va fi bine. Cautatorii au nevoie de infomatii si...

Cand a auzit cuvantul Cautatori, Fords s-a uitat urat la Durren, care a clipit socat.

-Imi pare rau, a spus Fords. Nu am vrut sa reactionez atat de negativ, doar ca imi pare rau pentru acest suflet.

Privirea lui s-a mutat pe rezervorul criogenic. Lumina rosie semnifica faptul ca acesta era pornit si setat pe modul de hibernare.

-Acest suflet a fost ales in mod special, a spus Darren linistitor. Ea este exceptionala pentru noi si mai curajoasa decat majoritatea. Cred ca s-ar fi oferit voluntar daca am fi avut ocazia sa o intrebam.

-Care dintre noi nu ar fi facut-o? Dar chiar asa stau lucrurile acum?

Problema nu este dorinta ei, ci cat este corect sa ceri unui suflet sa indure.

Studentii vorbeau si eu despre sufletul care hiberna. Fords ii auzea foarte clar, mai ales ca ei vorbeau tot mai tare, cu cat deveneau mai nerabdatori.

-A locuit pe 6 planete.

-Eu stiam ca pe 7.

-Am auzit ca nu a trait de doua ori in aceeasi specie.

-Asta e posibil?

-A fost aproape orice: floare, urs, paianjen...

-Iarba de mare, liliac...

-Chiar si dragon!

-Nu cred ca a fost chiar de 7 planete.

-Cel putin pe 7. A inceput pe Origin.

-Serios? Pe Origin?

-Liniste, va rog! I-a intrerupt Fords. Daca nu puteti sa observati operatia cu profesionalism si in liniste, atunci o sa va cer sa iesiti afara.

Jenati, cei 6 studenti au facut liniste si s-au departat unul de celalalt.

-Sa continuam, Darren!

Totul era pregatit. Medicamentele se aflau langa fata. Parul ei lung era prins intr-o casca medicinala, lasand la vedere gatul ei subtire. Pe deplin sedata, inspira si expira incet. Pielea ei bronzata de abia mai purta vrei urma a... accidentului.

-Poti incepe dezghetul, Darren.

Asistentul cu parul alb astepta deja langa rezervorul criogenic. A ridicat capacul si a format codul. Lumina rosie de langa cilindru a inceput sa palpaie schimbandu-si culoarea, odata cu trecerea secundelor.

Fords s-a concentrat asupra trupului inconstient, a apasat pielea de la baza craniului cu bisturiul si inainte de a largi taietura a pulverizat medicamentul care sa opreasca sangerarea. Fords a desfacut delicat muschii gatului, expunand partea de sus a coloanei vertebrale.

-Sufletul este gata, Fords, l-a informat Darren.

-Si eu sunt. Adu-l aici.

Fords l-a simtit pe Darren langa el si nu s-a indoit de faptul ca era pregatit, doar lucrau de mult timp impreuna.

-Trimite-o acasa, a spus.

Darren a intrat in raza sa vizuala, cu sufletul argintiu in palma sa.

Fords niciodata nu a putut sa nu fie impresionat de frumusetea unui suflet.

Sufletul stralucea puternic in sala de operatii, mai puternic decat instrumentele argintii din mana sa.

Ca o panglica vie, s-a rasucit agitat, fericit ca a fost eliberat din rezerva criogenica.

Nenumaratele sale atasamente s-au ridicat precum o coama de par argintiu.

Toate erau adorabile, dar acesta i s-a parut aparte lui Fords Deep Waters.

Si nu numai lui. Darren a oftat moale, iar studentii au murmurat apreciativ.

Incet, Darren a asezat micuta creatura in deschizatura facuta de Fords in gatul fetei.

Sufletul a alunecat inauntru, adaptandu-se la noul spatiu. Fords a admirat felul in care a pus stapanire pe noua sa casa. Atasamentele lui s-au fixat cu precizie in centri nervosi, intinzandu-se elegant si dincolo de spatiul pe care el il putea vedea, pana la creier, la nervii optici si in canalele auditive.

Era foarte rapida si totodata foarte precisa in miscari. Curand, doar o mica parte argintie mai era vizibila.

-Bravo! i-a spus el, stiind ca nu il putea auzi. Doar fiinta umana avea urechi, iar ea acum dormea inca.

Tinea de rutina sa termine restul de treaba. A curatat rana, aplicand medicamentul special pentru a o inchide si a stres cu pudra cicatricea de pe gat. Perfect, ca de obicei, a spus asistentul, care, dintr-o pricina neintelesa de Fords, pastrase numele gazdei sale Darren.

Fords suspinat usor.

Regret ceea ce tocmai am facut.

Iti faci doar treaba de Vindecator.

Aceasta este una dintre rarele ocazii cand Vindecarea provoaca o rana.

Darren a inceput sa faca ordine si sa stranga in sala. Parea ca nu stie ce sa spuna. Fords isi satisfacea Chemarea. Asta era sufficient pentru Darren.

Dar nu era de ajuns pentru Fords Deep Waters, care, in adancul sufletului, era un adevarat Vindecator. A privit cu ingrijorare trupul femeii, stiind ca aceasta pace se va sfarsi imediat ce ea se va trezi din somn. Toata oroarea sfarsitului acestei tinere femei va fi purtata de sufletul innocent pe care il pusese inuntrul ei.

In timp ce se apleca asupra finite omenesti si ii soptea la ureche, Fords isi dorea cel mai mult ca sufletul sa fie cel care il aude.

Success, micuta ratacitoare, success! Atat imi doresc sa nu ai nevoie de asa ceva!

Capitolul 1

Amintindu-mi

Știam că va începe cu sfârșitul și că sfârșitul va arăta ca moartea în ochii aceia. Fusesem avertizată.

Nu ochii aceia. Ai mei. Ea era eu acum.

Limbajul pe care m-am pomenit că îl folosesc era ciudat, dar avea sens. Bolovănos, simplu, neinteligibil și liniar. Imposibil de diform în comparație cu multe din câte folosisem, dar capabil să-și găsească fluiditatea și expresia. Uneori frumos. Limba mea acum. Limba maternă

Cu cele mai corecte instincte ale celor de asemenea mie, m-am legat în siguranță de centrul gândirii. m-am insinuat fără puțin?ă de scăpare în fiecare răsuflare și reflex până când n-am mai fost o entitate separată. Eram eu

Nu corpul, corpul meu.

Am simțit cum efectul sedativelor dispărea și luciditatea îi ia locul. M-am încordat pentru atacul violent al primei amintiri, care, de fapt, va fi ultima amintire - ultimile momente pe care acest trup le-a trăit, amintirea sfârșitului. Fusesem insistent atenționată asupra a ceea ce urma să se întâmple acum. Aceste emoții omenesti vor fi mai puternice, mai primejdioase decât ale oricărei alte specii în care fusesem. Am încercat să mă pregătesc.

Amintirea a venit. Și, așa cum fusesem prevenită nu a fost ceva pentru care să te poți pregăti.

A izbucnit cu o culoare puternică și un sunet ascuțit. Pielea era rece, dar durerea îi chircea mâinile și picioarele, arzându-le. Gustul din gură era îngrozitor, metalic. Și mai era noul simț, al cincilea, pe care nu îl avusesem niciodată, care a cules paticulele din aer și le-a transformat în mesaje ciudate, și plăceri, și avertismente în creierul ei-mirosurile. Îmi distrăgeau atenția, mă făceau să fiu confuză, dar nu afectau amintirea ei. Amintirea nu a avut timp pentru noutatea pe care o reprezenta mirosul. Amintirea era doar teamă pură. Frica a cuprins-o ca într-o menghină, îmbolindu-i membrele greoaie, stângace și punându-le piedică în același timp. Să o ia la goană, să fugă-era tot ce putea face.

N-am reușit. Amintirea care nu-mi aparținea era atât de înspăimântătoare de puternică și clară încât mi-a scăpat de sub control - a copleșit detașarea, faptul că știam că este doar o amintire, și nu eu. Absorbită în iadul care a fost ultimul minut din viața ei, eu am fost ea și amândouă fugeam.

Este atât de întuneric. Nu văd nimic. Nu pot să văd podeaua. Nu-mi pot vedea mâinile întinse în față. Alerg orbeste și încerc să-l aud pe următorul pe care îl simt în spatele meu, dar pulsul îmi bate atât de puternic în urechi încât acoperă orice altceva. Este frig. N-ar trebui să conteze acum dar doare. Mi-e atât de frig. Aerul din nasul ei era deja deranjant. Neplăcut. Un miros neplăcut. Timp de

p secundă,acel lucru dezagreabil m-a eliberat de amintire.Dar a durat doar o clipă,apoi am fost trasă din nou în vârtoarea atunii si ochii mei s-au umplut de lacrimi ingrozite.M-am rătăcit. Ne-am rătăcit .S-a terminat
Sunt chiar în spatele meu,îi aud aproape. Sunt atât de multi pasi!Sunt singură
.N-am reusit

Căutătorii strigă .Sunetul vocilor lor îmi întoarce stomacul pe dos .O să mi se facă rău.

”E în regulă,e în regulă”,minte unul dintre ei,peutru a mă face să încetinesc
.Are vocea întretăiată de gâfâieli .”Atentie !” strigă altul pentru a o avertiza.
”Ai grijă să nu te rănești”,se ragă altul. O voce adâncă, plină de îngrijorare.
Grijă!

Căldura mi-a tâsnit prin vene si o oroare violentă aproape că m-a sufocat.
N-am simtit o asemenea emotie violentă în nici o alta dintre vietile mele .Timp
de o altă secundă,repulsia m-a îndepărtat de amintire .Un vaiet ascutit si
pătrunzător mi-a spart urechile si mi-a străpuns capul. Sunetul mi-a zgâriat
căile respiratorii. Simteam o durere slabă în gât.

tipi ,mi-a explicat corpul meu. Tipi

Am încremenit socata si sunetul s-a întrerupt brusc.

Aceasta nu era o amintire.

Corpul meu – ea gândea! Îmi vorbea!

Dar ,în acea clipă ,amintirea a fost mai puternică decât surpriza mea.

„Te rugăm! Au tipat ei. E primejdios să înaintezi!,,

„Primejdia este în spate!” am tipat eu în gând. Dar înțelegeam ce vor să spună.

Un fascicul plăpând de lumină,venind de cine stie unde,strălucește la capătul
holului .Fundătura de care mă temeam si la care mă asteptam. Era o gaura
neagră .

Putul unui lift. Abandonat,gol si condamnat ca această clădire. Odată loc de
ascunzis ,acum mormânt.

Un val de usurare curge prin mine,în timp ce alerg înainte. Există o cale .Nu o
cale de scăpare,dar poate una de a câștiga.

Nu, nu , nu ! Acest gând era doar al meu si m-am luptat să scap de ea,dar eram
împreună.Si am alergat către moarte.

”Te rugăm!” tipetele sunt si maiperate.

Îmi venea să râd ,stiind că sunt suficient de rapidă .Îmi imaginez mâniei lor
întinzându-se la doar câțiva centimetri în spatele meu .Dar sunt suficient de
rapidă cât este nevoie .Nici măcar nu mă opresc atunci când se termină
podeaua .Gaura se ridică pentru a mă întimpina.

Golul mă înghite .Picioarele mele pasesc, inutil. Măinile mele apucă aerul,se
înclestează de el,căutând ceva solid. Aerul trece suflă pe lângă mine,ca o
tornadă.

Am auzit bufnitura înainte să o simt... Vântul a dispărut...
Iar durerea este peste tot, în corpul meu... Durerea este totul...
Făceti-o să înceteze.

”N-a fost de suficient de sus” ,îmi soptesc mie însumi printre valurile de durere.

Când se va sfârși durerea? Când?

Lesinul a înghitit agonia și am fost recunoscătoare că amintirea se încheiase cu cea mai decisivă dintre concluzii.

Lesinul îndepărtase totul și eu eram liberă. Am tras aer în piept pentru a mă calma, fiindcă era obiceiul acestui trup .Trupul meu.

Dar apoi culoarea a reapărut, amintirea a revenit și m-a copleșit din nou.

Nu! M-am panicat eu, temându-mă de răceala și durerea ,și chiar de frică.

Dar nu era aceeași amintire. Era o amintire în cadrul amintiri din cadrul amintirii –o ultimă amintire ,ca o ultimă gură de aer – dar totuși ,cumva, mai puternică decât prima.

Lesinul luase totul, în afară de asta - un chip.

Fața îi era la fel de străina cum ar fi pentru acest nou trup tentaculele sinuoase și fără chip ale corpului ultimei mele gazde .Văzusem acest gen de față în imaginile care mi-au fost date ca să mă pregătesc pentru această lume. Era dificil să le diferentiez, să văd micile variații de culoare și formă ,care erau singurii indicatori individuali. Semănau atât de mult unii altii. Nasurile aflate în mijlocul sferei, ochii deasupra și gurile dedesubt, urechile de-o parte și de alta .O colecție de simțuri, toate presupunând contacte, concentrate într-un singur loc. Piele peste oase, păr crescând și linii ciudate, blănoase, deasupra ochilor .Unii aveau mai multă blană în partea de jos a feței ,pe fălci –aceia erau întotdeauna bărbați .Culorile erau variațiuni de maro –de la crem deschis la aproape negru .În afară de asta, cum să faci diferența între unul și altul?

As fi recunoscut acest chip dintre câteva milioane.

Această față avea o formă dreptunghiulară dură, oasele reliefându-se accentuat de sub piele .Culoarea era un maro-auriu deschis. Părul era doar ușor mai închis decât pielea, mai puțin în unele locuri, unde suvite de un blond-deschis îl făceau mai luminos, și acoperea numai capul, și se regăsea doar în acele linii ciudate de deasupra ochilor. Culoarea irisului în globii oculari era mai întunecată decât a părului, dar, la fel ca și părul, avea irizații luminoase .In jurul ochilor existau linii mici și amintirile ei mi-au dezvăluit că acestea apăruseră din cauza zâmbetului și a mijirii ochilor când soarele era prea puternic.

Nu stiam nimic despre ceea ce însemna frumusețea pentru acești străini .Și totuși ,stiam că acest chip era frumos. Vroiam să mă mai uit la el .Îndată ce mi-am dat seama de asta, a dispărut.

Al meu ,a spus străina ,desi aceasta n-ar fi trebuit să existe.

Iarăși ,am înghetat surprinsă .N-ar trebui să fie nimeni aici în afară de mine .Și

totuși ,acest gând a fost atât de puternic și de conștient!

Imposibil. Cum de era încă aici? Ea era eu acum.

Al meu ,i-am reproșat ,toată puterea și autoritatea mea fiind concentrate în acest cuvânt. Totul este al meu.

Și atunci de ce îi vorbesc ? m-am întrebat în timp ce vocile mi-au întrerupt gândurile.

Capitolul 2

Ascultând

Vocile erau balnde si se auzeau de aproape, fiind aparent - c toate ca abia acum devenisem constienta de prezenta lor - in mijlocul unei conversatii soptite.

- Mi-a teama ca este prea mult pentru ea , a spus una.

Vocea era blajina,dar profunda,masculina.

- Este prea mult pentru oricine.Atata violenta!

Tonul era plin de repulsie.

A tipat numai o data,a spus o voce feminina mai inalta si mai subtire,subliniind acest lucru cu o urma de incantare,de parca ii dadea de castig de cauza intr-o disputa.

- Stiu , a recunoscut barbatul.Este foarte puternica.Altii au fost mult mai traumatizati din cauze mai banale.

- Sunt sigura ca se va simti mai bine,exact cum ti-am spus.

- Poate ti-ai ratat Chemarea.

In vocea barbatului se simtea o iritare.Sarcasm a numit-o memoria mea.

- Poate ca ai fost menita sa fii o Vindecatoare,asa cum sunt eu.

Femeia a scos un sunet amuzat.Ras

- Ma indoiesc de asta.Noii,Cautatorii,preferam un alt soi de diagnostic.

Trupul meu cunostea acest cuvânt,acest rang: Cautatori.A trimis un fior de teama pe sira spinarii.O reactie reminiscenta.Desigur ,eu nu aveam niciun motiv sa ma tem de Cautatori.

- Ma intreb uneori daca defectele umanitati ii afecteaza pe cei care au profesia ta, a privit- barbatul ganditor, rostind cuvintele cu vocea inca acrita de enervare.Violenta face parte din alegerile pe care le faci in viata.Exista vreo parte suficient de mare din temperamentul nativ al corpului tau care sa-ti dea ghes sa te bucuri de onoare?

Am fost surprinsa de acuzatia lui,pe acel ton.Aceasta discutie era aproape ca o ...cearta.Ceva care ii era familiar gazdei mele,dar de care eu nu avusesem parte niciodata.

Femeia era in defensiva.

- Noi nu alegem violenta..O infruntam cand este necesar.Si este un lucru bun pentru voi,restul,ca unii dintre noi sunt suficient de puternici ca sa se ocupe de lucrurile neplacute.De pacea voastra s-ar alege praful daca noi n-am face ce trebuie facut.

- A fost odata ca niciodata.Cred ca meseria voastra e demodata.

- Drept marturie pentru oroarea acestei afirmatii sta fiinta care zace pe acest pat.

- O fata singura si nainarmata! Da,chiar este o amenintare la adresa pacii noastre.

Femeia a rasuflat cu greutate.Un oftat.

- Dar de unde a venit?Cum de a aparut in mijlocul orasului Chicago,un oras care nu mai e de mult populat ,la sute de kilometri distanta de orice urma a activitatii rebelilor? A reusit singura sa ajunga aici?

A enumerat intrebarile fara sa para a cauta vreun raspuns ,de parca le rostise deja de prea multe ori.

- Asta-i problema ta,nu a mea,a spus barbatul.Sarcina mea este sa ajut acest suflet sa se adapteze cu noua gazda fara a suferi vreo durere sau trauma necesara.

Cu toate ca imi revenea incet,obisnuindu-ma cu aceasta noua lume a simturilor,abia acum am inteles ca eu constituiam subiectul conversatiei.Eu eram sufletul despre care vorbeau.Reprezenta o noua legatura cu lumea,o lume care insemnase multe alte lucruri pentru gazda mea.Pe fiecare planeta ,noi ne luam un nume diferit.Suflet.Presupun ca era o descriere corecta.Forta nevazuta care ghideaza trupul.

- Raspunsul la intrebarile mele conteaza la fel de mult ca responsabilitatile tale fata de suflet.

- Asta-i discutabil.

S-a auzit sunetul unei miscari si vocea ei a devenit brusc o soapta.

- Cand isi va reveni in simtiri? Efectul sedari este pe cale sa dispara.

- Cand va fi pregatita.Las-o in pace.Are dreptul sa rezolve aceasta situatie asa cum i se pare mai potrivit.Imagineaza-ti socul trezirii ei - se afla in interiorul unei gazde rebele cu rani care au adus-o in pragul mortii,capatate in incercarea de a scapa.Nimeni nu ar trebui sa fie nevoit sa indure un asemenea traumatism,pe timp de pace!

Voce lui s-a ridicat din cauza emotiei.

- Este puternica.Tonul femeii era acum linistitor.Uita-te cat de bine s-a descurcat cu prima amintire,cea mai rea din toate.Indiferent la ce s-a asteptat,i-a facut fata.

De ce ar trebui sa faca fata? a murmurat barbatul,fara sa para a astepta vreo replica.

Dar femeia i-a raspuns oricum:

- Daca e sa obtinem informatii,trebuie...

- Trebuie fiind cuvantul ales de tine,eu as opta pentru vrem.

- Atunci cineva trebuie sa se ocupe de lucurile neplacute,a continuat ea de parca n-ar fi fost intrerupta.Si cred ,din cate stiu despre ea,ca ar fi acceptat provocarea daca ar exista vreo posibilitate sa o intrebam.Cum o chemi?

Barbatul nu a rostit nici un cuvnt pret de cateva clipe indelungate.Femeia a asteptat.

- Ratacitoarea,a raspuns el,intr-un tarziu.

- I se potriveste,a spus ea.Nu am vreo statistica oficiala,dar ea trebuie sa fie

unul dintre cei foarte putini,daca nu chiar singura,care a "ratacit" atat de departe.Da,Ratacitoarea i se va potrivi pana cand isi va alege un nou nume. El nu i-a raspuns nimic.

- Desigur ,ar putea sa preia numele gazdei...N-am gasit o corespondenta in dosarele su amprente sau scanari ale retinei.Nu-ti pot spune ce nume avea.

- Nu va lua numele fiintei umane,a murmurat barbatul.

Raspunsul ei a fost conciliant.

- Fiecare isi gaseste pace intr-un mod propriu.

- Aceasta Ratacitoare va avea nevoie de mai multa pace decat majoritatea,multumita stilului vostru de Cautare.

S-au auzit sunete ascutite - pasi sacadati pe dusumea.Cand a vorbit din nou,vocea femeii era in cealalta parte a camerei fata de barbat ,

- N-ai fi reactionat cu fermitate in primele zile ale acestei ocupatii,a spus ea.

- Poate ca tu nu reactionezi prea bine cand este vorba de pace.

Femeia a ras,dar sunetul era fals - nu exista un amuzament real.Mintea mea parea vine adaptata la interpretarea semnificatiilor reale ale tonului si infleziunilor.

- Nu ai o perceptie clara despre ceea ce presupune Chemarea.Ore lungi aplecata peste dosare si harti.Este vorba,in special, despre munca de birou.Conflictele si violenta nu apar atat de des cum crezi tu.

- Cu zece zile in urma erai inarmata cu arme letale,urmarind sa dobori acest trup.

- Este exceptia ,te asigur, nu regula.Nu uita,armele cate te dezgusta sunt indreptate impotriva noastra ori de cate ori noi,Cautatorii,nu suntem suficient de vigilenți.Oamenii ne ucis bucurosi ori de cate ori au posibilitatea sa o faca.Cei ale caror vietii au fost atinse de ostilitate ne considera niste eroi.

- Vorbesti de parca este un razboi foarte violent.

- Pentru ramasitele rasei umane,este.

Aceste cuvinte au fost prea puternice pnetru urechile mele.Corpul meu a reactionat la auzul lor- am simtit respiratia accelerandu-mi-se ,am auzit inima batandu-mi mai repede decat era normal.Langa patul pe care eram intinsa,o masinarie inregistra intensificarile,cu bipuri in surdina.Vindecatorul si Cautatoarea erau prea absorbiti in disputa lor pentru a remarca.

- Dar este un razboi,care, chiar si ei trebuie sa-si fi dat seama,este de mult pierdut.Sunt depasiti numeric cu cat? Un milion la unul? Imi imaginez ca stii.

- Estimam ca sansele in favoarea noastra sunt destul de mari,a recunoscut ea fara tragere de inima.

Vindecatorul a parut sa se multumeasca cu aceasta informatie si sa puna la punct neintelegerii.O vreme a fost tacere.

Am folosit aceastapauza pentru a-mi evalua situatia.Multe lucruri erau evidente.

Ma aflam intr-un Centru de Vindecare, revenindu-mi ddupa o inserare neobisnuit de traumatizanta. Eram sigura ca trupul care magazduia fusese complet vindecat inainte de a-mi fi dat. O gazda deteriorata ar fi fost vindecata. M-am gandit la parerile divergente ale Vindecatorului si ale Cautatoarei. Conform informatiilor pe care le promisem inainte de a ma hotari sa vin aici, Vindecatorul avea dreptate. Ostilitatile avute cu cele cateva grupari de oameni ramase erau incheiate. Planeta numita Pamant era la fel de pasnica si idilica cum se vedea din spatiu- un verde si un albastru care te ademeneau. Invaluita de vapori albi inofensivi. Fiindca asa era felul de a fi al sufletului, armonia era universală acum.

Disensiunea verbala dintre Vindecator si Cautator era jenanta. Ciudat de agresiva pentru specia noastra. M-a facut sa ma intreb. Era posibil sa aiba dreptate, zvonurile zoptite care se unduiau precum valurile printre ganduri ca...ca...

Atentia mi-a fost distrasa in timp ce incercam sa gasesc numele ultimei specii-gazda. Aveam un nume, stiam asta. Dar, fiindca nu mai eram conectata cu acea gazda, nu-mi puteam aminti cuvantul. Foloseam un limbaj mul mai simplu decat acesta, un limbaj de ganduri tacute care ne unea intr-o singura mare minte. Un avantaj necesar atunci cand cineva avea, pentru totdeauna, radacinile prinse intr-un sol umed si negru.

Puteam descrie acea specie in noul meu limbaj uman. Locuiam pe fundul marelui ocean care acoperea intreaga suprafata a lumii noastre- o lume care avea si ea un nume, dar nici pe acesta nu mi-l aminteam. Fiecare dintre noi avea o suta de brate si, pe fiecare brat, o mie de ochi, asa ca, avand gandurile conectate, vedeam absolut tot oceanul. Nu era nevoie de sunete, asa ca nu avem cum sa-l auzim. Gustam apele si, plus ceea ce vedeam, stiam tot ce era de stiut. Gustam sorii, aflati la atat de multe leghe deasupra apei, si transformam gustul lor in hrana de care aveam nevoie.

Puteam sa descriu cum eram, dar nu imi aminteam numele. Am suspinat dupa unostintele pierdute si apoi am reinceput sa meditezla ceea ce auzisem. De regula, sufletele nu spun decat adevarul. Desigur, pentru Cautatori exista obligatiile Chemarii, dar intre suflete nu a existat niciodata motiv pentru minciuna. Cu limbajul mental al ultimei mele specii, ar fi fost imposibil sa minti, chiar daca vroiam. Oricum, ancorati cum eram, ne supeam povesti pentru a ne alina plictiseala. Harul de povestitor era cel mai pretuit dintre talente, pentru ca de el beneficia toata lumea.

Uneori, faptele se amestecau atat de bine cu fictiunea incat, desi nu se spuneau minciuni, iti venea greu sa-ti amintesti ce era strict adevarat.

Cand ne gandeam la noua planeta - Pamantuk, uscat, variat si plin de locuitori atat de violenti si distructivi incat abia daca ni-i putem imagina-oroarea noastra era uneori umbrita de nerabdare. Povestile s-au axat cu repeziciune pe noul si

palpitanul subiect. Razboaie-razboaie! Noi sa trebuiasca sa luptam! - au fost initial descrise cu acuratete, pentru ca mai apoi sa fie infrumusetate si sa devina fictiune. Cand povestile au inceput sa intre in conflict cu informatiile oficiale primite, evident ca le-am dat crezare ultimelor.

Dar se sopteau urmatoarele: gazdele erau atat de puternice incat sufletele erau obligate sa le abandoneze. Gazde ale caror minti erau atat de puternice incat nu puteau fi complet anihilate. Suflet care capatasera personalitatea trupului, in loc sa fie invers. Povesti. Zvonuri crunte. Nebunie

Dar asta parea aproape ca acuzatia Vindecatorului...

Am alungat acest gand. Cea mai probabila semnificatie a dezaprobarii sale era adversiunea pe care cea mai mare parte dintre noi o simteam fata de Chemarea Cautatorilor. Cine ar alege o viata de conflict si urmariri? Cine ar fi tras de sarcina neplacuta a vanarii si capturarii gazdelor care nu isi doreau aceasta soarta? Cine ar fi fost in stare sa infrunte violenta acestei specii, oameni stili care ucideau cu atata usurinta, fara sa gandeasca prea mult? Aici, pe aceasta planeta, Cautatorii devenisera, practic, ...o militie - creierul meu a furnizat termenul pentru acest concept nefamiliar. Cei mai multi credeau ca numai cele mai putin civilizate suflete, cele mai putin evolute, cei mai putini dintre noi ar fi atrasi sa aleaga calea Cautatorilor.

Totusi, pe Pamant, Cautatorii isi castigasera un nou statut. Niciodata vreodata ocupatie nu a fost atat de nedreapta. Niciodata nu se transformase intr-o batalie atat de cumplita si de sangeroasa. Niciodata vietile atat de multor suflete nu fusesera sacrificate. Cautatorii reprezentau un scut invincibil si sufletele acestei lumi le erau de rei ori recunoscatoare: pentru siguranta pe care o obtineau recurgand la violenta, pentru riscul mortii finale pe care il infruntau de buna voie in fiecare zi si pentru noile trupuri pe care ei continuau sa le procure. Acum, ca pericolul era teoretic depasit, se parea ca recunoscintea palea. Si, cel putin pentru aceasta Cautatoare, schimbarea nu era deloc placuta.

Era usor de imaginat care ar fi fost intrebarea pe care ea mi-ar fi adresat-o. Cu toate ca Vindecatorul incerca sa-mi ofere timp pentru a ma acomoda cu noul corp, stiam ca voi face tot ce imi sta in putinta pentru a o ajuta pe Cautatoare. Sa fie un bun cetatean reprezinta chintesenta fiecarui suflet.

Asa ca am tras adanc aer in piept pentru a ma pregati. Monitorul a inregistrat miscarea. Stiam ca trisez un pic. Nu voiam sa recunosc, dar imi era frica. Pentru a obtine informatiile de care Cautatoarea avea nevoie, ar fi trebuit sa explorez amintirile violente care m-au facut sa tip ingrozita. Mai mult decat atat, imi era frica de vocea pe care o auzisem atat de puternic in cap. Dar acum ea era tacuta, asa cum starea in firea lucrurilor. Si ea reprezenta doar o amintire.

Nu ar fi trebuit sa-mi fie frica. La urma urmelor, acum mi se spune Ratacitoarea. Si imi castigasem acest nume.

Cu o alta respiratie adanca, m-am cufundat in cercetarea amintirilor care ma

infricosazera,le-am infruntat cu dintii inclestati.

Puteam sa trec peste sfarsit - nu ma mai coplesea.Am alergat din nou rpin intuneric ,cutremurandu-ma,incercand sa nu simt.Sa terminat repede.

Odata depasita acea bariera,nu mi-a mai fost greu sa plutesc printre lucruri si prin locuri mai putin alarmante,obtinand informatiile pe care le doream.Am vazut cum ea a venit in acest oras rece,conducand noapte intr-o masina furata,aleasa pentru aspectul ei care nu batea la ochi.Mersese in intuneric pe strazile din Chicago,tremurand sub haina.

Facea propriile cautari.Aici se aflau si altii ca ea,sau cel putin asa spera.Unul anume.Un prieten...nu,o ruda.Nu o sora...un var.

Cuvintele imi veneau din ce in ce mai incet si ,la inceput ,nu am inteles de ce.Aceasta insemana uitarea? Pierderea ca urmare a traumatismului care aproape ca a facut-o sa moara? Eram inca amortita din pricina lesinului? M-am fortat sa gandesc limpede.Trupul meu era inca sedat? M-am simtit suficient de vioaie,dar mintea mea s-a straduit inutil sa-mi dea raspunsurile pe care le doream.

Am incercat o alta metoda de cautare,sperand sa obtin raspunsuri mai clare.Care era scopul ei? Ar fi gasit...Sharon - numele mi-a venit brusc in minte - si ei ar fi..

M-am lovit de un zid.

Era un spatiu alb,nimic.Am incercat sa-l ocolesc,dar nu gaseam marginile vidului.Era ca si cum informatia pe care o cautam fusese stearsa.

De parca acest creier fusese deteriorat.

Furia m-a strfulgerat ,incinsa si salbatica.Am icnit surprinsa de reactia neasteptata.Auzisem de instabilitatea emotionala a acestor corpuri omenesti,dar anticiparea a fost dincolo de puterile mele.In opt vietii,nu avusesem niciodata o emotie care sa ma izbeasca cu atata forta.

Am simtit sangele pulsandu-mi in gat,lovind cu putere in spatele urechilor.Mainile mi s-au strans in pumni.

Masinariile de alaturi au raportat accelerarea batailor inimii mele.Cei din camera au reactionat: sunetul ascutit al pantofilor Cautatoarei s-a apropiat de mine,amestecandu-se cu mersul tarsait mai putin zgomotos al Vindecatorului.

- Bun venit pe Pamant,Ratacitoareo! a spus vocea feminina.

Capitolul 3

Rezistând

- Nu va recunoaste noul nume, a murmurat Vindecatorul.

O noua senzatie mi-a distras atentia. Ceva placut, o schimbare in are in timp ce Cautatoarea statea langa mine. Un miros, am realizat eu. Ceva diferit de camera sterila, inodora. Parfum, mi-a spus noua mea minte. Floral, excitant...

- Ma auzi? A intrebat Cautatoarea, intrerupandu-mi analiza. Esti constienta?

- Nu te grabi, m-a indemnat vindecatorul cu o voce mai blanda decat cea pe care o folosise mai inainte.

Nu am deschis ochii. Nu voiam ca atentia sa-mi fie distrasa. Mintea mi-a dat cuvintele de care aveam nevoie si tonul pentru a putea transmite ceea ce nu puteam exprima fara sa folosesc multe cuvinte.

- Am fost plasata intr-o gazda deteriorata pentru a obtine informatiile de care ai tu nevoie Cautatoarea?

S-a auzit un geamat de surpriza si jignire si ceva cald mi-a atins pielea, mi-a acoperit mana.

- Sigur ca nu, Ratacitoarea, a spus barbatul pe un ton linistitor. Chiar si un Cautator are niste limite.

Cautatoarea a gemut din nou. A pufnit, m-a corectat noua mea memorie.

- Si atunci, de ce aceasta minte nu functioneaza corect?

S-a facut o pauza.

- Scanarile au fost perfecte, a spus Cautatoarea.

Cuvintele ei nu erau linistitoare, ci argumentative. Voia sa se certe cu mine?

- Corpul era complet vindecat, continua Cautatoarea.

- Dupa o tentativa de suicid care a fost primejdios de aproape de reusita.

Tonul meu era rigid, inca furios. Nu eram obisnuita sa fiu furioasa.. Era greu sa controlezi asta.

- Totul era in perfecta stare...

- Vindecatorul a intrerupt-o.

- Ce lipseste? a intrebat el. In mod clar , ai scapat controlul vorbirii.

- Amintirea. Incercam sa-mi dau seama ce vor Cautatorii.

Desi nu s-a auzit nici un sunet, s-a simtit o schimbare. Atmosfera, care devenise tensionata la acuzele mele, s-a relaxat. M-am intrebat cum de stiam acest lucru. Am avut o senzatie ciudata ca receptionam, cumva, mai mult decat ce-mi furnizau cele cinci simturi – aproape am avut senzatia ca mai exista un simt, ceva in plus, care nu putea fi controlat. Intuitia? Da, asta era. De parca vreo creatura avea nevoie de mai mult de cinci simturi.

Cautatoarea si-a dres vocea, dar Vindecatorul a fost cel care a raspuns.

- Ah, a spus el. Nu-ti face griji pentru aceasta... problema a amintirilor parțiale.

Asta, ei bine nu e chiar de asteptat, dar nici surprinzator, date fiind imprejurarile.

- Nu inteleg ce vrei sa spui.

- Aceasta gazda facea parte din rezistenta umana. Exista acum o urma de agitatie in vocea Cautatoarei. Acesti oameni care aveau cunostinta de existenta noastra inca dinainte de inserare sunt mai greu de supus. Gazda ta inca se opune.

A urmat un moment de tacere, in care ei asteptau raspunsul meu.

Se opune? Gazda imi bloca accesul? Din nou, fierbinteala furiei m-a surprins.

- Legaturile mele au fost corect facute? Am intrebat eu, cu vocea distorsionata pentru ca vorbeam printre dinti.

- Da, a spus Vindecatorul. Toate cele opt sute douazeci si sapte de puncte sunt prinse ferm in pozitile optime.

Aceasta minte a folosit mai multe dintre inzestrarile mele decat oricare alta gazda de dinainte, lasandu-mi doar o suta optzeci si una de atasamente libere. Poate ca legaturile numeroase reprezentau motivul pentru care emotiile erau atat de puternice.

M-am hotarat sa-mi deschid ochii. Simteam nevoia sa verific de doua ori promisiunile Vindecatorului si sa ma asigur ca restul trupului meu functiona. Lumina. Stralucitoare, dureroasa. Am inchis ochii din nou. Ultima lumina pe care o vazusem fusese filtrata prin o suta de stanjeni de apa. Dar acesti ochi vazusera lumina mai stralucitoare si ii puteau face fata acesteia. I-am inchis cat sa ramana inca acoperiti de gene.

- Vrei sa sting luminile?

- Nu, Vindecatorul. Ochii mei se vor obisnui.

- Foarte bine, a spus el si am inteles ca aprobarea lui se referea la pronumele posesiv pe care il folosisem.

Amandoi au asteptat in tacere in timp ce ochii mi se deschideau incet.

Mintea mea a recunoscut incaperea ca fiind o camera obisnuita dintr-un stabiliment medical. Un spital. Placile de pe tavan erau albe cu pete mai intunecate. Luminile erau rectangulare si aveau aceeasi dimensiune ca placile, pe care le inlocuiau la intervale regulate. Peretii erau verde - deschis - o culoare care calma, dar, de asemenea, o culoare a bolii. O alegere neinspirata, dupa opinia mea proaspat formata.

Oamenii care se aflau in fata mea erau mai interesanti decat incaperea.

Cuvantul doctor mi-a sunat in minte indata ce privirea mea s-a fixat asupra Vindecatorului. Purta haine largi albastre - verzui, care ii lasau bratele dezgolite. Haine de spital. Avea par pe fata, de o culoare ciudata, pe care memoria mea a numit-o rosu.

Rosu! Cu tocmai trei lumi in urma vazusem culoarea sau ceva inrudit. Chiar si acest auriu- roscat ma umplea de nostalgie.

Fata lui imi parea omeneasca, obisnuita, dar cunostintele mele din memoria mea i-au atribuit cuvantul bland.

O respiratie nerabdatoare mi-a indreptat atentia catre Cautatoare.

Era foarte mica. Daca nu s-ar fi manifestat, mi-ar fi luat mai mult timp sa observ ca statea linga Vindecator. Nu atragea privirea, era ceva intunecat intr-o camera luminoasa. Purta negru de la barbie la incheieturile mainii – un costum conservator, cu guler pe gat, captusit cu matase. Si parul ii era negru. Crestea pana la barbie si era tras in spatele urechilor. Pielea ei era mai intunecata decat a Vindecatorului. O nuanta maslinie.

Micile schimbari in expresiile oamenilor erau atat de superficiale incat erau foarte greu de deslusit. Memoria mea putea, totusi, numi ceea ce oglindea chipul acestei femei. Sprancenele negre, inclinate peste ochii usor iesiti in afara creau o trasatura familiara. Nu era chiar furie. Intensitate. Iritare.

- Cat de des se intampla acest lucru? Am intrebat eu, privindu-l din nou pe Vindecator.

- Nu prea des, a recunoscut Vindecatorul. Avem acum atat de putine gazde adulte. Gazdele imature sunt foarte maleabile. Dar ai indicat ca preferi sa incepi ca adult...

- Da.

- Cele mai multe solicitari sunt pentru copii. Durata vietii omenesti este mult mai mica decat esti tu obisnuita.

- Cunosc foarte bine toate faptele, Vindecatorul. Ai avut si tu de-a face cu aceasta... rezistenta?

- Eu insumi doar o data.

- Spune-mi datele cazului. Am facut o pauza. Te rog, am adaugat, simtind o oarecare lipsa de politete in solicitarea mea.

Vindecatorul a oftat.

Cautatoarea a inceput sa bata darabana cu degetele pe brat. Un semn de nerabdare. Nu voia sa astepte sa capete ceea ce dorea.

- Asta s-a intamplat cu patru ani in urma, a inceput Vindecatorul. Sufletul despre care era vorba a cerut un barbat adult drept gazda. Primul care a fost disponibil era unul care locuise intr-un grup de rezistenta inca din primii ani de ocupatie. Omul... stia ce s-ar intampla in caz ca era prins.

- Asemenea gazdei mele.

- Hm, da. Si-a dres vocea. Era abia a doua viata a sufletului. Acesta venea din Lumea Oarba.

- Lumea Oarba? Am intrebat eu, aplecandu-mi, reflex, capul intr-o parte.

- Oh, scuza-ma, nu ai de unde sa stii poreclele noastre. Totusi este una dintre cele pe care ai fost, nu?

A scos din buzunar un dispozitiv, un computer, si a facut o scanare rapida.

- Da, a saptea planeta a ta. In sectorul optzeci si unu.

- Lumea Oarba? Am spus din nou, cu o voce acum dezaprobatore.

- Da, bine, cineva care a locuit acolo prefera sa o numeasca Lumea Cantatoare. Am incuviintat incet. Imi placea mai mult varianta aceasta.

- Si cineva care nu a locuit niciodata acolo o numeste Planeta liliecilor, a murmurat Cautatoarea.

Mi-am intors ochii catre ea, simtindu-i cum se ingusteaza in timp ce mintea mea cauta imaginea potrivita a uratului rozator zburator la care se referise ea.

- Presupun ca esti una care nu a trait niciodata acolo, Cautatoarea, a spus Vindecatorul incet. La inceput i-am pus acestui suflet Cantecul – Avantat – era o traducere libera a numenului sau in... Lumea Cantatoare. Dar, curand, a preferat sa ia numele gazdei, Kevin.

- Desi era pe lista celor cu Chemare in Domeniul Muzical, date fiind cunostintele sale, el a zis ca prefera sa practice meseria gazdei sale, care fusese mecanic.

- Aceste semne erau cumva ingrijoratoare pentru Alinatorul desemnat, dar se incadrau in limitele normale.

- Apoi Kevin a inceput sa se planga ca isi pierde cunostinta pentru anumite perioade de timp. L-au adus inapoi la mine si am efectuat o serie de teste complexe pentru a ne asigura ca nu exista defecte ale creierului gazdei. In timpul testarilor, cativa Vindecatori au remarcat diferente de comportament si de personalitate. Cand l-am chestionat in legatura cu acestea a pretins ca nu isi aminteste anumite declaratii sau actiuni. Am continuat sa il observam, impreuna cu Alinatorul sau, si, pana la urma am descoperit ca, periodic, gazda prelua controlul asupra corpului lui Kevin.

- Preluia controlul? Ochii mei s-au deschis larg. Fara ca sufletul sa stie? Gazda si-a luat trupul inapoi?

- Din pacate, da. Kevin nu era suficient de puternic pentru a-si anihila gazda. Nu era suficient de puternic.

Ma cred si pe mine slaba? Eram slaba, fiindca nu puteam sa fortez aceasta minte sa raspunda la intrebarile mele? Slaba, pentru ca gandurile ei vii existasera in capul meu, cu toate ca acolo nu ar fi trebuit sa fie nimic decat memoria? Am crezut intotdeauna ca sunt puternica. Ideea de slabiciune m-a facut sa ma infior. Sa-mi fie rusine.

Vindecatorul a continuat.

- Au aparut anumite evenimente si s-a decis...

- Ce evenimente?

Vindecatorul a privit in jos, fara sa raspunda.

- Ce evenimente? Am intrebat din nou. Cred ca am dreptul sa stiu.

Vindecatorul a suspinat.

- Da, ai. Kevin... a atacat fizic un Vindecator in timp ce nu era... el insusi. S-a cutremurat. Cu o lovitura de pumn l-a facut pe Vindecator sa-si piarda

cunostinta, apoi a gasit un bisturiu pe care - l avea asupra sa. L-am gasit pe Kevin in nesimtire. Gazda a incercat sa scoata sufletul din trupul sau, taindu-l. Mi-a trebuit un moment pana sa pot vorbi. Chiar si atunci, vocea imi era soptita.

- Ce s-a intamplat cu ei?

- Din fericire, gazda nu a fost in stare sa ramana constienta suficient de mult pentru a provoca daune iremediabile. Kevin a fost transferat de data aceasta intr-o gazda imatura. Gazda care a creat probleme nu mai putea fi reparata, asa ca s-a decis ca salvarea ei este inutila. Kevin are acum sapte ani umani si este perfect normal...exceptand faptul ca si-a pastrat numele de Kevin. Gardienii lui au mare grija ca sa fie expus intens la muzica si sa isi revina cu bine...

- Ultimele cuvinte au fost adaugate de parca erau vesti bune – cuvinte care puteau, oarecum, anula restul.

- De ce? Mi-am dres vocea pentru a vorbi mai tare. De ce nu mi s-a spus despre aceste riscuri?

- De fapt, a intervenit Cautatoarea, este foarte clar specificat in toate materialele propagandistice de recrutare ca asimilarea gazdelor umane adulte este mult mai provocatoare decat asimilarea unui copil. O gazda imatura este mult mai recomandabila.

- Cuvantul provocator nu prea se potriveste povestii lui Kevin, am spotit eu.

- Da, bine, tu ai preferat sa ignori recomandarea. Femeia si-a ridicat mainile intr-un gest impaciuitor cand trupul meu s-a incordat, facand ca materialul rigid de pe patul ingust sa fosneasca usor. Nu ca te condamn. Copilaria este extraordinar de dificila. Si tu, evident nu esti un suflet obisnuit. Sunt absolut convinsa ca ai toate calitatile pentru a face fata acestei situatii. Este doar o alta gazda. Sunt sigura ca in scurt timp, vei avea acces si control total.

Din ceea ce constatasem pana acum despre cautatoare, am fost surprinsa ca are rabdare sa tolereze orice intarziere, chiar daca era vorba despre aclimatizarea mea personala. I-am simtit dezamagirea in privinta faptului ca imi lipseau informatiile si acest lucru mi-a trezit din nou ceva din nefamiliarele sentimente de furie.

- Nu te-ai gandit ca poti obtine raspunsuri pe care le cauti daca intri in acest trup? Am intrebat eu.

Femeia s-a incordat.

- Nu sunt un trisor.

Sprancenele mi s-au ridicat automat.

- E o alta porecla, a explicat Vindecatorul. Pentru cei care nu efectueaza un ciclu de viata complet in gazda lor.

Am incuviintat a intelege. Avusesem un nume pentru asta in celelalte lumi in care traisem. In nici una dintre lumi nu se zambea la auzul lui. Asa am incetat sa o chestionez pe Cautatoare si i-am spus ce stiam.

- Numele ei era Melanie Stryder. S-a nascut in Albuquerque, New Mexico. Era in Los Angeles cand a aflat de ocupatie si s-a ascuns cativa ani in salbaticie inainte de a afla...Hmmm. Imi pare rau, o sa incerc asta mai tarziu. Corpul a vazut douazeci de ani.

A venit cu masina la Chicago, din...Am clatinat din cap. Au existat cateva etape si nu in toate a fost singura. Vehiculul a fost furat. Cauta o verisoara pe nume Sharon, despre care avea motive sa spere ca inca este umana. Nici n-a gasit-o, nici nu a luat legatura cu altcineva inainte de a fi gasita. Dar...M-am incordat, luptandu-ma cu un alt zid alb. Cred ca...nu pot fi sigura...Cred ca a lasat o notita...unde va.

- Deci se astepta sa o caute cineva? A intrebat cautatoarea nerabdatoare.

- Da. I se va simti... lipsa. Daca nu se intalneste cu...

Am scrasnit din dinti, luptandu-ma acum cu adevarat. Peretele era negru si nu mi dadeam seama cat de gros este. Am incercat sa fac brese in el, in timp ce pe frunte imi apareau margele de transpiratie. Cautatoarea si vindecatorul erau foarte tacuti, lasandu-ma sa ma concentrez.

Am incercat sa ma gandesc la altceva – zgomote puternice, nefamiliare pe care le facea motorul masinii, valul nervos de adrenalina care ma invada de fiecare data cand luminile altei masini se apropiau pe sosea. Mai vazusem deja asta si nimic nu m-a atacat. Am lasat amintirile sa ma poarte, sa parcurg drumul rece prin oras, la adpostul intunecimii noptii, sa plutesc spre cladirea unde m-au gasit.

Nu pe mine, pe ea. Trupul meu s-a infiorat.

- Nu extinde...a inceput Vindecatorul.

Cautatoarea i-a facut semn sa taca.

Mi-am lasat mintea sa se agate de oroarea descoperirii, de ura arzatoare simtita fata de cautatori, care coplelesc aproape orice altceva. Ura era diabolica si dureroasa. Abia daca suportam sa o simt. Dar am lasat-o sa curga, sperand ca va atenua rezistenta, ca va slabi apararea.

Am privit cu atentie in timp ce ea incerca sa se ascunda si apoi isi dadea seama ca nu poate. O notita, zgariata pe o bucata de tencuiala cu un creion rupt.

Inghesuita in graba sub o usa. Nu sub orice usa.

- Este a cincea usa pe al cincilea hol de la al cincilea etaj. Mesajul ei este acolo. Cautatoarea avea un mic telefon in mana. A murmurat rapid ceva.

- Se stia ca acea cladire este sigura, am continuat eu. Ei aflasera ca blocul era scos din uz.Ea nu stie cum de a fost descoperita. Au gasit-o pe Sharon?

Un fior de groaza mi-a facut pielea de gaina pe brate.

Intrebarea nu era a mea.

Intrebarea nu-mi apartinea, dar mi-a curs atat de natural printre buze, de parca ar fi fost. Cautatoarea nu a remarcat nimic in neregula.

- Verisoara? Nu, nu am gasit alt om, a raspuns ea si rupul meu s-a relaxat la

auzul raspunsului. Aceasta gazda a fost zarita intrand in cladire. Fiindca se stia ca blocul este scos din uz, cetatenii care au remarcat-o au fost ingrijorati. Ne-au chemat si noi si noi am supravegheat cladirea pentru a vedea daca putem prinde mai mult de unul, si cand am constatat ca este putin probabil, am intrat. Poti gasi locul de intalnire?

Am incercat.

Atatde multe amintiri, toate atat de colorate si de puternice. Am vazut o suta de locuri unde nu mai fusese niciodata, le-am auzit numele pentru prima oara. O casa in Los Angeles, marginita de copaci inalti infrunziti. O pajiste intr-o padure, cu un cort si un foc de tabara, langa Winslow, Arizona. O plaja stancoasa si pustie in New Mexico. O peștera, cu intrarea acoperita de o aparatoare impotriva ploii, undeva in Oregon. Corturi, colibe, adaposturi grosolane. Pe masura ce timpul trecea, numele deveneau mai putin specifice. Ea nu stia unde se afla si nici nu ii pasa.

Numele meu era acum Ratacitoarea, dar totusi amintirile ei erau la fel de firestica ale mele. Doar ca ratacirea mea era intentionata. Aceste strafurgerari ale memoriei erau intotdeauna nuanțate de frica fetei haituite. Nu era ratacire, ci fuga.

Am incercat sa nu-mi fie mila. Nu aveam nevoie sa vad unde fusese, ci doar unde se ducea. Am sortat imaginile legate de cuvantul Chicago, dar nici una nu parea sa fie mai mult decat intamplatoare.

Am privit mai departe. Ce era dincolo de Chicago? Frig, m-am gandit. Era frig si exista o oarecare ingrijorare din aceasta cauza.

Unde? Am insistat si zidul a aparut din nou.

Am expirat, intr-o rabufnire.

- In afara orasului, in salbaticie... o rezervatie, departe de orice zona locuita. Nu este un loc unde ea a mai fost, dar stia cum sa ajunga acolo.

- Cat de curand? A intrebat Cautatoarea.

- Curand.

Raspunsul a venit automat.

- De cand sunt aici?

- Am lasat gazda sa se vindece timp de noua zile, pentru a fi absolut siguri ca s-a refacut, mi-a spus Vindecatorul. Inserarea a avut loc astazi, in a zecea zi. Zece zile. Corpul meu a simtit un val ezitant de usurare.

- Prea tarziu, am spus eu. Pentru locul de intalnire... sau chiar pentru notita.

Puteam simti reactia gazdei la acest lucru – o simteam mult prea puternic.

Gazda era aproape... triumfatoare. Am permis rostirea cuvintelor despre care ea credea ca trebuie spuse, pentru a putea afla ceva din ele.

- El nu va fi acolo.

- El? Cautatoarea a accentuat pronumele. Cine?

Zidul negru a revenit cu mai multa forta decat inainte. Dar acest lucru s-a

intamplat cu o fractiune de secunda prea tarziu.

Din nou, chipul s-a ivit in mintea mea. Fata frumoasa cu pielea bronzata auriu s ochi cu irizatii luminoase. Chipul care trezea in mine o placere adanca, ciudata, in timp ce il vedeam atat de clar in minte.

Cu toate ca peretele revenise la locul lui, acompaniat de o senzatie de resentimente crancene, acest lucru nu se intamplase suficient de rapid.

- Jared, am raspuns eu. Rapid, de parca mi-ar fi apartinut, gandul care nu era al meu mi-a iesit de pe buze in urma numelui. Jared este in siguranta.

Capitolul 4

Visând

Era prea întuneric pentru a fi atât de cald sau poate prea cald pentru a fi atât de întuneric. Una dintre stări nu se potrivea.

M-am ghemuit în întunericul din spatele slabei protecții oferite de un mic tufis de creozot, transpirând toată apa care îmi rămăsese în corp. Trecuseră cincisprezece minute de când mașina parasise garajul. Ușa culisanta din sticlă este deschisă circa cinci centimetri, lăsând să intre răcoarea mlăstini. Îmi pot imagina senzația de umezeală, aerul rece intrând pe geam. As vrea să-l pot simți și eu aici, unde mă aflu.

Stomacul mi-a chiorăit și mi-am încordat mușchii abdomenului pentru a înăbuși sunetul. Era suficientă liniște pentru a se auzi orice zgomot.

Mi-e atât de foame.

Mai există și o altă nevoie, și mai puternică - un alt stomac infometat ascuns în siguranță, departe în întuneric, așteptând singur în peștera bolonavoasă care reprezintă locuința noastră temporară. Un spațiu înghesuit, plin de colturile ascuțite ale rocilor vulcanice. Ce se va face el, dacă eu nu mă întorc? Toată presiunea maternității, fără nici un fel de cunoștințe sau experiență. M-am simțit îngrozitor de neajutorată. Lui Jamie îi este foame

Nu mai există alte case în apropierea acesteia. O supravegheam încă de când soarele era de un alb incins sus pe cer și nu cred că există vreun câine.

M-am ridicat de pe vine, gambele mele tipând a protest, dar am rămas aplecată, încercând să rămân sub nivelul tufisului. Drumul în susul apei este prin nisip fin, o carare palidă la lumina stelelor. Pe drum, nu se aud sunete de mașini.

Știi ce vor descoperi la întoarcere monștrii care arată ca un cuplu dragut de cincizeci și ceva de ani. Vor ști exact ce sunt eu și căutarea va începe imediat. Trebuie să fii departe. Sper din tot sufletul ca sunt plecat pentru a-și petrece noaptea în oraș. Cred că este vineri. Pastrează obiceiurile noastre atât de perfect încât este greu să observi vreo diferență. De fapt, așa au câștigat de la bun început.

Gardul care împrejmuiește curtea este înalt până la talie. Trec cu ușurință peste el, fără să fac vreun zgomot. Totuși, curtea este acoperită cu pietriș și trebuie să merg cu grijă pentru a păstra liniștea. Ajung pe lepedea unde se află chioscul. Jaluzelele sunt ridicate. Lumina stelelor este suficientă pentru a vedea că în camera nu mișcă nimic. Cuplul preferă mobilierul spartan și sunt recunoscătoare pentru asta. Este greu să se ascundă cineva în aceste condiții. Desigur, asta înseamnă că nici eu nu mă pot ascunde, dar dacă ar fi cazul să mă ascund, ar fi oricum prea târziu pentru mine.

Întai deschid ușa-paravan și apoi pe cea din sticlă. Ambele aluneca în tăcere

.Pun piciorul cu grija pe gresie,dar o fac doar din obisnuinta . Nu ma asteapta nimeni aici.

Aerul rece pare o binecuvantare.

Bucataria se afla in stanga mea. Pot vedea stralucirea tabliilor din granit.

Imi iau geanta de panza de pe umar si incep cu frigiderul. Traiesc un moment de neliniste in timp ce lumina se revarsa pe usa acestuia,dar gasesc butonul si il tin apasat cu degetul de la picior. Continui pe dibuite.

Lapte,felii de branza,resturi intr-un vas din plastic. Sper ca este chestia aia de pui cu orez pe care l-a vazut ca o gatea pentru cina. O sa o mancam in noapte asta.

Suc,o punga cu mere. Morcovi tineri. Pe asta le vom pastra pana dimineata.

M-am grabit spre camara. Aveam nevoie de lucruri care sa tina mai mult.

Pot deja vedea mai bine in timp ce adun atat de mult cat pot sa car.

Mmm,prajituri din fulgi de ciocolata. Ard de nerabdare sa deschid punga chiar acum,dar scrasnesc din dinti si ignor chioraitul din stomac.

Geanta se ingreunaeaza prea repede .Asta va tine doar o saptamana chiar daca mancam cu economie. Si nu ma simt in stare sa fac economie. Ma simt in stare sa le inghit pe nerasuflete .Indes batoanele din cereale in buzunare.

Inca ceva. Ma indrept in graba catre chiuveta si imi umplu bidonul .Apoi imi pun capul sub suvoiul de apa si inchi cu nesat direct de la robinet. Apa face zgomote ciudate cand ajunge in stomacul meu gol.

Incp sa ma simt panicata ,acum ca mi-am terminat treaba. Nu mai vreau sa fiu aici . Civilizatia poate ucide.

Privesc podeaua in timp ce ma indrept catre iesire,ingrijorata de drumul pe care il am de facut cu o geanta grea pe umar si ,de aceea, vad silueta intunecata din curte abia cand mana mi se afla pe usa.

Ii aud injuratura soptita in timp ce imi scapa un tipat de teama. Ma rasucesc sa o iau la fuga catre usa din fata ,sperand ca incuietorile nu sunt zavorate sau,cel putin,nu sunt greu de descuiat.

Nu apuc sa fac nici macar doi pasi ca maini aspre si dure ma insfaca de umeri si ma strang la piept. Prea mare,prea puternic pentru a fi o femeie. Vocea de bas imi dovedeste ca am dreptate.

- Daca scoti un sunet,mori - ma meninta el brutal.

Sunt socata sa simt ceva subtire si ascutit impungandu-ma sub falca.

Nu inteleg. Nu ar trebui sa mi se ofere posibilitatea de a alege. Cine este acest monstru? N-am auzit niciodata de cineva care sa incalce regulile. Raspund in singurul fel in care o pot face.

- Fa-o -scuip eu printre dinti . Fa-o odata . Nu vreau sa fiu un nenorocit de parazit!

Astept cutitul si inima ma doare. Fiecare bataie are un nume.

Jamie,Jamie,Jamie. Ce se va intampla cu tine acum?

- Inteligent - murmura barbatul si nu pare ca mi se adreseaza. Probabil ca este un Cautator. Si asta inseamna o capcana . Cum de au stiut?

Otelul se indeparteaza de gatul meu ,doar pentru a fi inlocuit de o mana tare ca fierul.

Abia pot respira sub stransoarea lui

- Unde sunt restul? - ma someaza el, strangand si mai tare.

- Sunt doar eu ! - scrasnesc

Nu pot sa-l conduc la Jamie. Ce va face Jamie cand eu nu ma voi intoarce? Lui Jamie ii este foame!

Il izbesc cu cotul in stomac si asta chiar doare. Muschii stomacului sau au aceeasi duritate a fierului precum mana. Ceea ce este foarte ciudat. Asemenea muschi sunt rezultatul unei vieti dure sau a obsesiei, iar parazitii nu stiu ce inseamna aceste lucruri.

Nici macar nu trage aer in piept in urma lovituri mele. Disperata , il lovesc cu calcaiul in glezna. Atacul il ia prin surprindere si se clatina. Ma smucesc din mana lui, dar ma apuca de geanta, izbindu-ma din nou de corpul lui. Mainile lui se inclesteaza iarasi in jurul gatului meu.

- Cam artagoasa pentru o hoata de trupuri care iubeste pacea, nu-i asa?

Cuvintele lui nu au sens. Credeam ca extraterestri sunt toti la fel. Dar presupun ca, la urma urmelor, au si ei nebunii lor.

M-am rasucit si m-am agatat de el, incercand sa ma eliberez. Unghiile mele s-au infipt in bratul lui, dar asta l-a facut sa ma stranga si mai tare de gat.

- Te voi ucide, hoata de trupuri nenorocita. Nu glumesc.

- Fa-o atunci!

A gemut brusc si ma intreb daca vreunul din membrele mele slabite l-a atins. Nu simt zgarieturi noi.

Da drumul bratelor mele si ma apuca de par. Asta e. Imi va taia gatul. Ma incordez asteptan taietura cutitului.

Dar mana de pe gatul meu slabeste stransoarea si apoi degetele lui bakbaie pe gatul meu, aspre si fierbinti.

- Imposibil - sopteste el

Ceva atinge dusumeaua cu o bufnitura. I-a cazut cutitul? Incerc sa ma gandesc la o modalitate de a pune mana pe el. Poate daca as cadea . Mana de pe gatul meu nu ma strange suficient de tare pentru a nu ma putea elibera. Cred ca am auzit unde a aterizat lama.

Brusc ,ma rasucesc spre el. Se aude un clic si lumina imi orbeste ochiul stang. Gafai si, automat, incerc sa ma feresc din calea ei. Mana lui mi se inclesteaza in par. Lumina imi licareste in ochiul drept.

- Nu-mi vine sa cred. - sopteste el - Esti inca om

Mainile lui imi apuca obrajiisi , inainte de a ma putea elibera, buzele lui le apasa cu putere pe ale mele.

Timp de o jumătate de secundă, am înghețat. Nimeni, în viața mea, nu mă sărutase. Nu un sărut adevărat. Doar pupăturile părinților pe obraz sau pe frunte, cu atât de mulți ani în urmă. Aceasta era ceva ce nu am crezut că voi simți vreodată. Totuși, nu sunt sigură că simt exact. Este prea multă panică, prea multă teroare, prea multă adrenalină.

Loveșc scurt cu genunchiul ridicat.

Se îneca, scotând un sunet suierător și mă pomenesc că sunt liberă. În loc să fug din nou către usa din față, cum se aștepta el, mă strecoar pe sub bratul său și tasnesc prin usa deschisă. Ca să pot să alerg mai repede decât el, chiar și având geanta încărcată. Am un avantaj, iar el încă se vaită de durere. Știu încotro mă îndrept - nu voi lăsa urme pe care el să le vadă în întuneric. N-am scăpat mâncarea și acesta este un lucru bun. Totuși, cred că batoanele din cereale reprezintă o pierdere.

- Așteaptă! - țipă el

”Taci” - mă gândesc eu, dar nu stăg la el.

Alerga după mine. Îi aud vocea apropiindu-se.

- Nu sunt unul dintre ei !

Sigur. Îmi păstrez privirea atintită asupra nisipului și sprintez. Tatăl meu oisnuia să spună că alerg ca un ghepard. Am fost cea mai rapidă din echipa de alergări, campioana statală, cu mult înainte de sfârșitul lumii.

- Ascultă-mă! - încă mai țipă cât poate de tare. - Fii atentă! O să-ți dovedesc.

Oprește-te și uita-te la mine!

Putin probabil. Pivotez, ies afară din apă și zbor printre tufisurile de Prosopis.

- Nu cred că a mai rămas cineva! Te rog, trebuie să vorbesc cu tine!

Vocea lui m-a surprins - era prea aproape.

- Îmi pare rău că te-am sărutat! A fost o prostie! Am fost singur de atât de multă vreme!

- Taci!

Nu o spun cu voce tare, dar știu că mă aude. Se apropie și mai mult. N-am mai fost niciodată întrecută la alergare. Dau mai repede din picioare.

Se aude un găfăit ușor în timp ce accelerează și el.

Ceva mare mă izbește în spate și mă prăbuesc. Simt gustul prafului în gura și sunt tintuită de ceva atât de greu încât abia pot să respir.

- Așteaptă o clipă - găfăie el.

Se ridică și mă rasucește cu fața în sus. Îmi încăleca pieptul, prinându-mi brațele cub pisiorele sale. Îmi tercuiește mâncarea. Mormăi și încerc să mă eliberez de sub el.

- Uite, uite, uite! - spune el.

Scoate un mic cilindru din buzunarul de la sold și îi desurubează capacul. Un fascicul de lumină izbucnește din el.

Întoarce lanterna către chipul lui.

Lumina face ca pielea lui sa fie galbena. Dezvaluie oasele proeminente ale obrazilor,un nas lung si subtire si un mazilar patratos cu unghiuri ascutite. Buzele lui sunt intinse intr-un ranjet,dar se vede ca sunt plinute pentru un barbat. Are genele si sprancenele decolorate de soare.

Dar el nu asta imi arata.

Ochii lui ,de un siena lichid limpede,straluceste cu reflexii umane. Muta lumina de la stangul la dreptul.

-Vezi?Vezi?Sunt la fel ca tine.

- Lasa-ma sa-ti vad gatul.

Suspiciunea se simte puternic in vocea mea.Nu cred ca este altceva decat o farsa.Nu inteleg rostul saradei,dar sunt sigura ca exista unul.Nu mai exista nici o speranta.

Buele lui se stramba .

- Ei bine...Asta nu va ajuta cu nimic. Nu sunt suficieni ochii? Stii ca nu sunt unul dintre ei.

-De ce nu imi arati gatul?

-Pentru ca am o cicatrice acolo - recunoaste el.

Incerc iarasi sa ma eliberez de sub el si mainile lui imi tintuiesc umerii.

- Mi-am facut-o singur,explica el. Cred ca am facut o treaba destul de buna ,cu toate ca a durut ca naiba. Eu n-am tot parul asta frumos sa-mi acopere gatul.Cicatricea ma ajuta sa ma amestec printre ei.

- Da-de jos de pe mine.

Ezita,apoi se ridica in picioare dintr-o miscare sprintena,fara a fi nevoie sa se foloseasca de maini. Mi-o intinde pe unadintre ele ,cu palma ridicata.

- Te rog,nu fugi. Si,hm,as prefera nici sa nu ma lovesti.

Nu mamisc .Stiu ca ma poate prinde daca incerc sa fug.

- Cine esti? - soptesc eu.

Zambeste larg.

- Numele meu este Jared Howe.N-am vorbit cu alt om de mai bine de doi ani,asa ca sunt sigur ti se pare ca sunt...un pic nebun. Te rog,scuza asta si,oricum ,spune-m care este numele tau.

- Melanie -soptesc eu.

- Melanie -repete el.Nu pot sa spun cat de incantat sunt sa te cunosc.

Apuc geanta mai strans,pastrandu-mi privirea atintita asupra lui.Intinde incet mana catre mine.

Si-mi apuca mana.

Abia cand imi zaresc mana strangandu-se involuntar in jurul mainii sale,imi dau seama ca il cred.

Ma ajuta sa ma ridic si nu da drumul mainii mele nici cand sunt in picioare.

- Si acum ce facem? intreb precauta.

- Ei bine,nu putem sta aici prea mult.Te intorci cu mine in casa? Mi-am lasat

geanta acolo. Mi-ai luat-o inainte la frigider.

Am clatinat din cap.

Pare sa realizeze cat de fragila,cat de aproape de a ma frange sunt.

- Atunci ma astepti aici? - ma intreba cu o voce blanda.O sa ma misc foarte repede. Lasa-ma sa mai aduc niste mancare pentru noi.

- Pentru noi?

- Chiar crezi ca am sa te las sa dispari? Te voi urma chiar daca imi spui sa nu o fac.

Nu vreau sa dispar de langa el.

- Eu...Cum sa nu am incredere totala intr-un om? Suntem rude -facem amandoi parte dintr-o fratie pe cale de disparitie. Nu am timp. Trebuie sa ajung cat mai repede si ...Jamie ma asteapta.

- Nu esti singura- pricepu el.

Pentru prima data,pe chipul lui se citea nesiguranta.

- Fratele meu. Are doar noua ani si este foarte speriat cand sunt plecata. O sa-mi ia jumatate de noapte sa ajung inapoi la el. Nu va stii daca n-am fost prinsa. Ii este atat de foame.

Ca pentru a-mi sublinia spusele ,stomacul mi-a chiorait zgomotos.

Zambetul lui Jared a revenit,mai stralucitor decat inainte.

- Te ajut daca te dcu cu masina?

-Cu masina ? - am fost eu ecoul lui

- Hai sa facem o intelegere. Asteapta aici in timp ce eu mai iau mancare si te duc oriunde vrei cu jeepul meu. Este mai rapid decat sa alergi - chiar mai rapid decat alergi tu .

M-am gandit la cele sase ore care mi-au trebuit ca sa ajung pe jos pana aici si frunte mi sa incruntat.

- Ne vom intoarce la fratele tau cat ai clipi - a promis el. Nu te misca de aici ,bine?

Am incuviintat.

- Si manaca ceva,te rog. Nu vreau ca stomacul tau sa ne dea de gol.

A zambit si ochii lui s-au incretit ,ridurile facand un evantai. Inima mea a batut cu putere si stiu ca il voi astepta chiar daca va durea toata noaptea.

Inca ma tine de mana. Ii da drumul incet fara ca privirea lui sa se desprinda de a mea. Face un par in spate,apoi se opreste.

- Te rog nu ma lovi- imi cere el,aplecandu-sa si apucandu-ma de barbie.

Ma saruta din nou si de data aceasta il simt. Buzele lui sunt mai moi decat mainile,si fiebinti chiar si in noapte calda a desertului. Un roi de fluturi mi se agita inebunit in stomac si imi taie respiratia. Mainile mele se intind instinciv catre el. Ating pielea calda a obrazului sau,parul aspru de pe gat. Degetele mele aluneca peste o dunga de piele incretta,o linie in relief chiar la baza parului.

Tip.

Ma trezesc acoperita de transpiratie. Chiar inainte de a fi conplet treaza, degetele mele se aflau in spatele gatului, urmarind scurta linie lasata in urma de inserare. Abia daca puteam simti cu varfurile degetelor stigmatul de un roz palid. Medicamentele pe care Vindecatorul le folosise isi facusera treaba. Cicatricea prost vindecata a lui Jared nu fusese niciodata o deghizare prea buna.

Am aprins lumina de langa pat, astepand ca respiratia sa mi se domoleasca, in timp ce prin vene imi alerga adrenalina din cauza visului foarte realist.

Un nou vis, dar in esenta atat de asemanator cu multe altele care m-au chinuit in ultimele luni.

Nu, nu un vis. Cu siguranta, o amintire.

Inca mai simteam fierbintealea buzelor lui Jared pe ale mele. Mainile intinzandu-mi-se fara voie, cercetand de-a lungul cearceafului sifonat, cautand ceva ce nu au gasit. Inima m-a durut cand au renuntat, cazand pe pat fara vlagă și golite,

Am clipit pentru a îndărta umezeala deranjanta din ochi. Nu stiam cat mai pot suporta asa ceva. Cum de supravietuia cineva acestei lumi, cu aceste trupuri ale caror amintiri nu ramaneau in trecut, acolo unde ar trebui? Cum aceste emotii care erau atat de puternice incat nu-mi dadeam seama ce simt eu?

Urma sa fiu externata maine, dar, fiindca nu imi era absolut deloc somn, stiam ca vor trece ore pana sa ma relaxez. As putea la fel de bine sa-mi fac treaba si sa termin cu asta. Au trecut cateva secunde pana ce ecranul a prins viata si alte cateva pantru a-mi deschide programul de e-mail. Nu a fost greu sa gasesc adresa Cautatoarei; avea doar cateva contacte: Cautatoarea, Vindecatorul, noul meu patron si sotia lui, Alinatoarea mea.

"Impreuna cu gazda mea, Melanie Stryder, se mai afla un om."

Am scris cuvintele fara sa ma complic cu salutari.

"Numele lui este Jamie Stryder si este fratele ei.

Vreme de o clipa de panica, m-a surprins controlul ei. In tot acest timp n-am descoperit existenta baiatului - nu pentru ca nu conta pentru ea, ci pentru ca il proteja cu mai multa tarie decat alte secrete pe care le dezvaluisem. Avea mai multe secrete la fel de mari? Atat de sacre incat le-a tinut departe chair si de visele mele? Era chiar atat de puternica? Degetele mi-au tremurat in timp ce tasam restul informatiei.

"Cred ca acum este un tanar adolescent. Poate ca are treisprezece ani. Locuiau intr-o tabara temporara si cred ca se afla la nord de orasul Cave Creej, din Arizona. Totusi, asta se intampla cu cativa ani in urma. Oricum, ai putea compara o harta cu traseele pe care mi le-a amintit inainte. Ca intotdeauna, o sa-ti spun daca mai aflu ceva."

Am trimis mesajul. Indata ce s-a transmis, m-a invadat teroarea.

'Nu Jamie!'

Glasul ei in capul meu era la fel de puternic ca al meu,daca vorbea cu voce tare. M-am cutremurat terifiata.

Chiar in timp ce ma luptam su spaima a ceea ce se intampla,eram cuprinsa de dorinta nebuneasca de a-i da un nou e-mail Cautatoarei ,prin care sa ma scuz ca i-am povestit visele mele prostesti. Sa-i spun ca eram pe jumătate adormita si sa nu ia in considerare mesajul stupid pe care il primise de la mine.

Dorinta nu imi apartinea.

Am inchis computerul.

'Te urasc' - a marait vocea in capul meu.

- Atunci poate ar trebui sa pleci - m-am repezit eu.

Sunetul glasului meu raspunzandu-i cu voce tare ma facut din nou sa ma cutremur.

Nu mai vorbisem cu nimeni de cand ma trezisem. Nu exista nici un dubiu ca devenea mai puternica. La fel si visele.Si nu exista nici o indoiala. Va trebui sa-mi vizitez Alinatoarea maine. Lacrimi de dezamagire si de umilinta mi-au curs din ochi la gandul acesta.

M-am intors in pat,mi-am pus o perna pe fata si am incercat sa nu ma gandesc la absolut nimic.

Capitolul 5

Deranjată

- Salut, Ratacitoareo! Ia loc și simte-te ca acasă.

Am ezitat în usa biroului Alinatoarei, cu un picior înăuntru și cu celălalt afară. Ea a zambit, un mic suras schitat din colturile gurii. Era mult mai ușor acum să-i descifrez expresia chipului – micile contractii și relaxările musculare îmi deveniseră familiare în decursul lunilor. Mi-am dat seama că Alinatoarea considera ezitarea mea oarecum amuzantă. În același timp, am simțit că o nemulumeste să vadă că vizitele la ea deplăceau.

Cu un oftat inabusit de resemnare, am intrat în micuța încăpere strident colorată și mi-am ocupat locul obișnuit – cel roșu și pufos, la cea mai mare departare de acela unde stătea ea.

Buzele ei s-au strans.

Pentru a-i evita privirea, m-am uitat prin ferestrele deschise la norii care goneau pe cer, acoperind soarele din când în când. Sunetul estompat al oceanului plutea domol prin camera.

- Deci, Ratacitoareo... A trecut ceva vreme de când ai venit ultima dată să mă vezi.

I-am întâlnit privirea și m-am simțit vinovată.

- Am lăsat un mesaj în legătură cu ultima întâlnire. Am avut un student care mi-a ocupat o bună parte din timp...

- Da, știu. A schitat din nou acel zambet mic. Am primit mesajul tău.

Pentru o femeie în vârstă, era atragătoare, în genul oamenilor. Își lăsa părul cărunt natural – era moale, cu o nuanță mai curând albă decât argintie – și îl purta, lung, strans într-o coadă la spate. Ochii aveau o interesantă culoare verde, cum nu mai văzusem la nimeni altcineva.

- Îmi pare rău, am spus eu, pentru că pare a aștepta un răspuns.

- E-n regulă. Înțeleg. Este greu pentru tine să vii aici. Îți dorești atât de mult să nu fi fost necesar. Înainte, n-a mai fost niciodată nevoie. Acest lucru te înspăimântă.

Am primit în jos, la podeaua din lemn.

- Da, Alinatoareo.

- Știu că te-am rugat să-mi spui Kathy.

- Da... Kathy.

A răsuflător.

- Nu ești încă obișnuită cu numele omenesc, nu-i așa, Ratacitoareo?

- Nu. Ca să fiu sinceră, mi se pare... că o capitulare.

Mi-am ridicat privirea pentru a o vedea încuviințând încet.

- Ei bine, înțeleg de ce, mai ales tu, simți în acest fel.

Am inghitit cu zgomot cand ea a spus asta si am privit din nou podeaua.

- Hai sa vorbim deocamdata despre ceva mai usor, a sugerat Kathy. Chemarea iti mai face inca placere?

- Da. Asta era usor. Am inceput un nou semestru. M-am intrebat daca n-o sa fie plictisitor sa repet acelasi lucru, dar deocamdata nu este. Faptul ca exista noi urechi care sa ma asculte face ca povestile sa fie iarasi noi.

- Aud lucruri bune despre tine de la Curt. El spune ca unul dintre cele mai apreciate cursuri de la universitate este al tau.

Obrajii mi s-au incalzit putin la auzul acestei aprecieri.

- Imi face mare placere sa aud asta. Cum ti se pare partenerul tau?

- Curt este minunat, multumesc. Gazdele noastre sunt intr-o forma excelenta pentru varsta lor. Cred ca mai avem multi ani inaintea noastra.

Eram curioasa daca ea va ramane in aceasta lume, daca se va muta intr-o alta gazda umana cand va sosi vremea sau daca va pleca. Dar nu voiam sa-i pun intrebari care sa ne poarte intr-o zona mai dificila de conversatie.

- Imi face mare placere sa predau, am spus, in schimb. Are cumva o legatura cu Chemarea mea de cand eram Iarba-de-Mare, asa ca imi este mai usor decat daca era ceva complet nefamiliar. Ii sunt recunoscatoare lui Curt ca m-a solicitat pe mine.

- Sunt norocosi sa te aiba, a zambit Kathy cu caldura. Stii cat de unic este ca un profesor de istorie sa aiba in curriculum viate experienta a macar doua planete? Totusi, tu ai trait un stagiul pe aproape fiecare dintre ele. Si, in plus, pe Origeno! Nu exista scoala pe aceasta planeta care n-ar fi incantata sa ni te fure. Curt pune la cale tot felul de strategii care sa te tina atat de ocupata incat sa nu ai timp sa te gandesti sa te muti.

- Profesor onorific, am corectat-o eu.

Kathy a suras, apoi a tras adanc aer in piept, in timp ce zambetul se stingea.

- N-ai mai venit sa ma vezi de atat de mult timp incat ma intrebam daca problemele tale se rezolva de la sine. Dar apoi m-am gandit ca probabil motivul absentei tale este ca, de fapt, s-au agravat.

Mi-am coborat privirea catre maini si am pastrat tacerea.

Mainile imi erau de un maroniu-deschis – un bronz care nu palea niciodata, chiar daca stateam sau nu la soare. Un pistrui intunecat imi marca pielea chiar deasupra incheieturii mainii stangi. Unghiile mele erau taiate scurt. Imi displaceau senzatia data de unghiile lungi. Erau neplacute cand zgariau pielea. Si degetele imi erau lungi si subtiri – lungimea adaugata a unghiilor le facea sa arate ciudat. Chiar si pentru un om.

Dupa un minut, si-a dres vocea.

- Cred ca intuitia mea a fost corecta.

- Kathy, i-am rostit eu numele incetisor, tragand de timp. De ce ti-ai pastrat numele omenesc? Te face sa te simti... ca si cand ai fi? Una cu gazda ta, vreau

sa spun?

As fi vrut sa aflu si despre alegerea lui Curt, dar era o intrebare atat de personala. Ar fi fost gresit sa intreb pe altcineva decat pe Curt, chiar daca era partenera lui. Mi-am facut griji ca deja fusesem prea nepoliticoasa, dar ea a ras.

- Dumnezeuule, nu, Ratacitoareo. Nu ti-am spus asta? Hmm. Poate ca nu, fiindca treaba mea nu este sa vorbesc, ci sa ascult. Majoritatea sufletelor cu care vorbesc nu au nevoie de atatea incurajari cum ai tu. Stiai ca am venit pe Pamant printre primii, chiar inainte ca oamenii sa aiba habar ca suntem aici? Am avut vecini umani si de-o parte si de alta a locuintei. Eu si Curt a trebuit sa pretindem cativa ani ca suntem gazdele noastre. Chiar si dupa ce ne-am stabilit in zona respectiva, se putea intampla sa fie un om prin preajma. Deci Kathy pur si simplu a devenit persoana care eram eu. In afara de asta, traducerea fostului meu nume presupunea paisprezece cuvinte si nu exista vreo prescurtare draguta.

A zambit. Lumina soarelui care patrundea piezis prin fereastra a poposit in ochii ei si a facut ca reflexia lor verzuie-argintie sa danseze pe perete. Pentru o clipa, irisii de smarald au stralucit in lumini multicolore.

Nu stiu ca femeia aceasta blanda si domoala facuse parte din primul val. Mi-a luat cateva clipe sa procesez informatia. M-am holbat la ea, surprinsa si, brusc, cu mai mult respect. Nu-i luasem niciodata foarte in serios pe Alinatori, nu fusese nevoie, pana acum. Afland povestea lui Kathy, m-am simtit mai in largul meu in preajma ei. Ea a inteles forta.

- Te-a deranjat? Am intrebat eu. Sa pretinzi ca esti una dintre ei?

- Nu, nu prea. Vezi tu, mi-a trebuit mult sa ma obisnuiesc cu aceasta gazda; erau atat de multe lucruri noi. O supraincarcare senzoriala. Sa ma adaptez tiparului morfologic e tot ce am putut face pentru inceput.

- Si Curt... Ai ales sa stai cu sotul gazdei tale? Dupa ce s-a terminat?

Aceasta intrebare a fost mai directa si Kathy a sesizat imediat. S-a foit pe scaun, si-a strans picioarele si le-a indoit sub ea. In timp ce mi-a raspuns, s-a uitat ganditoare la o pata aflata chiar deasupra capului meu.

- Da, eu l-am ales pe Curt... si el m-a ales pe mine. Desigur, la inceput a fost o intamplare, o indatorire. In mod firesc, petrecand atat timp impreuna, impartasind primejdia acelei misiuni, intre noi s-a creat o legatura. Vezi tu, ca decan al universitatii, Curt a stabilit a multime de contacte. Casa noastra a fost un stabiliment unde se faceau insertii. Adesea, primeam oaspeti. Oamenii ne intrau pe usa si cei din specia noastra ieseau. Totul trebuia sa se desfasoare repede si in liniste. Stii doar ce inclinatii catre violenta au aceste gazde. Am trait zi de zi fiind constienti de faptul ca sfarsitul poate sa vina in fiecare clipa. Eram in permanenta in stare de alerta si simteam adevarata teama. Toate acestea au reprezentat motive foarte bune pentru care eu si Curt s-ar putea sa fi dezvoltat un atasament unul fata de celalalt si am decis sa ramanem impreuna

chiar si atunci cand pastrarea secretului nu mai era necesara. Si puteam sa te mint, sa-ti domolesc temerile spunandu-ti ca acestea au fost motivele. Dar... a clatinat din cap si apoi a parut sa se scufunde si mai adanc in scaun, privirea ei sfredelindu-ma. In atat de multe milenii, oamenii nu au inteles niciodata dragostea. Cat de mult este ceva fizic, cat se leaga de mental? Cat de mult este ceva accidental, cat tine de soarta? De ce cuplurile perfecte se despart, iar cele imposibile razbat? Nu cunosc raspunsurile mai bine decat ei. Dragostea pur si simplu exista acolo unde exista. Gazda mea a iubit-o pe a lui Curt si acea dragoste nu a murit cand posesorii constiintelor s-a schimbat.

M-a privit cu atentie, singura ei reactie fiind o usoara incruntare cand m-am lasat moale in scaun.

- Melanie inca il jeleste pe Jared, a declarat ea.

Mi-am simtit capul cum incuviinteaza, desi nu intentionasem aceasta miscare.

- Tu il jelesti.

Mi-am inchis ochii.

- Ai in continuare acele vise?

- In fiecare noapte, am murmurat eu.

- Vorbeste-mi despre ele.

Vocea ei era catifelata, persuasiva.

- Nu-mi place sa ma gandesc la el.

- Stiu. Incearca. S-ar putea sa te ajute.

- Cum? Cum ma va ajuta daca iti spun ca vad chipul lui de fiecare data cand inchid ochii? Ca ma trezesc si plang cand el nu este acolo? Ca amintirile sunt atat de puternice ca nu le mai pot separa pe ale mele de ale ei?

M-am oprit brusc, inclestandu-mi dintii.

Kathy a scos o batista alba din buzunar si mi-a oferit-o. Cand a vazut ca nu ma misc, s-a ridicat, s-a apropiat de mine si a lasat-o sa-mi cada in poala. S-a asezat pe bratul scaunului meu si a asteptat.

Am rezistat cu incapatanare jumatate de minut. Apoi am insfacat cu furie micul patratel din panza si mi-am sters ochii.

- Urase chestia asta.

- Toata lumea plange in primul an. Aceste emotii sunt atat de imposibile.

Suntem cu totii copii pentru scurt timp, chiar daca vrem sau nu. Obisnuiam sa plang ori de cate ori vedeam un minunat apus de soare. Si gustul untului de arahide avea cateodata acelasi efect.

M-a batut usor pe crestetul capului, apoi si-a trecut degetele cu blandete prin suvitele de par pe care le purtam intotdeauna trase dupa urechi.

- Un par atat de frumos, stralucitor, a remarcat ea. De fiecare data cand te vad, este tot mai scurt. De ce il porti pieptanat asa?

Deja inlacrimata, nu simteam ca am suficienta demnitate pentru a ma apara. De ce sa pretind ca mi-e mai usor sa-l ingrijesc, cum faceam de obicei? La urma

urmelor, venisem aici sa ma confesez si sa capat ajutor... puteam foarte bine sa spun totul.

- O deranjeaza pe ea. Ii place sa fie lung.

N-a fost surprinsa, dupa cum ma asteptasem oarecum. Kathy isi cunostea bine meseria. Raspunsul ei a venit doar o secunda mai tarziu si doar putin incoerent.

- Tu... ea... ea inca este... prezenta?

Infricosatorul raspuns s-a rostogolit de pe buzele mele.

- Atunci cand vrea sa fie. Istoria noastra o plictiseste. Este mai linistita in timp ce muncesc. Dar este acolo. Uneori simt ca este la fel de prezenta ca mine.

Vocea mea devenise doar o soapta pana sa ispravesc

- Ratacitoareo! a exclamat Kathy ingrozita. De ce nu mi-ai spus ca-i atat de rau? De cand este asa?

- Devine din ce in ce mai rau. In loc sa dispara treptat, pare sa devina mai puternica, nu este atat de rau cum a fost cazul pe care la avut Vindecatorul – am vorbit despre Kevin, iti amintesti? - Nu a preluat controlul. Nu o va face. Nu voi lasa sa se intample acest lucru!

Tonul vocii mele a crescut.

- Sigur ca nu se va intampla, m-a asigurat ea. Sigur ca nu. Dar daca esti atat de... nefericita, probabil ca ar fi trebuit sa-mi spui mai devreme. Trebuie sa te ducem la un Vindecator.

Coplesita inca de emotii, mi-a trebuit un moment sa pricep.

- Un Vindecator? Vrei sa renunti?

- Nimeni nu ar condamna aceasta alegere, Ratacitoareo. E de inteles, daca o gazda este imperfecta...

- Imperfecta? Nu ea este imperfecta. Eu sunt. Sunt slaba pentru lumea aceasta. Capul mi s-a prabusit in maini in timp ce ma invada umilinta. Lacrimi proaspete mi-au podidit ochii.

Bratul lui Kathy mi-a cuprins umerii. Ma luptam atat de tare sa-mi controlez salbaticile emotii incat n-am indepartat-o, desi mi se parea ca-mi incalca intimitatea.

Si pe Melanie a deranjat-o. Nu-i placea sa fie imbratisata de un extraterestru. Sigur ca Melanie era foarte prezenta in aceasta clipa si insuportabil de multumita ca, in sfarsit, ii recunoscusem puterea. Era din cale-afara de vesela. Intotdeauna a fost mai dificil sa o controlez cand eram distrasa de emotii ca acesta.

Am incercat sa ma calmez, pentru a o putea pune unde-i era locul.

Tu esti unde mi-e locul. Gandul ei era slab, dar inteligibil. Cat de rau devenea; acum, ea era suficient de puternica pentru a-mi vorbi oricand dorea. Era la fel de rau ca in primul moment de constienta.

Pleaca. Acum este locul meu.

Niciodata.

- Draga Ratacitoareo, nu. Nu esti slaba si amandoua stim acest lucru.

- Hm.

- Asculta-ma. Esti puternica. Surprinzator de puternica. Cei din neamul nostru sunt mereu atat de asemanatori, dar tu esti deosebita. Esti atat de viteaza incat ma uimesti. Vietile tale trecute stau marturie.

Vietile mele trecute, poate, dar viata aceasta? Unde imi era forta acum?

- Dar oamenii sunt mult mai individualizati decat noi, a continuat Kathy.

Exista o separare clara si unii dintre ei sunt mult mai puternici decat ceilalti.

Cred sincer ca, daca oricine altcineva ar fi fost introdus in aceasta gazda, Melanie l-ar fi distrus in cateva zile. Poate ca este un accident, poate ca tine de soarta, dar mi se pare ca cei mai puternici dintre noi sunt gazduiti de cei mai puternici dintre ei.

- Asta nu spune prea multe despre noi, asa-i?

A sesizat implicatia vorbelor mele.

- Ea nu castiga, Ratacitoareo. Tu esti aceasta persoana incantatoare de langa mine. Ea este doar o umbra intr-un cotlon al mintii tale.

- Imi vorbeste, Kathy. Inca mai are ganduri proprii. Inca mai are secrete.

- Dar nu vorbeste in locul tau, nu-i asa? Ma indoiesc ca as fi in stare sa spun atat de multe daca as fi in locul tau.

Nu am raspuns. Ma simteam prea mizerabil.

- Cred ca ar trebui sa te gandesti la o reimplantare.

- Kathy, tocmai ai spus ca ea ar fi distrus un alt suflet. Nu stiu daca cred asta – probabil ca doar incerci sa-ti faci meseria si sa ma linistesti. Dar daca ea este atat de puternica, n-ar fi corect sa o dam altcuiva pentru ca eu nu pot sa o supun. Pe cine ai alege sa o preia?

- N-am spus asta ca sa te linistesc, draga.

- Atunci, ce...

- Nu cred ca aceasta gazda va li luata in considerare pentru re folosire.

- Oh!

Un fior de groaza mi-a strabatut sira spinarii. Si n-am fost singura socata de idee.

Am respins imediat propunerea. Nu eram genul care sa renunte. De-a lungul lungilor perioade de rotatie in jurul sorilor ultimei mele planete – lumea Ierbii-de-Mare, cum eram cunoscuta aici – asteptasem. Desi sentimental de permanenta al inradacinarii a inceput sa ma incerce mai devreme decat am crezut ca se va intampla, desi vietile Ierbii-de-Mare masoara secole pe planeta, n-am renuntat la perioada de viata a gazdei mele. Sa fac asta era o risipa si o greseala, insemna lipsa de recunostinta. Era o batjocorire a insasi esentei noastre ca suflete. Am facut din lumile noastre lucruri mai bune si asta era absolut primordial sau astfel nu le meritam.

Dar noi nu eram risipitori. Tot ce am luat am facut sa fie mai bun, mai pasnic si

frumos. Si oamenii erau salbatici si nu puteau fi condusi. Se omorau unul pe altul atat de des incat crima devenise o parte acceptata a vietii. Variantele torture pe care le nascocisera de-a lungul celor cateva milenii ale existentei lor insemnaseră prea multe pentru mine. N-am fost in stare sa suport nici macar rapoartele oficiale seci. Razboaie se dezlantuiseră pe aproape fiecare continent. Crima consfintita, comandata si vicios de eficienta. Cei care traisera in tari unde domnea pacea s-au uitat in alta parte in timp ce membri ai propriei lor specii mureau de foame la usa lor. Nu exista egalitate in distribuirea generoaselor resurse ale planetei. Dar si mai dezgustator era ca progeniturile lor – generatia urmatoare, pe care cei din neamul meu aproape ca o venerau pentru ceea ce promiteau a fi – erau prea adesea victime ale unor crime atroce. Si nu doar infaptuite de straini, ci de cei carora le fusesera dati in grija. Chiar si sfera uriasa a planetei fusese pusa in primejdie de greselile lor nepasatoare si lacome. Nimeni nu putea compara ceea ce fusese de ce ceea era acum fara sa admita ca Pamantul reprezenta un loc mai bun datorita noua.

Ati ucis o intreaga specie si apoi v-ati felicitat reciproc.

Palmele mele s-au strans in pumni.

As putea sa renunt la tine, i-am reamintit.

Da-i drumul. Fa oficiala uciderea mea.

Blufam, dar la fel facea si Melanie.

Oh, s-a gandit ca a vrut sa moara. La urma urmelor, s-a aruncat in putul liftului. Dar asta s-a intamplat intr-un moment de panica si de renuntare. Sa te gandesti la asta calm, dintr-un scaun confortabil, era cu totul altceva. Puteam simti adrenalina – adrenalina produsa de teama ei – izbucnindu-mi in vene in timp ce ma gandeam la un corp de schimb mai docil.

Ar fi placut sa fiu din nou singura. Ca mintea sa-mi apartina. Aceasta lume era atat de placuta in atat de multe moduri neasteptate si ar fi minunat sa ma pot bucura de ea fara a fi distrusa de o furioasa nonentitate inlocuita care ar fi dat dovada de bun simt daca n-ar mai fi zaborvit acolo unde era dorita.

Melanie s-a framantat, la figurat vorbind, undeva in tainitele capului meu, in timp ce incercam sa gandesc rational. Poate ar trebui sa renunt...

Cuvintele insesi m-au facut sa ma infior. Eu, Ratacitoarea, sa abandonez? Sa renunt? Sa recunosc infrangerea si sa incerc din nou cu o gazda mai slaba, mai umila, care nu mi-ar face probleme?

Am clatinat din cap. Abia daca puteam suporta sa ma gandesc la asta.

Si... acesta era corpul meu. Ma obisnuisem sa-l simt. Imi placea felul in care muschii se miscau pe oase, felul in care se indoiau articulatiile si intinderea tendoanelor. Cunosteam reflexia in oglinda. Pielea arsa de soare, oasele inalte, ascutite ale fetei, casca scurta din matase a parului de culoarea mahonului, verdele tulbure combinat cu maroniul de aluna a ochilor mei – eram eu.

Ma voiam pe mine. Nu voi lasa sa fie distrus ce este al meu.

Capitolul 6

Urmarită

În cele din urmă, lumina a început să palească dincolo de fereastră. Ziua, fierbinte pentru luna martie, trecuse cu greu, de parcă nu vroia să se sfârșească și să mă elibereze.

Am oftat și am rasucit batista într-un alt nod.

- Kathy, probabil că ai și alte obligații. Curt peșemne că se întreabă unde ești.

- O să înțeleagă.

- Nu pot să stau aici pentru totdeauna. Și nu suntem cu nimic mai aproape de un răspuns decât până acum.

- Rezolvarile rapide nu sunt specialitatea mea. Te-ai hotărât să nu accepti o gazdă nouă...

- Da.

- Deci, va dura ceva vreme să rezolvi asta.

Mi-am înțeles dinții de nemulțumire.

- Și va dura mai puțin și va fi mai ușor dacă te va ajuta cineva.

- Voi fi amănunțiv atentă la stabilirea programelor, promit.

- Nu este exact ce vreau să spun, dar sper că așa vei face.

- Când vorbești despre ajutor... te referi la alcineva decât tine?

M-am crispat la gândul de a rețrai suferința acestei zile cu un străin.

- Sunt sigură că ești la fel de calificată ca orice Alintator - mai mult chiar.

- Nu m-am referit la un alt Alintator. S-a așezat mai bine în scaun și s-a întins cu greutate. Câți prieteni ai „Ratacitoareo”

- Nu vorbești de oameni de la serviciu? Mă vad cu câțiva profesori aproape în fiecare zi. Sunt câțiva studenți cu care vorbesc pe coridoare...

- Și din afara școlii?

M-am uitat alături de ea cu o privire goală.

- Gazdele umane au nevoie de interacțiune. Tu nu ești obișnuită cu singurătatea, dragă. Ai împărtășit gândurile unei întregi planete..

- Noi nu ieșim prea mult.

Tentativa mea de a fi amuzantă a fost lamentabilă.

A zămbit ușor și a continuat.

- Te lupti așa de tare cu problema pe care o ai, încât este singurul lucru asupra căruia te poți concentra. Poate că unul dintre răspunsuri este că nu te concentrezi chiar atât de mult. Ai spus că Melanie se plictisește în timpul orelor de lucru... că este mai liniștită. Poate că se va plictisi și dacă te implici în niste relații cu cineva ca tine.

Mi-am strâns buzele, gânditoare. Melanie, tropita de ziua lungă în care am încercat să-mi recuperez liniștea, pareă mai degrabă lipsită de entuziasm față de această idee.

Kathy a dat din cap.

- Fii mai preocupata de viata decat de ea.

- Asta are noima. - Si apoi mai exista si niste cerinte fizice pe care le au aceste corpuri. N-am vazut si n-am auzit niciodata de vreun corespondent al lor. Unul dintre cele mai dificile lucruri cu care ne-am confruntat noi, cei din primul val, a fost instinctul de imperechete. Crede-ma ,oamenii au remarcat cant tu nu ai facut-o . S-a strambat si si-a dat ochii peste cap,aducandu-si aminte de ceva. Fiindca nu am reactionat asa cum se asteptase, a oftat si si-a incrucisat bratele nerabdatoare. Oh,hai Ratacitoareo! Trebuie sa fi observat.

- Ei bine,desigur, am murmurat eu. Melanie era agitata. Evident Ti-am spus de vise...

-Nu. Nu ma refer la amintiri. Nu te-ai intalnit cu nimeni fata de care corpul tau sa reactioneze- la niel strict chimic?

M-am gandit cu atentie la intrebarea ei. - Nu cred. Din cate am bagat de seama,nu.

- Crede-ma , a spus Kathy sec, o sa nagi der seama. A clatinat din cap. Poate ca ar trebui sa deschizi ochii si sa privesti in jur dupa asta. S-ar putea sa-ti prinda foarte bine.

La acest gand corpul mi-a fost cuprins de scarba. Am inregistrat dezgustul lui Melanie,reflectat de al meu.

Kathy mi-a deslusit expresia.

- Nu-i permite sa controleze modul in care interactionezi cu cei ca tine,Ratacitoareo. Nu o lasa sa te controleze.

Narile mi s-au dilatat .Mi-a trebuit un moment pentru a raspunde,tinandu-mi in frau furia cu care nu ma obisnuisem,de fapt,niciodata.

- Ea nu ma controleaza.

Kathy a ridicat o spranceana.

Am simtit ca mi se inclesteaza gatul de furie.

- N-ai cautat prea departe pentru a-ti gasi partenerul. Alegerea aceasta a fost controlata? Mi-a ignorat furia si s-a gandit cu atentie la intrebare. Poate,a spus ea in cele din urma. E greu de stiut. Dar ai subliniat un aspect. A cules o ata din tivul fustei si apoi, de parca si-ar fi dat seama ca imi evita privirea,si-a incrucisat mainile cu hotarare si si-a indreptat umerii.Cine stie cat de mult provine de la orice gazda de pe orice planeta? Dupa cum am, spus inainte,cred ca probabil timpul este raspunsul tau. Ori devine treptat apatica si tacuta,permitandu-ti sa faci o alta alegere in afara de Jared ,ori..ei bine, Cautatorii sunt foarte buni. Deja il cauta si poate ca iti vei aminti ceva care sa le foloseasca.

Nu am facut nici o miscare in timp ce patrundeam intelesul vorbelor sale. N-a parut sa bage de seama ca inghetasem.

- POate ca il vor gasi pe iubitul lui Melanie si apoi puteti fi impreuna. Daca

sentimentele lui sunt la fel de puternice ca ale ei, Noul suflet va fi probabil docil.

- Nu!

Nu eram sigura cine tipase. S-ar putea sa fi fost "eu". Si eu eram ingrozita. Stateam in picioare ,tremurand. Lacrimile care imi veneau atat de usor erau pentru prima data absente si mainile imi tremurau stranse in pumni.

- Ratacitoareo?

Dar eu m-am intors si am fugit catre usa,luptandu-ma cu vorbele care nu-mi puteau iesi din gura. Cuvinte care nu puteau fi ale mele. Vorbe care nu aveau nici un sens decat daca erau ale ei,dar "pareau" a fi ale mele. Nu puteau fi ale mele. Nu puteau fi rostite.

" Asta inseamna sa il ucida! Sa il distruga! Nu vreau pe alceineva. Il vreau pe Jared,nu pe un strain in trupul lui! Trupul nu inseamna nimic fara el."

Am auzit-o pe Kathy strigandu-mi numele in urma,in timp ce fugeam pe drum. Nu locuiam departe de biroul Alinnatoarei,dar intunericul de pe strada m-a dezorientat. Trecusem deja de doua intersectii pana sa bag de seama ca alergam in directia gresita.

Oamenii se uitau la mine .Nu eram imbracatam sport si nu faceam jogging. Goneam.Dar nimeni nu m-a deranjat;isi fereau politicos privirile. Pesemne ca ghiceau ca eram noua in aceasta gazda. Ca ma purtam asa cum s-ar fi purtat un copil.

Am incetinit pana la un ritm de plimbare,am cotit-o spre nord pentru a ocoli fara sa trec din nou prin fata biroului lui Kathy. Mersul meu era doar putin mai incet decat o alergare. Mi-am auzit picioarele lovind trotuarul prea repede ,de parca incercau sa prinda ritmul cantecului unui dans. "Poc,Poc,Poc" de beton. Nu .nu era ca o bataie de toba,era prea furios. Precum violenta.

"Poc,poc,poc".Cineva care lovea pe alceineva. Infiorata ,am alungat oribila imagine.Vedeam felinarul de deasupra usii a[partamentului meu. Nu-mi luase mult sa parcurg distanta pana acolo. Totusi,n-am traversat strada.

Mi s-a facut rau. Mi-am amintit senzatia data de vomitat,cu toate ca nu o traisem. Umezeala rece mi-a brobonit fruntea,sunetul infundat mi-a vajait in urechi. Eram destul de sigura ca urma sa mam parte de aceasta existenta. Exista o potiune de iarba langa trotuar. In jurul felinarului se afla un gard bine ornamentat. N-aveam timp sa caut un loc mai bun. M-am impleticit catre lumina si m-am prins de stal pentru a ma tine pe picioare. Greata ma facea sa fiu ametita.

Da, inj mod sigur urma sa traiesc experienta vomitatului.

- Ratacitoareo,tu esti? Ratacitoareo.esti bolnava?

O voce vag familiara asupra careia imi era imposibil sa ma concentrez . Dar sa stiu ca am audienta facea ca totul sa fie si mai greu inh timp ce imi aplceam fata catre rtufisi si regurgitam violent utlima mea masa.

- Cine este Vindecatorul tau aici? a intrebat o voce.
Parea sda vina de departe,razbatand prin bazaitul din urechile mele. O mana mi-a atins spatele arcuit.

- Ai nevoie de o ambulanta?
Am tusit de doua ori si am clatinat din cap. Eram sigura ca se terminase;stomacul imi era gol.

- Nu sunt bolnava,am spys eu in timp ce imi indreptam trupul folosind stalpul felinarului pentru a ma sprijini.
Am ridicat privirea pentru a vedea cine a fost martorul momentului meu de rusine.

Cautatoarea din Chicago avea telefonul mobil in mana, incercand sa se decida ce autoritate sa sune. M-am uitat bine la ea si m-am aplecat din nou catre frunze. Stomacu gol sa nu,ea era umtima persoana pe care aveam nevoie sa o vad acum.

Dar, in timp ce stomacul meu se revarsa fara rost,am inteles ca exista un motiv al prezentei sale.

"Oh nu!Oh, nu,nu,nu!

- De ce? am gemut eu,panica si senzatia de rau facand ca vocea abia sa se auda. De ce te afli aici? Ce s-a intamplat?
Cuvintele foarte ingrijoratoare ale Alinatoarei mi-au ramas in cap.
Am privit mainile care strangeau gulerul costumului negru al Cautatoarei timp de doua secunde,inainte de a pricepe ca erau ale mele.

- Opreste-te! a spus ea si pe chipul ei se citea jignirea.
Vocea ei a bubuit.
O zgaltaiam.

Mainile mele s-au desprins si mi-au poposit pe fata.

- Scuza-ma! m-am silit eu sa spun. Imi pare rau. Nu stiu ce faceam.
Cautatoarea m-a privit manioasa si si-a aranjat hainele.

- Nu te simti bine si presupun ca eu te-am speriat.

- Nu ma asteptam sa te vad,am spotit eu. D e ce te afli aici?

- Hai sa te ducem la un centru de Vindecare,inainte de a vorbi. Daca ai o raceala,ar trebui sa te tratezi. N-are rost sa o lasi sa-ti afecteze trupul.

- Nu sunt racita. Nu sunt bolnava.

- AI mancat ceva stricat? Trebuie sa raportezi de unde ai luat mancarea.
Curiozitatea ei era foarte enervanta.

- Nici n-am mancat ceva stricat. Sunt sanatoasa.

- De ce sa nu te controleze un Vindecator? O scanare rapida- n-ar trebui sa-ti neglijezi gazda. Asta-i unj lucru iresponsabil. Mai ales ca ingrijirea sanatatii este atat de usoara si de eficienta.

Am tras adanc aer in piept si mi-am infrant dorinta de a o zgaltai din nou. Era cu un cap mai scunda decat mine. Daca era vreo lupta, as fi castigat .

o lupta? M-am indepartat de ea si m-am indreptat agale spre casa. Eram primejdios de emotionata. Trebuia sa ma calmez inainte de a face ceva impardonabil.

- Ratacitoareo? Asteapts! Vindecatorul..

- N-am nevoie de nici un Vindecator,am spus eu fara sa ma intorc. A fost doar ...un dezechilibru emotional. Ma simt bine acum.

Cautatoare n-a raspuns. M-am intrebat ce a inteles din reactia mea . Li auzeam pantofii -tocuri inalte- pacaind in urma mea ,asa ca am lasat usa deschisa,stiind ca ma va urma inauntru. M-am dus catre chiuveta si mi-am umplut un pahar cu apa. A asteptat in tacere in timp ce mi-am clatit gura si am scuipat. Dupa ce am terminat, m-am sprijinit de bufet si am privit in chiuveta.

In curand,s-a plictisit.

- Deci, Ratacitoareao ...sau mai porti inca numele acesta? Nu vreau sa fiu nepoliticoasa numindu-te astfel.

Nu m-am uitat la ea.

- Inca mai sunt Ratacitoarea.

- Interesant . As fi crezut ca esti genul care si-ar alege un nume al ei.

- Mi "l-am" ales. Am ales Ratacitoarea.

De mult mi-a fost limpede ca usoara ciorovaiala pe care o auzisem in prima zi cand m-am trezit in centrul de Vindecare a fost din pricina Cautatoarei.

Cautatoarea era cel mai beligerant suflet pe care il intalniseam de-a lungul a noua vieti. Primul meu Vindecator,Fords Deep Waters,fusese calm,amabil si intelept chiar si pentru un suflet. Totusi nu fusese capabil sa se stapaneasca cand avea de-a face cu ea. Asta m-a facut sa ma simt mai bine gandindu-ma la reactia pe care o avusesem.

M-am rasucit pentru a o privi in fata. Statea pe mica mea canapea,tolanita confortabil,deparca se pregatise pentru o vizita lunga. Expresia ei trada m,ultumire de sine,iar ochii bulbucati aveau o privire amuzata. Mi-am stapanit dorinta de a ma incrunta.

- De ce te afli aici? am intrebat din nou.

Vocea mea era monotona. Retinuta. Nu imi voi pierde din nou controlul in fata acestei femei.

- A trecut ceva vreme de cand n-am mai auzit de tine, asa ca m-am gandit sa verific personal. Inca n-am inregistrat nici un progres in cazul tau.

Mainile mi s-au inclestat i stilul propriu,un stil care o facea sa para furioasa si enervata in acelasi timp,de parca tu, nu ea, erai vinovat pentru furia ei. Si-a scos computerul de buzunar si i-a atins ecranul de cateva ori.

- Oh, a spus ea pe un ton aspru. Azi nu mi-am verificat e-mailurile.

A ramas tacuta in timp ce citea ce scrisesem.

- L-am trimis foarte devreme dimineata,am zis eu. Eram pe jumatate adormita atunci.a Nu sunt sigura cat din ceea ce am scris era amintire sau vis, sau poate

am scris in timp ce dormeam.

Am continuat sa rostesc vorbele- vorbele lui Melanie- in timp ce imi ieseau cu usurinta din gura; la sfarsit ,chiar am adaugat rasul meu vesel. Nu era cinstit din partea mea. Un comportament rusinos. Dar nu voiam sa afle Cautatoarea ca eram mai slaba decat gazda mea.

Macar on data,Melanie nu s-a mai impaunat ca m-a infrant. Era prea usurata ,prea recunoscatoare ca,din meschine motive personale, nu o tradasem.

- Interesant,a murmurat Cautatoarea. Mai e cineva in libertate. A clatinat dincap. Ordinea ne ocoleste in continuare.

Nu parea inspaimantata de ideea nei ordini fragile - mai curand parea sa-i faca placere.

Mi-am muscat buza cu putere. Melanie voia atat de tare sa nege din nou, sa pretinda ca baiatul doar facea aparte dintr-un vis. " Nu fi proasta",i-am spus . "Ar fi prea evident". Faptul ca eu si Melani3e ajunseseam in aceeasi tabara intr-o cearta spunea mult despre caracterul antipatic al Cautatoarei.

"O urasc" .Soapta lui Melanie a fost ascutita,dureroasa ca o taietura.

"Stiu.Stiu" As fi vrut sa fi putut nega ce simteam...acelasi lucru. Ura era o emotie de neiertatr. Dar era foarte greu sa...o placi pe Cautatoare. Imposibil.

- Deci, in afara de a revedea noua locatie,nu ma poti ajuta cu alceva in privinta hartilor?

Mi-am simtit trupul reactionand la tonul ei critic.

- N-am spus niciodata ca erau linii pe o harta. Asta este presupunerea ta. Si nu,nu am nimic alceva pentru tine.

A plescait repde, de trei ori,din limba.

- Dar ai spus ca erau directii.

- Cred ca asta sunt. Nu mai obtin nimic in plus.

- De ce nu? Nu ai supus inca fiinta umana?

A ras zgomotos. Radea de mine.

I-am intors spatele si am facut efort sa ma calmez. Am incercat sa-mi inchipui ca ea nu era acolo. Ca stateam singura in bucataria mea austera, uitandu-ma pe fereastra la micul petec din cerul noptii,la cele trei stele stralucitoare pe care le zaream prin ea.

Ei bine,la fel de singura ca intotdeauna.

In timp ce priveam la micile puncte de lumina din intuneric,liniile pe care le vazusem iarasi si iarasi - in visele mele si in amintirile tulburi care apareau in momentele ciudate ,nepotrivite -mi-au revenit in minte.

Prima: o curba domoala,grosolana,apoi o intoarcere in unghi spre nord pe o portinue mai lunga si apoi o coborare brusca spre sud, care s-a terminat cu o alta curba larga.

A doua: un zigzag accentuat,patru intoarceri stranse,a cincea ciudat de largaa,de parca s-ar fi produs o ruptura...

A treia: un val lin intrerupt de un pinten brusc ca un deget lung si subtire indreptat carte nord si inapoi.

De nepatrus,parand fara sens. Dar stiam ca era important pentru Melanie. De la bun inceput stiusem asta. Si-a protejat acest secret cu mai multa ardoare decat oricare altul,aproape ca pe baiatul,ca pe fratele ei. Poate ca,pe masura ce o auzeam tot mai puternic in capul meu,ii scapau tot mai multe secrete fata de mine.

Poate face vreo greseala si voi afla semnificatia acestor linii ciudate. Stiam ca inseaman ceva. Ca aduc undeva.

Si in acel moment,in timp ce ecoul rasului Cautatoarei inca plutea in aer ,am inteles brusc de ce erau atat de importante. Duceau inapoi la Jared,desigur. La amandoi,la Jared si la Jamie. Unde altundeva?Ce alt loc ar putut avea vreo asemnificatie pentru ea? Numai ca acum am vazut ca nu duceau inapoi,pentru ca nimeni dintre ei nu mai urmase acele linii inainte. Linii care fusesera un mister la fel de mare pentru ea ,ca si pentru mine,pana cand...

Zidul era prea lent pentru a ma bloca. Atentia ei era distrasa,indreptandu-se mai mult decat a mea catre Cautatoare. A tresarit nelinistita in capul meu la auzul unui sunet din spatele meu si atunci am simtit si eu apropierea Cautatoarei.

Cautatoarea a oftat.

- Ma asteptam la mai mult de la tine. Realizatrile tale pareau atat de promitatoare.

- Este pacat ca tu insuti nu ai fost disponibila pentru aceasta misiune. Sunt sigura ca, daca ai fi avut de-a face cu o gazda ostila ,ar fi fost o joaca de copii. Nu m-am intors pentru a o privi. Vocea mi-a ramas calma.

A pufnit.

- Primele valuri au insemnat suficiente provocari, chiar si fara gazde ostile.

- Da. Am avut si eu parte de cateva.

Cautatoarea a respirat zgomotos.

- Ierburile-de-Mare au fost dificil de stapanit? Aveau obiceiul sa fuga?

Mi-am pastrat vocea calma.

- N-am avut nici o problema la Polul Sud. Desigur, in nord a fost o cu totul alta situatie. S-a procedat gresit. Am pierdut intreaga padure.

Tristetatea acelor vremuri a rasunat ca un ecou dincolo de vorbele mele. O mie de fiinte simtitoare innchizandu-si ochii mari mai degraba decat sa ne accepte. Si-au plecat frunzele din calea soarelui si s-au lasat sa moara de foame.

"Bravo lor" ,a spotit Melanie. Nu era nimic veninos in acel gand,doar o aprobare in timp ce ea saluta tragedia din mintea mea.

"A fost asa o pierdere.: Am lasat agonia cunoasterii,simtamtantul gandurilor muribunde care ne-a chinuit cu durerea padurii-surori sa-mi invadeze mintea.

"A fost moarte si de-o parte,si de cealalta"

Cautatoarea a vorbit si am incercat sa ma concentrez doar asupra unei conversatii.

- Da.Vocea ei era neplacuta. A fost o misiune executata gresit.

- Nu poti fi niciodata prea prudent atunci cand vine vorba de a distribui puterea. Unii nu sunt atat de atenti cum ar trebui.

Nu a raspuns si am auzit-o dandu-se cativa pasi inapoi. Toata lumea stia ca greseala din spatele sinuciderii in masa a apartinut Cautatorilor, care- fiindca Ierburile-de-Mare nu put3eau fugi-subestimaseră capacitatea lor de a scapa. Ei au actionat nechibzuit,incepand prima instalare inainte de a exista un numar suficient de suflete pentru o asimilare completa. Cand au inteles de ce erau in stare,ce doreau sa faca Ierburile-de-Mare ,a fost prea tarziu. Urmatorul transport de suflete in hibernare se afla prea departe si ,inainte ca acesta sa soseasca,padurea nordica era pierduta.

Am privit-o acum in fata pe Cautatoare ,curioasa sa evaluex impactul vorbelor mele. Era impasibila, privind goliciunea alba a peretelui indepartat al camerei.

- Imi pare rau ca nu te mai pot ajuta.

Am rostit cuvintele cu fermitate,incercand sa fac clar ca prezenta ei era nenecesara. Doream sa am casa din nou pentru mine."Pnetru noi:,a adaugat Melanie cu ciuda. Am oftat. Era atat de plina de ea acum.

- Chiar nu trebuia sa te deranjezi sa vii atat de departe.

- Asta mi-e slujba,a spus Cautatoarea,ridicand din umeri.Reprezinta singura mea sarcina. Pana ii gasesc pe restul,trebuie sa stau pe langa tine si sa sper ca voi avea noroc.

Capitolul 7

Confruntată

- Da, Faces Sunward? (Cel- cu Fata- Catre- Soare) am intrebat eu, recunoscatoare mainii ridicate ca mi-a intrerupt cuvantarea.

Nu ma simteam la fel de confortabil ca de obicei in spatele catedrei. Puterea mea cea mai mare- singur mea putere reala- pentru ca trupul gazdei mele avusese prea putin parte de o educatie formala- fiind pe fuga inca de la inceputul adolescentei sale- era experienta personala din care, de obicei, invatam ceva. Ceea ce prezentam semestrul acesta era istoria primei lumi despre care nu aveam amintiri din care sa extrag fapte. Eram sigura ca studentii mei aveau de suferit din pricina diferentei.

- Imi pare rau ca intrerup, dar... Barbatul cu par alb a facut o pauza, luptandu-se sa formuleze intrebarea. Nu sunt sigur ca inteleg. De fapt, Gustatorii- Focului... ingerau fumul provenit din arderea Florilor- Umblatoare? Ca hrana? Incerca sa isi mascheze oroarea din voce. Nu era traba unui suflet sa judece alt suflet. Dar, dat fiind trecutul lui pe Planeta- Floriilor, nu am fost uimita de reactia lui fata de soarta unei forme de viata similare.

Este intodeauna surprinzator pentru mine cum unele suflete se cufunda in problemele vreunei lumi pe care au locuit si ignora restul universului. Dar, ca sa fiu cinstita, poate ca Faces Sunward hiberna cand Lumea Focului devenise faimoasa.

- Da, primeau nutrientii esentiali din acest fum. Si in asta consta dilema fundamentala si controversa in privinta Lumii Focului- si motivul pentru care planeta nu a fost inchisa, desi cu certitudine, a existat timp suficient pentru a putea fi populata integral. De asemenea, au avut loc revocari intru-n procentaj ridicat. Cand a fost descoperita Lumea Focului, a existat un prim gand ca specia doominanta, Gustatorii- Focului, erau singura forma de viata inteligenta. Gustatorii- Focului nu considerau Florile- Umblatoare drept egalii or- un prejudiciu cultural-, asa ca a trecut o vreme, chiar si dupa primul val de colonizare, pana ce sufletele sa inteleaga ca ucideau creaturi inteligente. De atunci savantii de pe lumea Focului si-au concentrat eforturile pentru gasire unui inlocuitor pentru necesitatile nutritionale ale Gustatorilor- Focului. Pentru a-i ajuta acolo au fost transportati paianjeni, dar planetele se afla la distante de sute de ani-lumina. Cand acest obstacol vavi depasit- si sunt sigura ca va fi curand-, exista speranta ca Florile- Umblatoare sa fie si ele asimilate. Intre timp, din aceasta ecuatie a fost eliminata o mare parte din brutalitate. Aspectul de a fi ars de viu, desigur, precum si altele.

- Cum pot sa...

Faces Sunward s-a poticnt, incapabil sa termine.

O alta voce a coplestat gandul lui Faces Sunward.

- Pare a fi un ecosistem foarte crud. De ce planeta nu a fost abandonata?
-Evident, s-a discutat despre asta, Robert. Dar nu abandonam usor planetele. Exista multe suflete pentru care Lumea Focului este casa lor. Nu vor fi dezradacinate impotriva vointei lor.

Mi-am intors privirea catre notitele mele, intr-o incercare de a pune capat acestei discutii adiacente.

- Dar este barbar!

Fizic, Robert era mai tanar decat cei mai multi dintre studenti- defapt, mai apropiat de varsta mea decat oricare. Si cu adevarat copil in anumite privinte importante. Pamantul era prima lui lume- in acest caz Mama chiar fusese si ea un locuitor al Pamantului inainte de a se ceda singura- si el nu parea se aiba atat de multa perspectiva ca niste suflete mai in varsta, care calatorisera mai mult. M-am intrebat cum ar fi sa te nasti in senzatiile si emotiile coplesitoare ale acestor gazde, fara sa ai o experienta anterioara la care sa te poti raporta. Ar fi foarte dificil sa fi obiectiv. Am incercat sa imi amintesc acest lucru si sa fiu deosebit de rabdatoare in timp ce ii raspundeam.

- Fiecare lume este o experienta unica. Daca cineva nu a trait in acea lume, este imposibil sa intelegi cu adevarat.

- Dar nu ati trait niciodata in Lumea Focului, m-a intrerupt el. Probabil ca ati imtt la fel... doar daca nu ati avut alte motive Pentru care nu ati fost acolo? Ati fost aproape peste tot altundeva.

- Alegerea unei planete este o decizie foarte personala si privata, Robert, dupa cum s-ar putea sa constati intr-o zi.

Tonul meu a incheiat definitiv subiectul.

" De ce nu le spui? tu crezi ca este barbar- si crud, si gresit. Ceea ce este destul de ironic, daca ma intrebi pe mine - nu ca o faci vreodata. Care-i problema? Ti-e rusine ca esti de acord cu Robert? Pentru ca el este mult mai uman decat ceilalti?"

Melanie , regasindu-si vocea devenea de-a dreptul de neuportat. Cum era sa ma concentrez asupra muncii mele in timp ce parerile ei imi rasunau tot timpul in cap?

Pe locul din spatele lui Robert, o umbra intunecata s-a miscat. Cautatoarea, invesmantata invesmantata in negrul ei obisnuit, s-a aplecat in fata, concentrata pentru prima data asupra subiectului discutiei.

Am rezistat dorintei arzatoare de a ma incrunta la ea. Nu voiam ca Robert, care deja parea jenat, sa faca greseala de a crede ca expresia ii era adresata. melanie a mormait. Ea voia sa nu ma abtin. Fusese educativ pentru Melanie ca fiecare pas sa ne fie urmarit de Cautatoare; inainte credea ca nu poate uri pe nimeni si nimic mai mult decat pe mine.

- Timpul aproape ca s-a scurs, am anuntat usurata. Imi face placere sa va

informez ca vom avea un oaspete martea urmatoare, care va fi in masura sa compenseze ignoranta mea asupra acestui subiect. Flame Tender (Datatorul-de-Flacari), un nou venit pe planeta noastra, se va afla aici pentru a ne da informatii personale despre Lumea Focului. Stiu ca i veti acorda politetea pe care o aratafata de mine si veti fi respectuosi fata de tanara sa gazda.

Multumesc pentru atentie.

Clasa s-a golit incet, multi dintre studenti zabovind inca o vreme pentru a flacari in timp ce isi adunau lucrurile. Mi-a trecut prin minte ce spusese kathy despre prietenie, dar n-am simtit nici o dorinta sa ma alatur vreunuia dintre ei. Erau niste straini.

Asa simteam? Sau Melanie simtea asta? Era greu de spus. Poate ca eram antisociala din fire. Istoria pea personala sustinea, cred, aceasta teorie. nu as fi dezvoltat niciodata un atasament suicient de puternic incat sa ma tina pe orice planeta mai mult de o viata.

I-am remarcat pe Robert si pe Faces Sunward intarziind in usa clasei, captivati de o discutie care parea aprinsa. Puteam sa banuiesc subiectul.

- Povestile din Lumea Focului starnesc discutii contradictorii.

Am luat-o incet din loc.

Cautatoarea se afla langa mine. De obicei, femeia isi anunta apropierea printr-un pacanit rapid al pantofilor ei duri. Am privit in jos si am constatat ca, macar o data, purta pantofi de sport - negri, desigur. Fara adaosul celor cativa centimetri parea chiar maruta.

- Nu este subiectul meu favorit, am spus eu cu o voce prevenitoare. Prefer sa impartasesc eperienta la prima mana.

- Au fost reactii puternice din partea clasei.

- Da.

S-a uitat la mine cu o privire expectativa, de parca astepta mai mult. Mi-am adunat notitele si m-am intors sa le pun in geanta.

- Si tu pari sa reactioneezi la fel.

Mi-am pus cu grija hartiile in geanta, fara sa ma intorc.

- M-am intrebat de ne nu ai raspuns la intrebare.

A urmat o pauza in timp ce astepta ca eu sa raspund. N-am facut-o.

- Deci... de ce n-ai raspuns la intrebare?

M-am rasucit, fara sa-mi ascund nerabdarea de pe chip.

- Pentru ca alta replica nu-si avea locul in cadrul lectiei, pentru ca Robert trebuie sa invete sa se poarte si pentru ca nu e treaba nimanui altcuiva.

Mi-am atarnat geanta pe umar si m-am indreptat catre usa. A ramas alaturi de mine, grabindu-se sa tina ppasul cu al picioarelor mele lungi. Am mers pe coridor in tacere. Abia afara, unde sarele dupa-amiezii facea sa luceasca firicelele de praf si aerul sarat, ea a vorbit din nou.

- Crezi ca te vei stabili vreodata undeva, Ratacitoareo? Poate pe aceasta

planeta? pari a avea o afinitate pentru... sentimentele lor.

M-am stapanit a auzul insultei pe care o implica tonul ei. Nici macar n ueram sigura cum a vrut sa ma insulte, dar era clar ca o facuse. Melanie s-a foit, iritata.

-Nu sunt sigura ca am inteles ce ai vrut sa spui.

- Zi-mi ceva, Ratacitoareo. Ti-e mila de ei?

- De cine? am intrebat cu o voce neutra. De Florile-Umblatoare?

- Nu, de oameni.

Am zorit pasul si ea a ramas alaturi de mine. Ne aflam la cateva strazi distanta de apartamentul meu si ma grabisem pentru a ma indeparta de ea, dar nu am reusit si oricum s-ar fi auto-invitat inautru. Dar intrebarea m-a surprins nepregatita.

- De oameni?

- Da. Ti-e mila de ea?

- Tie nu?

- Nu. Erau o rasa destul de brutala. Au fost norocosi sa supravietuiasca cat au facuto.

- Nu toti erau rai.

- Era o predilecte a geniticii lor. Brutalitatea era o caracteristica a speciei lor. Dar se pare ca tie ti-e mila de ei.

- Sunt multe de pierdut, nu crezi?

Am aratat de jur imprejur. Ne aflam intr-o mica gradinita dintre doua case acoerite cu iedera. Verdele adanc al iederei era placut ochiului, mai ales in contrast cu rosul palid al vechlor caramizi. Aerul era auriu si bla nd si mirosul de ocean parea foarte sarat in contrast cu mireasma de dulceata mierii a florilor din tufisuri. Adierea vantului mi-a mangaiat pielea goala a bratelor.

- In celelalte vietii nu ai putut simti ceva atat de intens. Nu ai compatimit peoricine caruia i-r fi luate toate acesta?

- Expresia ei a ramas neutra, impietrta. Am facut o incercare de a o atrage, de a o face sa intealeaga un alt punct de vedere.

- In ce alte lumi ai mai trait?

A ezitat, apoi si-a indreptat umerii.

- In nici una. Am trait doar pe Pamant.

Acest lucru m-a impresionat. Era la fel de copil ca Robert.

- Numai pe o singura planeta? Si ai ales sa fii o Cautatoare in prima ta viata?

A incuviintat o data, cu barbia intepenita.

- Ei bine. Ei bine, asta-i treaba ta.

Am inceput din nou sa merg. Poate ca, daca ii respectam intimitatea mi-ar fi intors aceasta favoare.

- A vorbit cu Alinatoarea ta.

"Dar poate ca nu", a gandit Melanie ironic.

- Cum? am intrebat cu rasuflarea intretaiata.

- Am inteles ca ai mai multe probleme decat doar aflarea informatiilor de care am eu nevoie. Te-ai gandit sa incerci alta gazda, mai docila? Ea a sugerat asta, nu?

- Kathy nu ti-ar spune nimic!

Fata Cautatoarei a devenit ingamfata.

- Nu era nevoie sa-mi raspunda. Ma pricep foarte bine sa descifrez expresiile omenesti. Imi dau seama cand intrebarile mele ating puncte nevralgice.

- Cum indraznesti? Relatia dintre un suflet si Alinatorul lui...

- Este sacrosancta, da. Cunosc teoria. Dar metodele acceptabile de investigare nu par a da rezultate in cazul tau. Trebuie sa fii creativa.

- Crezi ca iti ascund ceva? a vrut sa stiu, prea furioasa pentru a disimula dezgustul din voce. Crezi ca as fi facut astfel de confesiuni Alinatoarei? Fura mea nu a iritat-o. Poate ca, data fiind ciudata ei personalitate, era prea obisnuita pentru astfel de relatii.

- Nu. Cred ca imi spui ceea ce stii... Dar nu cred ca te straduiesti cum ai fi in stare. Am mai vazut asta. Dezvolti simpatie fata de gazda ta. Lasi ca , in mod inconstient, amintirile ei sa iti controleze propriile dorinte. Acum este probabil prea tarziu. Cred ca te-ai simti mai bine daca ai trece mai dreptate, si, poate, altcineva va avea mai mult noroc cu ea.

- Ha! am tipat eu. Melanie l-ar manca de viu.

Expresia ei a inghetat.

Habar n-avea ,indiferent ce credea ca aflase de la Kathy. A crezut ca influenta lui Melanie consta in amintiri, ca era subconstienta.

- Mi se pare foarte interesant ca vorbesti despre ea la prezent.

Am ignorat comentariul, incercand sa pretind ca nu fusese o scapare din partea mea.

- Daca tu crezi ca altcineva va avea mai mult noroc in descoperirea secretelor ei, gresesti.

- Exista doar o singura cale de a afla.

- Ai pe cineva in minte? am intrebat eu cu vocea inghetata de aversiune.

A facut o grimasa.

- Am permisiunea sa incerc. N-ar trebui sa dureze prea mult. Imi vor pastra gazda pe care o am acum.

A trebuit sa trag adanc aer in piept. Eu tremuram, iar Melanie era atat de plina de ura incat nu-si putea gasi cuvintele. Ideea de a o avea pe Cautatoare in mine, desi stiam ca eu nu voi fi aici, imi repugna atat de mult incat am simtit greata pe care o avusesem cu o saptamana in urma.

- Pacat pentru investigatia ta ca nu sunt genul care renunta.

Ochii Cautatoarei s-au ingustat.

-Ei bine, in mod cert face ca aceasta misiune sa inregistreze progrese. Istoria

nu m-a interesat niciodata, dar se pare ca m-am inscris la un curs complet.

-Tocmai ai spus ca este prea tarziu pentru a mai afla ceva din amintirile ei, i-am atras atentia, facand un efort ca vocea sa imi ramana calma. De ce nu te duci acolo unde iti e locul, oriunde ar fi acesta?

A ridicat din umeri si a schitat un mic zambet.

- Sunt sigura ca este prea tarziu ... pentru informatii voluntare. dar daca tu nu cooperezi, s-ar putea ca, totusi, sa ma conduca la ele.

- Sa te conduca?

- Cand ea preia controlul total, si tu nu esti cu nimic mai buna decat aceea buruina plapanda, candva Cantecul Avantat, acum Kevin. Iti amintesti de el? Cel care l-a atacat pe Vindecator.

M-am holbat la ea, cu ochii larg deschisi, cu narile frematand.

- Da, probabil este doar o chestiune de timp. Alinatoarea ta nu ti-a spus statisticile, nu? Eibine, chiar daca a facut-o, nu dispunea de ultimele informatii la care noi avem acces. Rata de succes pe termen lung in unor situatii ca a ta - odata ce o gazda umana incepe sa opuna rezistenta- este sub 20 de procente. Aveai habar cat este da rau? Ei modifica informatiile pe care le dau unui potential colonist. Nu vor mai fi oferite gazde adulte. Riscurile sunt prea mar. Pierdem suflete. Nu va mai trece mult pana cand ea va vorbi prin tine, controlandu-ti deciziile.

Nu am miscat un centimetru, nici nu mi-am relaxat vreun muschi. Cautatoarea s-a aplecat, s-a intins pe varful picioarelor pentru a-si apropia fata de a mea. Vocea ei a coborat si a devenit mai moale in incercarea de a deveni mai persuasiva.

- Asta vrei, Ratacitoareo? Sa pierzi? Sa te estompezi, stearsa de o alta cunostiinta? Sa nu fi cu nimic mai buna decat trupul unei gazde?

Nu puteam respira.

- Va fi tot mai rau. Nu vei mai fi tu. Te va infrange si vei disparea. Poate altcineva va interveni... Poate te vor muta, asa cum au facut cu Kevin. Si vei deveni u copil numit Melanie caruia ii place mai mult sa repare masini decat sa compuna muzica. Sau orice ii place ei sa faca.

- Rata de succes este sub 20 de procente? am soptit eu.

A incuviintat incercad sa-si reprime un zambet.

- Te pierzi, Ratacitoareo. Toate lumile pe care le-ai vazut, toate experientele pe care le-ai acumulat - nu vor mai avea niciun rost. Am vazut in dosarul tau ca ai potential pentru Maternitate. Daca te dai pentru a fi Mama, cel putin toate acele lumi nu vor fi complet irosite. De ce sa renunti la tine? Te-ai gandit la Maternitate?

M-am departat brusc de ea, culoarea pierandu-mi din obraji.

- Imi pare rau, a murmurat, chipul ei intunecandu-se de asemenea. Am fost nepolitcoasa. Uita ca am spus asta.

- Ma duc acasa. Nu ma urmari.

- Trebuie sa o fac, Ratacitoareo. Este slujba mea.

- De ce iti pasa atat de mult de cativa oameni care au scapat? De ce? Cum iti mai justifi slujba? Noi am castigat! Este vremea sa te alaturi societatii si sa faci ceva productiv!

Intrebare a mea, acuzatiile implicite, nu au facut-o sa se zburleasca.

- Oriunde extremitatile lumii lor o ating pe a noastra exista moarte.

A rostit cuvintele impaciuitor si, timp de o clipa, pe chipul ei am vazut expresia altei persoane. M-a surprins sa inteleg ca ea credea cu convingere in ceea ce facea. O parte din mine crezuse ca alesese cautarea pentru ca, in mod ilicit, isi dorea cu infocare violenta.

- Este prea mult daca chiar si un suflet este pierdut pentru al tau Jared sau al tau Jamie. Pana la atingerea pacii complete pe aceasta planteta, slujba mea este justificata. atat timp cat exista oameni ca Jared care supravietuiesc, este nevoie de mine pentru a-i proteja pe ai nostri. Atat timp cat exista Melanii care duc sufletele de nas...

I-am intors spatele si m-am indreptat spre apartamentul meu cu pasi mari, care ar fi fortat-o sa alerge daca voia sa se tina dupa mine.

- Nu te irosi, Ratacitoareo! a strigat in urma mea. Iti expira timpul! A facut o pauza, apoi a tipat si mai puternic. Sa ma informezi cand sa incep sa-ti spun Melanie.

Vocea ei s-a estompat pe masura ce spatiul dintre noi crestea. Stiam ca ma va urma in ritmul ei. Aceasta ultima saptamana neplacuta - sa-i vad mereu fat a in spatele clasei, sa-i aud in fiecare zi pasii pe trotuar in urma mea- nu era nimic in comparatie cu ceea ce urma sa se intample. Era pe cale sa-mi faca viata mizerabila.

Ma simteam de parca Melanie se izbea violent de peretii inferiori ai craniului meu.

"Hai sa facem sa fie concediata. Spune-le superiorilor ei ca a facut ceva inacceptabil. Ne-a atacat. Este cuvantul nostru impotriva cuvantului ei.

" Intr-o lume omeneasca", i-am reamintit, aproape intristata canu am acces la o astfel de scapare. " Nu exista superiori, in felul asta. Toti lucreaza impreuna ca egali. Exista cei carora multi le dau raportul , pentru a mentine informatii organizat, si consilii care iau decizii in legatura cu acele informatii, dar nu o vor concedia dintr-o pozitie pe care o doreste. Vezi tu, treaba functioneaza ca si cum..."

" Cui ii pasa cum functioneaza, daca nu ne este de folos? Stiu - hai s-o ucidem!" O imagine involuntara a mainilor mele strangandu-se in jurul gatului Cautatoarei mi-a umplut mintea.

" Genul asta de lucruri este exact motivul pentru care este mai bine ca ai mei sa se ocupe de locul asta."

" Da-te jos de pe pedestal. Ti-ar placea la fel de mult cum mi-ar placea mie."
Scena a revenit, fata Cautatoarei devenind vanata in iimaginatia noastra, dar de data aceasta era insotia de un val naprasnic de placere.

" Asta esti tu, nu eu." Afirmatia mea era adevarata; imaginea imi facuse greeata. Dar, de asemenea , era primejdios de aproape de a fi intemeiata- in sensul ca mi-ar placea teribil de mult sa n-o mai vad niciodata pe Cautatoare.

" Ce facem acum? Eu nu renunt. Tu nu renunti. Si ticaloasa aia de Cautatoare e sigur ca naiba ca nu renunta!"

Nu i-am raspuns. N-aveam un raspuns pregatit.

Pentru o clipa, a fost liniste in capul meu. A fost placut. Mi-am dorit ca placerea a dureze. Dar exista doar o singura modalitate de a-mi castiga pacea. Eram dispusa sa platesc pretul? Mai aveam vreo sansa? Incet, Melanie s-a calmat. Pana cand am intrat pe usa si am incuiat zavorul pe care nu-l trasesem pana atunci niciodata- artefacte umane care nu-si aveau ocul intr-o lume a pacii- gandurile ei au devenit contemplative.

" Nu m-am gandit niciodata cum va perpetuati voi specia. N-am stiut ca este asa"

" Luam acest lucru foare in serios, dupa cum iti poti imagina. Iti multumesc pentru preocupare". Ironia din gand nu a deranjat-o.

Inca mai pritocea descoperirea cand mi-am deschis computerul si am inceput sa caut zboruri de legatura. A trecut un moment pana cand a fost constienta de ceea ce fac.

"Unde mergem?" gandul continea o urma de panica. I-am simtit constiinta cootrobaindu-mi prin cap, atingerea ei fiind ca o perie moale din pene, in cautarea a ceva ce i-as fi putut ascunde.

M-am hotarat sa pun cap cautarilor ei. " Ma duc in Chicago"

Panica era acum mai mult decat o urma. " De ce?"

" Ma duc sa il vad pe Vindecator. Nu am incredere in ea. Vreau sa vorbesc cu el inainte de a lua o decizie."

A urmat o scurta tacere inainte ca ea sa vorbeasca din nou.

" Decizia de a ma ucide?"

" Da, asta."

Capitolul 8

Iubită

-Iti este frica sa zbori? Vocea Cautatoarei era atat de plina de neincredere incat suna a batjocura. Ai calatorit de opt ori prin spatiul nesfarsit si ti-e frica sa iei avionul spre Tucson, Arizona?

- In primul rand, nu mi-e frica. In al doilea, cand am calatorit prin spatiu nu eram chiar constienta unde ma aflu, fiindca ma aflam intr-o camera de hibernare. Si in al treilea, aceasta gazda are rau de avion.

Cautatoarea si-a dat ochii peste cap a dezgust.

- I-a medicamente, atunci! Ce te-ai fi facut daca Vindecatorul Fords nu s-ar fi mutat la Saint Mary's? Te-ai fi dus cu masina pana la Chicago?

- Nu. Dar pentru ca mersul cu masina este acum o optiune rezonabila, asa voi face. Va fi placut sa vad ceva mai mult din aceasta lume. Desertul poate fi uimitor...

- Desertul e plictisitor de moarte.

-... Si nu ma grabesc. Am multe lucruri la care sa ma gandesc si mi-ar prinde bine sa fiu un timp

M-am uitat fix la ea in timp ce am subliniat ultimul cuvânt.

- Oricum nu inteleg care e rostul vizitarii batranului tau Vindecator. Sunt foarte multi Vindecatori competenti aici.

- Ma simt bine cu Vindecatorul Fords. Are experienta in lucruri de genul asta si nu cred ca am toate informatiile necesare.

I-am aruncat o alta privire semnificativa.

- N-ai timp sa nu te grabesti , Ratacitoareo. Recunosc semnele.

Scuza-ma daca nu cred ca informatiile tale sunt impartiale. Cunosc suficient de bine comportamentul omenesc pentru a recunoaste semnele manipularii.

Mi-a aruncat o cautatura urata.

Imi puneam in masina inchiriata cele cateva lucruri pe care planuisem sa le iau cu mine. Aveam suficiente lucruri pentru a nu fi nevoie sa spal o saptamana si obiectele elementare de igiena. Desi nu luasem multe, lasasem si mai putine in urma. Acumulasem foarte putin in privinta lucrurilor personale. Dupa toate acele luni petrecute in micul meu apartament, peretii erau inca goi, rafturile goale. Poate ca nu intentionasem niciodata sa ma stabilesc aici.

Cautatoarea era protapita pe trotuar, langa portbagajul deschis, ascultandu-ma cu intrebari deranjante si comentarii de cate ori ma aflam in preajma ei. Cel putin eram sigura ca nu avea suficienta rabdare pentru a ma urmari pe drum. O sa ia un avion spre Tucson, asa cum spera sa ma determine si pe mine sa o fac, de rusine. Era o usurare colosala. Mi-am imaginat-o alaturandu-mi-se de fiecare data cand m-as fi oprit sa mananc, prezenta ei iminenta pe langa baile din benzinarii, intrebarile ineputabile care ma asteptau ori de cate ori masina

mea s-ar fi oprit la vreun semafor. M-am cutremurat la acest gand. Daca un nou trup insemna sa ma eliberez de Cautatoare.... ei bine, era chiar ispitor.

Mai aveam si o alta optiune. Puteam sa abandonez aceasta intreaga lume ca pe un esec si sa trec pe o a zecea planeta. Puteam face un efort sa uit toata aceasta experienta. Pamantul ar putea fi doar o mica pata in palmaresul meu, astfel impecabil.

Dar unde sa ma duc? Pe o planeta unde am mai fost? Lumea Cantatoare fusese una dintre favoritele mele, dar sa dau vederea pe orbire? Planeta Florilor a fost incantatoare... Totusi formele de viata bazate de clorofila aveau o gama emotionala atat de limitata. Ar fi parut insuportabil de lenta dupa ritmul acestui loc omenesc.

O noua planeta? Exista o achizitie recenta - aici pe Pamant; ei numeau noile gazde Delfini, in lipsa unei comparatii mai bune, cu toate ca semanau mai mult cu libelulele decat cu mamiferele marine. O specie foarte dezvoltata, si, cu siguranta, mobila, dar, dupa sederea mea indelungata printre Ierburile-de-Mare, gandul unei alte planete acvatice imi repugna.

Nu, mai erau atat de multe lucruri pe care nu le treaisem pe aceasta planeta. Nicaieri altundeva in universul cunoscut nu am simtit atractia atat de puternica pe care o exercita asupra mea micuta curtica verde si umbroasa de pe aceasta strada linistita. Sau vraja cerului din desertul pustiu, pe care il vazusem doar in amintirile Melaniei.

Melanie nu mi-a impartasit opiniile sale despre parerile mele. Fusese foarte tacuta de cand luasem decizia de a-l gasi pe Fords Deep Waters, primul meu Vindecator. Nu eram sigura ce insemna aceasta detasare. Incerca sa para mai mutin primejdioasa, mai putin impovaratoare? Se pregatea pentru invazia Cautatoarei? Pentru moarte? Sau se pregatea pentru lupta cu mine? Pentru incercarea de a ma prelua?

Oricare era planul ei, se tineal a distanta. Era doar o prezenta palida, atenta, in fundul capului meu.

Am facut ultimul drum inauntru, cautand ce as fi putut uita. Apartamentul parea pustiu. Doar mobilierul strict necesar fusese lasat de ultimul chirias. Aceleasi farfurii erau inca in dulap, pernele pe pat, veiozele pe mesel; daca nu m-as fi intors, ar fi ramas putine lucruri pe care urmatorul chirias sa le arunce. Telefonul a sunat in timp ce ieseam pe usa si m-am intors sa raspund, dar a fost prea tarziu. Programasem deja mesageria sa intre de la primul apel. Stiam ce va auzi cel care sunase: explicatia vada ca voi lipsi restul semestrului si ca orele mele vor fi anulate pana la gasirea unui inlocuitor. Nu dadeam nici un motiv. M-am uitat la ceasul de pe televizor. Abia daca trecuse de 8 dimineata. Eram sigura, ca , la telefon, trebuie sa fie Curt, dupa ce trimisese tarziu noaptea trecuta. M-am simtit vinovata ca nu mi-am indeplinit angajamentul luat fata de el, aproape de parca deja renuntasem. Poate ca acest pas, aceasta renuntare era

preludiul urmatoarei mele decizii, rusinea mea si mai mare. Gandul a fost neplacut. M-a facut sa nu mai vreau sa ascult oricare ar fi fost mesajul, cu toate ca nu ma prea grabeam sa plec.

M-am uitat inca o data la apartamentul gol . N-avea nici un rost sa las ceva in urma mea, n-aveam nici un atasament fata de aceste camere. Am avut senzatia ciudata ca aceasta lume - nu doar Melanie, dar intregul glob al planetei- nu ma voia, indiferent cat de mult o doream eu. Nu paream sa-mi infig radacinile in ea. Am zambit stramb la gandul radacinilor. Acest sentiment era doar o aiureala de om superstitios.

Nu avusesem niciodata o gazda capabila de superstitii. Era o senzatie interesanta. Ca si cand stiai ca esti privit, fara ca tu sa-l poti vedea pe cel care te priveste. gandul acesta a facut sa mi se zburleasca parul pe ceafa.

Am inchis cu hotarare usa in urma mea, dar nu m-am atins de broasca demodata. Nimeni nu mi-ar fi cotrobait prin casa pana nu m-as fi intors sau ar fi fost data altcuiva.

Fara sa o privesc pe Cautatoare, m-am urcat in masina. Nu condusesem prea mult pana acum, si nici Melanie, asa ca eram putin nervoasa. Dar nu ma indoiam ca ma voi obisnui destul de repede.

- O sa te astept in Tucson, a spus Cautatoarea, aplecandu-se pe geamul deschis al pasagerului, in timp ce eu porneam motorul.

- Nu ma indoiesc de asta, am murmurat eu.

Am gasit comenzile de pe interiorul portierei. Incercand sa-mi ascund un zambet, am apasat butonul prin care se ridica geamul si am privit-o sarind inapoi.

- Poate ca... a spus ridicandu-si vocea pentru ca eu sa o aud peste zgomotul motorului si prin geamul inchis , poate ca voi incerca sa fac ca tine. Poate ne vedem de drum.

A zambit si a ridicat din umeri.

Spunea asta doar ca sa ma supere. Am incercat sa nu o las sa vada ca reusise. Mi-am concentrat privirea asupra drumului si am plecat cu grija de la trotuar. A fost destul de usor sa gasesc autostrafa si apoi sa urmez indicatoarele pentru a iesi din San Diego. In curand, nu au mai fost indicatoare de urmat, nici schimbari gresite de directie pe care sa le fac. In opt ore voi fi in Tucson. Nu era suficient de mult. Poate voi sta o noapte in vreun orasel de pe drum. Daca as fi fost sigura ca ajunge inaintea mea Cautatoarea, asteptand nerabdatoare, mai degraba decat sa ma urmeze, un popas ar fi reprezentat o intarziere placuta.

M-am pomenit privind adesea in oglinda retrovizoare, cautand vreun semn ca eram urmarita. Conduceam mai incet decat oricine altcineva, nedorind sa ajung la destinatie, iar celelalte masini ma depaseau fara incetare. In timp ce inaintam, nu am zarit chipuri pe care sa le recunosc. N-ar fi trebuit sa permit ca

rautatele Cautatoarei sa ma afecteze; in mod cert, temperamentul o impiedica sa mearga incet oriunde . Totusi... am continuat sa verific daca nu ma urmarea. Fusesem spre vest, la ocean, catre nord si sud, in susul si in josul frumoasei coaste californiene, dar spre est nu ma dusesem niciodata, indiferent cat de departe. Civilizatia a ramas repede in urma mea si curand m-am pomenit inconjurata de dealuri sterpe si stanci, care precedau pustietatea desertului. Era foarte relaxant sa te indepartezi de civilizatie si asta m-a deranjat. N-ar fi trebuit ca singuratatea sa mi se para asa de bine-venita. SUVletele erau sociabile. Traiam si munceam, si cresteam impreuna, in armonie. Eram toti la fel: linistiti, prietenosi, cinstiti. De ce sa ma simt mai bine departe de ai mei? Era Melanie cea care ma facea sa fiu astfel.

Am cautat-o, dar am aflat-o indepartata, visand intr-un cotlon al capului meu. Asa era cel mai bine de cand incepuse sa vorbeasca din nou.

Kilometrii se derulau rapid. Stancile intunecate, aspre si campiile prafuite pline de artbusti zburau pe langa mine intr-o monotonie uniforma. Mi-am dat seama ca mergeam mai repede decat intentionasem. Nu era nimic aici care sa-mi tina mintea ocupatam asa ca imi era greu sa ma concentrez. Absenta, m-am intrebat de ce desertul era mult mai colorat in Amintirile lui Melanie, mult mai fascinant. Mi-am lasat mintea sa vagabondez impreuna cu a ei, incercand sa-mi dau seama ce era atat de special in legatura cu acest loc sterp.

Dar ea nu vedea goliciunea, pamantul mort care ne inconjura. Visa la un alt desert, cu canioane si rosu, un loc magic. Nu a incercat sa ma indeparteze. De fapt , parea ca aproape nu isi da seama de prezenta mea. M-am intrebat din nou ce inseamna detasarea ei. N-am simtit nici un gand de atac. Parea mai mult o pregatire de sfarsit.

Traia acum intr-un loc mai fericit din amintirile ei, de parca isi lua ramas-bun. Era un loc pe care nu imi permisesese niciodata sa il vad pana atunci.

Era o cabana, o casa ingenioasa inghesuita intr-o vagauna in gresie rosie, primesdios de aproape de albia raului. Un loc neverosimil, departe de orice poteca sau drum, construit in ceea ce parea un loc fara sens. Un loc dur, fara vreuna din facilitatile tehnologiei moderne. Si-a amintit ca a ras in fata chiuvei la care trebuia sa pompezi pentru a scoate apa din pamant.

.....

"- Bate de la distanta tevilem spune jared, cuta dintre ochi adancindu-i-se in timp ce sprancenele i se impreuneaza.

Pare ingrijorat de rasul meu, ii este teama ca nu o sa-mi placa?

- Nimic care sa poata fi urmarit, nici o dovada ca am fost aici.

- Imi place, am spus eu repede. Este ca intr-un film vechi. E perfect! Zambetul care niciodata nu-i paraseste cu adevarat chipul- zambeste chiar si in somn- devinde mai larg.

- In filme nu ti se spun lucrurile cele mai rele. Hai sa-ti arat unde- latrina.

Aud ecoul rasului lui Jamie in canionul ingust, in timp ce alearga deasupra noastra. Parul negru ii salta pe spate. Topaie tot timpul acum, acest baiat slabut cu pielea intunecata de soare. N-am inteles povara pe care o duceau acei umeri ingusti. Cu Jared, este mereu plin de viata. Expresia de teama i-a palit; zambetul ii insenina fata. Amandoi suntem mai optimisti daca as fi crezut ca este posibil.

- Cine a construit acest loc?

- Tata si fratii mei mai mari. Am ajutat si eu sau, mai bine zis, m-am impiedicat putin printre picioarele lor. Tatalui meu ii placea sa stea departe de orice. Si nici nu-i pasa de conventii. Nu s-a deranjat niciodata sa afle cui ii apartinea de fapt pamantul, sau sa obtina vreun permis, sau vreo chestie de-asta plictisitoare. Jared a ras, dandu-si capul pe spate. Soarele dansa in suvitele blonde din parul sau. Oficial, acest loc nu exista. Convenabil, nu?

Fara sa para a se gandi la asta, se intinde si imi ia mana.

Fara sa para a se gandi la asta, se intinde si imi ia mana.

Pielea imi arde cand o simte pe a lui. Atingerea este mai mult decat placuta, dar imi provoaca o ciudata durere in piept.

Intodeauna ma atinge asa, parand mereu sa aiba nevoie sa se incredinteze ca sunt aici. Intelege oare ce imi face, simpla apasare a palmei lui calde pe a mea?

I se accelereaza si lui pulsul? Sau doar este fericit ca nu mai e singur?

Leagana mainile noastre in timp ce ne plimbam pe sub un palc de plop, verdele lor atat de stralucitor in comparatia cu rosul pietrei incat imi tulbura privirea. El este fericit aici, mai fericit decat altundeva. Si eu sunt fericita.

Totusi, sentimentul nu imi este familiar.

Nu m-a mai sarutat dupa acea prima noapte, cand am tipat atingand cicatricea de pe gatul lui. Nu vrea sa ma mai sarute? Ar trebui sa-l sarut eu? Daca nu-i place?

Priveste in jos catre mine si zambeste, liniile din jurul ochiilor incretindu-se intr-o mica retea, Ma intreb daca el este atat de frumos cum cred eu sau daca il vad asa doar pentru ca este singura persoana ramasa pe lume in afara de mine si de Jamie.

Nu, nu cred ca-i asa. Este cu adevarat frumos.

- La ce te gandesti, Mel? intreba el. Pari sa fi concentrata asupra a ceva foarte important.

Rade.

Ridic din umeri si simt fluturi in stomac.

- E frumos aici.

Se uita in jur.

- Da. Dar nu-i intodeauna frumos acasa?

- Acasa. Repet cuvantul incet. Acasa.

- Este si casa ta, daca vrei.

- Vreau.

Mi se pare ca fiecare km pe care l-am strabatut in ultimii trei ani ducea catre acest loc. Nu vreau sa plec niciodata , desi stiu ca va trebui. Mancarea nu creste in copaci. Cel putin, nu in desert.

Imi strange mana si inima imi bate cu putere. Placarea aceasta seamana cu durerea."

.....
Am avut o senzatie confuza in timp ce Melanie a continuat, gandurile ei dansand in ziua fierbinte si apoi multe ore dupa ce soarele coborase in spatele peretilor rosii ai canionului. Am mers mai departe, aproape hipnotizata de drumul fara sfarsit care se intindea in fata mea, de tufisurile scheletice care zburau pe langa mine, cu mintea amortita de monotonia peisajului.

.....
Am aruncat o privire in micul dormitor ingust. Salteaua dubla se afla, de fiecare parte, la doar cativa cm distanta de peretii aspti ai stancii.

Sa-l vad pe Jamie dormind pe un pat adevarat , cu capul pe o perna moale imi trezeste o senzatie profunda de bucurie. Cu bratele lui lungi si subtiri, picioarele raschirate, imi lasa prea putin loc unde sa pot dormi. Este mult mai mare in realitate decat in mintea mea. Aproape zece- in curand nu va mai fi un copil . Doar ca intotdeauna va fi un copil pentru mine.

Jamie respira regulat, in somn. Nu exista nici o spaima in visul lui, cel putin nu in momentul asta.

Inchid usa fara sa fac zgomot si ma intorc la mica canapea unde Jared asteapta.

- Multumesc, soptesc eu, cu toate ca stiu ca , nici daca as striga cuvintele, Jamie nu s-ar trezi. Imi pare rau. Canapeuta este mult mai scurta pentr tinne. Poate ca tu ar trebui sa dormi in pat cu Jamie.

Jared chicoteste.

- Mel, esti cu doar cativa cm mai scunda decat mine. Dormi comod, macar o data. data viitoare cand ies, o sa fur un pat pliant sau ceva de genul asta.

Nu-mi place asta, dintr-o multime de motive. O sa plece in curand? ne va lua cu ei cand pleaca? Considera permanenta noua destinatie a camerei sale?

Isi pune mainile pe umerii mei si ma trage de langa el. Ma ghemuiesc si mai aproape, desi caldura atingerea lui imi face din nou inima sa ma doara.

- De ce te-ai incrunat? intreba el.

- Cand va... cand va trebui sa plecăm iarasi?

Ridica din umeri.

- Am adunat destula mancare la ultimul drum, asa ca suntem asigurati pentru cateva luni. Pot sa fac cateva raiduri scurte, daca doresti sa stai intr-un loc pentru o vreme. Sunt sigur ca te-ai saturat sa fugi.

- Da, m-am saturat, admit eu. Respir adanc pentru a-mi regasi curajul. Dar daca pleci, te insotesc.

Ma imbratiseaza si mai strans.

- Trebuie sa recunosc ca imi place mai mult asa. Gandul de a ma desparti de tine.. rade fara zgomot. Ti se pare prostesc sa spun ca , mai degraba as muri? E prea melodramatic?

- Nu , stiu ce vrei sa spui.

Pesemne ca simte cea ce simt si eu. Ar spune aceste lucruri daca s-ar gandi la mine doar ca la un alt om, si nu ca la o femeie?

Mi-am dat seama ca aceasta este prima data cand suntem singuri din noaptea in care ne-am intalnit- prima data cand exista o usa care sa fie inchisa intre Jamie ce dormea si noi doi. Am stat trei atatea nopti, vorbind in soapta, spunandu-ne povestim povestile fericite si pe cele de groaza, intodeauna cu capul lui Jamie cuibarit la mine in poala. Gandul face respiratia sa imi fie mai rapida- aceea simpla usa inchisa.

- Nu cred ca ai nevoie de un pat pliant, nu inca.

Ii simt privirea atintita asupra mea, intrebatoare, dar nu pot sa ma uit la el. Mi-e rusine acum, prea tarziu. Cuvintele fusesera rostite.

- Vom sta aici pana se termina mancarea, nu-ti face griji. Am dormit si in conditii mai proaste decat pe canapeaua asta.

- Nu asta am vrut sa spun, am zis eu, inca priviind in pamant.

- Ia tu patul, Mel. Nu voi ceda in privinta asta.

- Nici asta nu am vrut sa spun. Era aproape o soapta. Vreau sa spun ca aceasta canapea este suficient de mare pentru Jamie. O sa-i fie buna mult timp. As putea impartii patul cu ... tine.

A urmat o pauza, Vroiam sa-mi ridic privirea, sa-i vad expresia de pe chip, dar eram incremenita. Daca era dezgustat? Cum voi suporta asta? Ma va goni? Degetele lui calde, noduroase mi-au ridicat barbia. Inima mi-a batut nebuneste in timp ce privirile noastre s-au intalnit.

- Mel, eu...

Macar o data, pe chipul lui nu mai era nici un zambet.

Am incercat sa-mi mut privirea, dar mi-a tinut barbia in asa fel incat sa nu o pot face. Nu simtea focul dintre trupurile noastre? Numai eu simteam asta? Cum se putea ca numai eu sa simt Parca un soare firav ar fi captiv inre noi - strivit ca o floare intre paginile unei carti groase, arzand hartia. Lui i se pare altceva? Ceva rau?

Dupa o clipa, capul lui se intoarce, el este cel care isi muta privirea, inca tinandu-ma de barbie. Vocea lui era linistita.

-Nu-mi datorezi asta, Melanie. Nu-mi datorezi absolut nimic.

Mi-e greu sa inght.

- Nu spun... n-am vrut sa spun obligata. Si... nici tu n-ar trebui. Uita ca am spus ceva.

- Putin probabil , Mel.

Ofteaza, iar eu vreau sa dispar. Sa renunt, sa le cedez mntea mea invadatorilor, daca asta este necesar pentru a sterge aceasta ultima greseala uriasa. Sa dau la schimb viitrul pentru a face sa dispara ultimele doua minute ale trecutului.

Orice.

Jared trage adanc aer in piept. Priveste catre podea, cu ochii incrunutati si falcile inclestate.

- Mel, nu trebuie sa fie asa...numai pentru ca suntem impreuna, numai pentru ca suntem ultimul barbat si ultima femeie de pe Pamant... Cauta cuvintele, ceva ce nu cred ca l-am vazut facand vreodata. Asta nu inseamna ca trebuie sa faci ceva ce nu vrei. Nu sunt genul de barbat care ar... Nu trebuie sa...

Pare atat de necajit, inca incrunatat, incat ma pomenesc vorbind, cu toate ca stiu ca-i o greseala inca inainte sa-mi deschid gura.

- Nu asta amvrut sa spun, murmur eu. Nu vorbesc despre obligatie si nu cred ca esti acel gen de babat. Nu. Sigur ca nu. Doar ca...

Doar ca il iubesc. Imi incelestez dintii inainte de a ma umili si mai mult. Ar trebui sa-mi musc limba chiar acum,inainte de a mai spune si alte prostii.

- Doar ce? intrebba el.

Incerc sa clatin din cap, dar el inca imi tine strans barbia intre degete.

- Mel?

Ma eliberez si clatin din cap cu putere.

El se apleaca si mai mult spre mine si chipul lui este, brusc, altfel. Exista un nou conflict pe care nu-l cunosc in expresia lui si, cu toate ca nu il inteleg in totalitate, sterge sentimentul de respingere care-mi face ochii sa ma usture.

- Spune-mi ceva. Te rog, murmura el.

Ii simt rasuflarea pe obraz si dureaza cateva clipe pana ca macar sa pot gandi. Ochii lui ma fac s auit ca sunt incremenita, ca am vrut sa nu mai vorbesc niciodata.

-Daca ar trebui sa aleg pe cineva, pe oricine, cu care sa fiu abandonat pe o planeta pustie, tu ai fi acea, soptesc eu.

Soarele dintre noi arde si mai puternic.

- Vreau sa fiu cu tine intotdeauna. Nu doar.. nu doar sa vorbim. Cand ma atingi...

Indraznesc sa-mi trec usor degetele peste pielea calda a bratului sau si, de parca flacari ar curge din varfurile lor, bratul lui se strange in jurul meu. Simte focul?

- Nu vreau sa te opresti. Vreau sa m exprim mai precis, dar nu gasesc cuvintele. E-n regula. E suficient de rau ca am recunoscut chiar si atat. Daca tu nu simti la fel, inteleg. Poate ca ptr tine nu este la fel. E-n regula.

Minciuni.

- Oh, Mel, ofteaza el in urechea mea si imi intoarce fata pentru a o lipi de a sa. ALte flacari in buzele sale, mai puternice decat celelalte, stralucind. Nu stiu ce

fac, dar pare sa conteze . Mainile lui sunt in paraul meu si inima mea pare sa se mistuiasca, parjolita. Nu pot respira. Nu vreau sa respir.

Dar buzel lui se aproprie de urechea mea si el imi sustine capul cand incerc sa le gasesc din nou.

- A fost un miracol, mai mult decat un miracol, atunci cand te-am gasit, Melanie. In clipa asta, daca mi s-ar oferi posibilitatea de a alege intre a capata lumea inapoi si a te avea pe tine, n-as fi in stare sa te parasesc. Nici macar ca sa salvez 5 miliarde de vietii.

- E gresit.

- Foarte gresit, dar pe deplin adevarat.

- Jared, am tras eu aer din piept.

Incerc sa-i gasesc din nou buzele. Se trage intr-o parte , ca si cand ar avea ceva de spus. Ce ar mai putea fi???

- Dar...

- Dar?

Cum putea sa mai existe un "dar"?

- Dar ai 17 ani, Melanie. Si eu am 26.

- Ce importanta are?

Nu raspunde. Mainile lui imi lovesc usor bratele, umplandu-le cu foc.

-Cred ca glumesti.

M-am aplecat pentru a-i cauta chipul.

- Iti vei face griji din pricina unor conventii in conditiile in care am supravietuit sfarsitului lumii?

Inghite zgomotos inainte de a vorbi.

- Cele mai multe conventii exista cu un motiv, Mel. As simti ca sunt un om rau, ca profit de tine. Esti foarte tanara.

- Nimeni nu mai este tanar. Oricine a supravietuit atat de mult este batran cat lumea.

Miji un zambet.

-Poate ai dreptate. Dar acesta nu este un lucru in privinta caruia sa ne grabim.

- De ce sa asteptam? vreau eu sa stiu.

Ezita pret de o clipa indlungata, gandindu-se.

- Ei bine, in primul rand, exista niste... aspecte practice de luat in considerare.

Ma intreb daca nu cumva cauta sa deturneze discutia, incercand sa-mi distraga atentia. Asa mi se pare. Ridic o spranceana. Nu-mi vine sa cred ce turnura a luat conversatia. Daca chiar ma vrea, asta nu are sens.

- Vezi tu, explica el, ezitand. Sub auriul intens al bronzului pielii sale, pare a fi pe cale sa roseasca. Cand am conceput acest loc, nu prea am avut in vedere... oaspetii. Restul cuvintelor le-a rostit rapid. Contraceptia a fost ultimul lucru la care sa ma gandesc.

Imi simt fruntea incrunandu-se.

- Oh.

Zambetul i-a disparut de pe chip si, pret de o clipa, a aparut o urma de furie pe care nu am mai vazut-o niciodata. Il face sa para primejdios intr-un mod pe care nu mi-l imaginasem a fi posibil.

- Nu este genul de lume in care as vrea sa aduc un copil.

Cuvintele isi fac efect si eu du inapoila gandul unui bebelus mic si inocent, dschizand ochii in acest loc. Este suficient de rau sa vezi ochii lu Jamie, sa stii ce-i va aduce viat, chiar si in circumstantele cele mai favorabile.

Brusc, Jared este din nou Jared. Pielea din jurul ochilor i se increteste.

- Oricum, avem o gramada de timp sa... ne gandim la asta.

Eschivandu-se dn nou presupun.

- Ii dai seama cat de putin timp suntem impreuna? Au trecut abia 4 saptamani de cand ne-am gasit unul pe celalalt.

Acest lucru m-a socat.

- Nu poate fi adevarat.

- 29 de zile. Le numar.

Ma gandesc in urma. Nu este posibil sa fi trecut 29 de zile de cand Jared ne-a schimbat vietile. mi se pare ca eu si Jamie am fost impreuna in fiecare secunda de cand am ramas singuri. Doi sau trei ani , poate.

- Avem timp, spuse Jared iarasi.

O panica neasteptata, ca o premonitie care ma avertiza, m-a impiedicat sa vorbesc pret de cateva clipe. Urmareste schimbarile de pe chipul meu cu ochi ingrijorati.

- Nu stii asta.

Disperarea, care s-a domolit cand el m-a gasit, ma loveste ca o lovitura de bici.

- Nu stii cat de mult timp vom avea. Nu stii daca vor fi luni, sau zile, sau ore.

Rade cald, lipindu-si buzele de locul incordat unde sprancenele mele se impreunau.

-Nu-ti face griji, Mel. Miracolele nu functioneaza asa. Nu te voi pierde niciodata. Nu te voi lasa niciodata sa pleci de langa mine."

.....

Ea m-a adus inapoi in prezent- la banda ingusta a autostrazii care se unduia prin desertul Arizoniei, prajindu-se sub soarele naprasnic al amiezii- fara ca eu sa aleg reintoarcerea. Am privit pustiul din fata si am simtit pustiul din mine. Gandul ei a oftat estompat in mintea mea. "Nu stii niciodat cat timp mai ai" Lacrimile care imi curgeau pe obraji erau ale amandorura.

Capitolul 9

Descoperită

Am condus cu viteza pe autostrada 1-10 , in timp ce soarele cobora in urma mea. Nu vedeam mare lucru in afara de liniile albe si galbene de pe asfalt si , ocazional, cate un mare panou verde care indica drumul mai departe, carte est. Ma grabeam acum.

Totusi, nu eram sigura din ce motiv ma grabeam . Ca sa scap de asta ,am presupus. De durere,de tristete , de jalea pentru o iubire pierduta si fara speranta. Asta inseamna sa scpat de acest corp? Nu ma puteam gandii la un alt raspuns . Il voi intreba totusi pe Vindecator,dar mi se parea ca deja luasem decizia. Fricoaso . Laso . Am analizat cuvintele in minte, incercand sa ajung la un compromis.

Daca as fi gasit vreo modalitate, as tine-o pe Melanie la distanta de mainile Cautatoarei. Ar fi fost greu . Nu,ar fi fost imposibil.

Voi incerca.

I-am promis acet lucru, dar ea nu asculta. Inca visa. Sa renunti - m-am gandit - ,acum era prea tarziu sa renunti a ajuta.

Am incercat sa ma tin de-o parte de camionul rosu din mintea ei ,dar ma aflam si eu acolo. Nu conta cat de mult ma straduiam sa vad masinile care zbuaru pe langa mine, cursele care se indreptau carte port, cei cativa norisori care rataceau pe cer . Nu ma puteam elibera complet de visurile ei .Memorasem chipul lui Jared vazut dintr-o mie de unghiuri diferite. L-am urmarit pe Jamie inaltandu-se ,intotdeauna numai piele si os. Ma dureau bratele din pricina celor doi - nu,senzatia era mai ascutita decat o durere, era ca un cutit si violenta. Era insuportabila . Trebuia sa scap.

Am condus aproape orbeste de-a lungul autostrazii cu doua benzi. Desertul era mai monoton si mai pustiu decat inainte . Mai plat si mai lipsit de culoare. Voi ajunge in Tucson cu mult inaintea de cina.Cina. Inca nu mancasem pe ziua de azi si burta mi-a chiorait cand mi-am dat seama de asta.

Cautatoarea ma va astepta acolo.La acest gand,stomacul mi s-a revoltat,foamnea demoment fiind inlocuita cu greta. Automat,piciorul meu s0a ridicat de pe acceleratie.

Am verificat harta aflata pe locul pasagerului. Voi ajunge la un mic popas aflat intr-un loc numit Picacho Peak. Poate ma voi opri sa mananc ceva acolo. Sa aman intalnirea cu Cautatoarea cateva momente pretioase.

In timp ce ma gandeam la acest nume nefamiliar - Picacho Peak ,am simtit o reactie ciudata,de sufocare,din partea lui Melanie. Nu mi-am dat seama de semnificatia ei . Mai fusese acolo? Am cautat o amintire, o imagine sau un miros care sa se potriveasca,dar nu am gasit nimic. Picacho Peak. in nou, am simtit acea urma de intens pe care Melanie a reprimat-o. Ce inseamna aceste

cuvinte pentru ea? S-a retras in amintiri indepartate, evitandu-ma.

Acest lucru mi-a trezit curiozitatea. Am marit viteza, intrebându-ma daca vederea acelui loc va declansa ceva.

Varful solitar al unui munte -un masiv, dupa standardele normale, dar mai inalt decat dealurile joase, pietroase, care se aflau mai aproape - incepea sa capete contur la orizont. Avea o forma neobisnuita, distinctiva. Melanie privea cum acesta creste pe masura ce ne apropiam, simuland indiferenta.

De ce pretindea ca nu o intereseaza, cand, on mod cert, ii pasa. M-a tulburat forta ei cand am incercat sa aflu. Nu zuream nici un drum in jurul vechiului perete gol. Parea mai gros decat in mod obisnuit, desi ma gandisem ca este aproape distrus.

Am incercat sa o ignor, nedorind sa ma gandesc ?a acest lucru - ca devenea mai puternica. In schimb, am privit muntele, urmarindu0i conturul profilat pe cerul fierbinte , palid . Era ceva familiar in legatura cu el . Ceva ce eram sigura ca recunosc, chiar daca stiam sigur ca nici una dintre noi nu mai fusese vreodata aici.

Aproape ca si cand incerca sa-mi distruga atentia , Melanie s-a aruncat intr-o amintire puternica despre Jared, luandu-ma prin surprindere.

" Am tremurat in haina mea, incordandu0mi ochii pentru a vedea stralucirea amutita a soarelui murind in spatele copacilor grosi, cu coroane bogate. Mi-am spus ca nu este atat de frig cum credeam. Pur si simplu, corpul meu nu este obisnuit cu asta.

Mainile sale poposind brusc pe umerii mei nu ma surprind, cu toate ca teama de acest loc strain si nu-l aud cans se apropie pe tacute. Greutatea lor era prea familiara.

- E usor sa se furiseze cineva pe langa tine

Chiar si acum, in vocea lui exista un zambet.

- Te-am vazut venind inainte ca tu sa faci primul pas - am spus eu fara sa ma intorc. Am ochi la ceafa.

Degetele calde mi-au atins fata , de la frunte carte barbie, lasandu-mi dare de foc de-a lungul pielii.

- Arati ca o driada ascunsa in copacii de aici - imi sopeste el la ureche.- Una dintre ele . Atat de frumoasa incat probabil esti o fantasma.

- Ar trebui sa plantam mai multi copacii in jurul cabanei.

Chicoteste si acest zgomot face ca ochii sa mi se inchida, iar buzele sa mi se stranga intr-un zambet amar.

- Nu este necesar, spune el - Intotdeauna sa arati asa.

- Zice ultimul om de pe Pamant ultimei femeie de pe Pamant, in ajunul despartirii lor.

Surasul imi piere de pe buze in timp ce vorbesc. Zambetele nu pot dura astazi. Ofteaza. Rasuflarea lui pe obrazul meu este fierbinte in comparatie cu racoarea

aerului din padure.

- Jamie s-ar putea sa nu fie de acord cu ceea ce implica aceste cuvinte.

- Jamie este inca copil. Te rog, te rog ai grija sa fie in siguranta.

- O sa fac o intelegere cu tine - se ofera Jared. - Ai tu grija ca voi sa fiti in siguranta , iar eu voi face tot posibilul sa fie bine. Astfel , nu avem nici o intelegere .

O simpla gluma, dar eu nu pot sa o ignor. Odata despartiti, nu exista garantii.

- Indiferent ce se intampla - insist eu .

- Nu se va intampla nimic. Nu-ti face griji.

Cuvintele aproape ca nu insemnau nimic. Un efort inutil. Dar imi place sa ii aud vocea, indiferent ce spune.

- Bine.

Ma intoarce cu fata spre el si imi sprijin capul pe pieptul lui. Nu stiu ce cu sa compar mirosul sau. Este un parfum propriu, la fel de unic cu al ienuparului atunci cand plua in desert.

- Eu si cu tine nu ne vom pierde unul pe celalalt - promite el - Te voi gasi mereu. -Fiind Jared, nu putea fi serios mai mult decat o clipita sau doua.-

Indiferent cat de bine te vei ascunde. Sunt imbatabil la v-ati ascunselea .

- Ma vei lasa sa numar pana la zece?

- Fara sa trag cu ochiul.

- Ne-am inteles - am murmurat eu ,incecand sa-mi inghit lacrimile.

- Nu-ti fie frica . Vei fi in regula . Esti puternica, esti rapida si esti desteapta.

Incerca sa se convinga si pe el insusi.

De ce il parasesc? Este atat de putin probabil ca Sharon sa fie inca om.

Dar cand i-am zarit chipul la stiri, am fost atat de sigura.

A fost doar un raid normal , unul din o mie. Ca de obicei cand ne simteam suficient de izolati , suficient de in siguranta, televizorul era pornit in timp ce goleam camera si frigiderul. Doar pentru a afla timpul probabil, nu erau prea multe emisiuni de divertisment printre rapoartele plictisitoare de moarte de tipul ?totul e perfect? care treceau drept stiri pentru parazitii veniti pe Pamant . Parul ei mi-a atras atentia - fluturarea culorii puternice, aproape rosu-rozaliu pe care o vazusem doar la o singura persoana.

Inca ii vad expresia fetei in timă ce se uita pe furis , cu coltul ochiului, la aparatul de filmat. Privirea care spunea incerc sa fiu invizibila; nu ma vezi . Nu mergea suficient de incet, incercand prea din greu sa para impasibila.

Incercand cu disperare sa se amestece in multime .

Nici un hot de trupuri nu ar fi simtit aceasta nevoie.

Ce cauta Sharon , un om, intr-un oras gigantic, precum Chicago? Mai sunt si altii? Sigur, sa incerci sa o gasesti nici macar nu se pare o optiune. Daca exista vreo sansa ca acolo sa fie si alti oameni , trebuie sa-i gasi.

Si trebuie sa ma duc singura. Sharon va fugi de oricine alcineva in afara de

mine - ei bine, va fugi si de mine, dar poate se va opri suficient pentru a-i explica. Sunt sigura ca ii cunosc locuinta secreta.

- Si tu? - il intreb cu voce groaza. Nu sunt sigura ca , fizic, pot suporta acest ramas-bun amenintator.- Tu vei fi in siguranta?

- Nici raiul, nici iadul nu ma pot tine departe de tine, Melanie ."

Fara sa imi dea vreo sansa sa-mi recapat rasuflarea sau sa-mi sterg lacrimile proaspete, imi serveste inca o amintire .

" Jamie se ghemuieste sub bratul meu - nu mai are atat de mult loc. Trebuie sa se indoaie, este lung, are membrele crescute excesiv, cu unghiuri ascutite. Bretele lui incep sa se intareasca si sa fie vanjoase , dar acum este copil, tremurand, aproape facandu-se mic de frica, Jared incarca masina . Jamie nu ar manifesta aceasta spaima, daca el ar fi aici. Jamie vrea sa fie viteaz , sa fie ca Jared.

- Mie frica - sopteste el .

Ii sarut parul intunecat ca noaptea. Chiar si aici, printre copacii inalti si rasinosi , miroase a praf si soare. Ma simt de parca el face parte din mine, iar separarea noastra ar face ca pielea sa mi se rupa acolo unde suntem uniti.

- Vei fi in siguranta cu Jared.

Trebuie sa par puternica, chiar daca ma simt sau nu asa.

- Stiu asta. Mi-e frica pentru tine. Mi-e teama ca nu te mai intorci. La fel ca tata.

Ma cutremur. Cand tata nu s-a mai intors - desi trupul lui a facut-o, pana la urma, incercand sa-i conduca pe Cautatori la noi - am simtit cea mai mare oroare si cea mai mare frica, si cea mai ingrozitoare durere. Daca eu ii fac din nou asta lui Jamie?

- Ma voi intoarce . Intotdeauna ma intorc.

- Mi-e frica, spune el iarasi .

Trebuie sa fiu viteaza.

- Iti promit ca totul va fi bine. Ma intorc. Iti promit . Nu voi incalca o promisiune ,Jamie. Nu fata de tine.

Tremura mai putin. Ma crede. Are incredere in mine ."

Si inca una.

" Ii aud la etajul de dedesubt . In cateva minute sau secunde ma vor gasi. Mazgalesc cuvintele pe un petic murdar de ziar. Sunt aproape de neinteles, dar daca el le gaseste, va intelege.

'N-am fost suficient de rapida. Te iubesc. Il iubesc pe Jamie. Nu te duce acasa.' Nu doar ca eu le-am frant inimile ,le-am furat si refugiul. Imi imaginez

abandonata mica noastra casuta din camion, asa cum probabil ca este acum pentru totdeauna. Sau daca nu abandonata, atunci un mormant. Imi vad trupul conducandu-i pe Cautatori la ea. Chipul meu zambind in timp ce ii prindem acolo..."

- Destul - spun cu voce tare, dand inapoi sub biciuirea durerii - Destul! Te-am inteles! Nici eu nu mai pot trai acum fara ei. Asra e face fericita? Pnetru ca nu mi lasa prea multe optiuni, nu-i asa? Doar una - sa scap de tine. O vrei pe Cautatoare in tine? Uh!

Am respins acest gand de parca eu as fi fost aceea care urma sa o gazduiasca. 'M-ai exista o posibilitate' - a gandit Melanie .

- Serios? - am vrut eu sa aflu cu o voce plina de sarcasm .- Spune-mi. 'Uite-te si vei vedea.'

Inca priveam varful muntelui. Domina peisajul, un masiv brusc de stanca avatat catre inaltimi, iconjurat de desertul cu arbusti. Dorinta ei mi-amutat privirea peste conturul sau, urmarind creasta cu doua colturi neregulate.

O linie domol arcuita, apoi o intoarcere brusca carte nord, o alta intoarcere brusca in celalalt sens , rasucindu-se inapoi catre nord pe o portiune mai lunga si apoi o coborare abrupta spre sud intr-o alta curba larga..

Nu nord si sud, asa cum percepusem intotdeauna liniile din amintirile ei disperate; era sus si jos.

Profilul unui varf de munte.

Puteam sa-i gasesc.

'Noi putem sa-i gasim' - ma corectat ea. - 'Nu cunosti toate indrumarile. La fel ca in cazul cabanei, nu ti-am dat niciodata totul.'

- Nu inteleg. Nu inteleg. Unde duce? Cum ne poate indruma un munte?

Pulsul meu batea din ce in ce mai repede in timp ce ma gandeam la asta: Jared era aproape. Puteam sa ajung la Jamie.

Ea mi-a aratat raspunsul.

" - Sunt doar linii. Si unchiul Jeb este doar un nebun batran. Dus cu capul, ca toti din familia tatalui meu.

Am incercat sa smulg cartea din mainile lui Jared, dar le nu prea aprea sa bage in seama efortul meu.

- Dus cu capul, ca mama lui Sharon? se opune el , inca studiind urmele negre lasate de creion, care strica coperta din spatele unui vechi album de poze.

Este singurul lucru pe care nu l-am pierdut in toata fuga. Chiar si desenul pe care tapanitul unchi Jeb l-a facut in timpul ultimei sale vizitee are acum valoare sentimentala.

- Punct marcat.

Daca Sharon este inca in viata e prentu ca mama ei , nebuna matusa Maggie,

i-a dat unchiului Jeb o sansa la titlul ' Cel mai nebun dintre nebunii frati Stryder'. Tatal meu fusese doar putin atins de nebunia Stryder - nu avea un buncar secret in gradina sau ceva de genul asta. Restul , sora si fratii, matusa Maggie, unchiul Jeb si unchiul Guy, erau cei mai devotati adepti ai teoriei conspiratiei. Unchiul Guy a murit inainte de disparitia celorlalti in timpul invaziei, intr-un accident atat de banal incat chiar si Maggie si Jeb au trebuit sa faca eforturi serioase pentru a nascoci o intriga legata de el.

Tatal meu intotdeauna s-a referit la ei numindu-i , cu afectiune,nebunii.

- Cred ca este timpul sa-i vizitam pe nebuni, anunta tata , iar mama suspina 0 un motiv pentru care aceste anunturi erau facute foarte rar.

Intr-una din acele rare vizite la Chicago , Sharon mi-a aratat pe furis ascunzatoarea mamei sale. Am fost prinse - femeia avea capcane sonore peste tot. Sharon a fost mustrata aspru si , cu toate ca eu am fostpusa sa jur ca voi pastra secretul , am o presimtire ca matusa Maggie s-ar putea sa-si fi construit un nou sanctuar.

Dar imi amintesc unde se afla primul . Mi-o inchipuiam pe Sharon acum acolo, traird viata lui Anne Frank in mijlocul unui oras vrajmas. Trebuie sa o gasim si sa o aducem acasa.

Jared imi intrerupe sirul amintirilor.

- Nebunii sunt exact genul de oameni care au supravietuit. Oameni care l-au vazut pe Big Brother atunci cand el nu era acolo. Oameni care au suspectat restul umanitatii inainte ca restul umanitatii sa devina primejdioasa . Oameni care aveau ascunzatorile pregatite , - Jared zambeste amar, inca studiind liniile.- Si apoi vocea lui este mai profunda. 0 Oameni ca tatal meu. Daca el si fratii mei s-ar fi ascuns , in loc sa lupte....Ei bine, ei inca ar fi fost aici.

Tonul meu este mai bland la auzul durerii din vocea lui.

- 0 Bine, sunt de acord cu teoria. Dar aceste linii nu insemna nimic.

- O Spune-mi din nou ce a zis cand le-a desenat.

Oftez.

- Se certau - unchiul Jeb si tata. Unchiul Jeb incerca sa-l convinga ca ceva era gresit, spunandu-i sa nu aiba incredere in nimeni. Tata a ras de el. Jeb a insfacat albumul de pe masa si a inceputaproape ca grava liniile cu creionul in coperta din spate. Tata sa infuriat, a spus ca mama va fi separata. Jeb a spus: " Mama Lindei v-a invitat sa veniti in vizita,nu?Cam ciudat, asa din senin? Sa separat putin cand a aflat ca doar Linda va veni? Ca sa-ti spun adevarul, Trev, nu cred ca Lindei ii va pasa de prea multe cans se va intoarce . Oh , s-ar putea sa se poarte ca si cand asa ar fi , dar tu vei putea sa-ti dai seama de diferenta" . Vorbele lui nu au avut nici un sens atunci. dar ceea ce a spus chiar l-a separat pe tata. L-a dat afara din casa pe unchiul Jeb. La inceput, Jeb nu a vrut sa plece. Ne tot avertiza sa nu asteptam pana cand e prea tarziu . M-a apucat de umar si m-a tras langa el: " Nu-i lasa sa puna mana pe tine, scumpo"- a soptit el

- "Urmeaza liniile. Incepe cu inceputul si urmeaza liniile . Unchiul Jeb iti va pastra un loc in siguranta." Si atunci tata l-a dat afara pe usa.

Jared incuvinteaza absent, inca studiind liniile.

- Inceputul...inceputul....trebuie sa insemne ceva.

- Serios? Sunt doar niste linii serpuite ,Jared. Nu arata ca o harta, nici macar nu sunt legate intre ele.

- Totusi, este ceva cu prima. Imi aminteste de ceva. Pot sa jur ca am mai vazut-o undeva.

Suspin.

- Poate ca i-a spus matusii Maggie. Poate ca ea are indrumari mai clare.

- Poate - spune el si continua sa priveasca mazgaliturile unchiului Jed."

M-a tarat inapoi in timp, carte o alta amintire mult , mult mai veche o amintire pe care nu o mai avusese de mult. Am fost surprinsa sa-mi dau seama ca abia de curand pusese impreuna cele doua amintiri- cea veche si cea recenta. Dupa ce au am ajuns aici . De aceea liniile ii scapasera, in ciuda controlului atent, ii ciuda faptului ca reprezentau unul dintre secretele ei cele mai valoroase - datorita faptului ca trebuiau descoperite urgent.

In aceasta amintire cetoasa de demult, Melanie statea in poala tatalui ei cu acelasi album - nu atat de ponosit pe vremea aceea - deschis in maini. Mainile ei erau micute ,degetele scurte si goase. Era foarte ciudat sa-mi amintesc copilaria acestui trup.

Ei erau pe prima pagina.

" - Iti amintesti unde e asta? - a intrebat tata, aratand carte o poza veche si cenusie din partea de sus a paginii. Hartia parea mai subtire decat a celorlalte fotografii de parca se tot deteriorase, devenind din ce in ce mia subtire,poate fiind facuta de vreun stra-stra-strabunic.

- De unde venim noi, Stryderii - am raspuns eu , repetand ce am fost invatata.

- Corect . Este vechea ferma Stryder. Ai fost odata acolo , dar fac pariu ca nu iti amintesti. Cred ca aveai un an si sase luni.

Tata rade.

- Este pamantul familiei Stryder chiar de la inceput....

Si apoi insasi amintirea pozei.

O fotografie la care se uitase de o mie de ori fara sa o vada , de fat , vreodata.

Era al- negru , decolorata pana ce devenise gri. O casa mica, rustica , din lemn, departe, dincolo un camp pustiu, cativa cai intre gard si casa. Si , in spate , profilul ascutit , familiar.

Erau si niste cuvinte , scrise necitet cu creionul pe marginea alba de sus:

' Ferma Stryder, 1904 , in umbra de dimineata a...'

- Picacho Peak - am spus incet.

' O sa-si dea seama si el , chiar daca ei n-o s-o gaseasca niciodata pe Sharon. Stiu ca Jared va pune lucrurile cap la cap. Este mai destept decat mine si are poza, probabil ca si-a dat seama care-i raspunsul inainte ca eu sa o fac. El ar putea fi atat de departe...'

Gandul a umplut-o de atata dor si nerabdare incat zidul gol din capul meu a disparut complet.

Am vazut acum intreaga calatorie , am vazut atentul drum al ei, a lui Jared si a lui Jamie de-a lungul tarii, intotdeauna noaptea, in vehiculul lor furat, care nu atragea atentia. Le-a luat saptamani intregi. Am vazut unde s-a despartit de ei, intr-o rezervatie forestiera de langa oras, atat de diferita de pustiul desertului cu care ei erau obisnuiti, Padurea rece unde Jared si Jamie urmau sa se ascunda si sa o astepte pare in anumite privinte mai sigura - fiindca ramurile erau groase si tainuitoare, spre deosebire de frunzisul fusiform din desertm care putea prea putin sa tainuiasca ceva - dar , in acelasi timp, mai primejdios, cu mirosurile si sunetele sale nefamiliare.

Apoi despartirea , o amintire aat de dureroasa incat am trecut repede peste ea, infiorand-ne. A urmat cladirea abandonata in care ea se ascunsese , supraveghind casa de peste drum si asteptand ca sansa sa-i suranda. Acolo , ascunsa intre peretii sai sau in pivnita secreta , ea spera sa o gaseasca pe Sharon.

' N-ar f trebuit sa te las sa vezi asta ' a gandit Melanie. Slabiciunea din vocea ei abia auzita a lasat sa i se intrezareasca oboseala. Asaltul amintirea , persuasiunea si constrangerea o obosisera. ' Le vei spune unde sa o gaseasca. O vei ucide si pe ea.'

- Da - am gandit cu voce tare - Trebuie sa-mi fac datoria.

'De ce?' - a murmurat ea aproape ca adormita - ' Ce bucurie iti va aduce aceasta fapta?'

Nu voiam sa ma cert cu ea, asa ca nu am spus nimic.

Muntele se contura tot mai mare deasupra noastra. In cateva momente, ne vom alfa la poalele lui. Se vedea un mic popas ,cu un magazin cu de toate si un restaurant fast-food marginit intr-o parte de un spatiu betonat - un loc pentru rulote. Erau doar cateva, caldura verii care venea facandu-le inconfortabile.

' Si acum ce sa fac?' - m-am intrebat . Sa ma opresc pentru un pranz tarziu sau pentru o cina timpurie? Sa-mi umplu rezervorul cu benzina si apoi sa merg mai departe carte Tucson pentru a-i relata Cautatoarei proaspetele descoperiri?

Gandul m-a scarbit atat de mult incat falcile mi s-au inclestat in incercarea de a stapani revolta brusca a stomacului meu gol. Am apasat frana din reflex , orpindu-ma in scrasnet de roti pe mijlocul benzii. Nu erau alti soferi care sa opreasca sisa-si ofere ajutorul si grija. Deocamdata, autostrada era goala. Soarele batea pe pavaj, facandu-l sa straluceasca , sa dispara alocuri.

N-ar trebui sa simt asta ca pe o tradare, ideea de a-mi continua viata corecta si fireasca. In prima mea limba, adevarata limba a sufletului care a fost vorbita doar pe planeta noastra de origine, nu exista un cuvânt pentru tradare sau tradator. Sau chiar loialitate- pentru ca fara existenta faptei , conceptul nu avea nici o semnificatie.

Si totusi am avut un puternic sentiment de vina la insasi ideea de Cautator. Ar fi gresit sa ii spun ce stiam. ' Gresit in ce fel?' mi-am contrazis cu rautate propriul gand. Daca ma opresc aici si ascult de sugestiile atragatoare ale gazdei mele, voi fi cu adevarat o tradatoare. Acest lucru era imposibil . Eram un suflet.

Si totusi stiam ce vreau, mai puternic si mai intens decat dorisem vreodata ceva in toate cele opt vietii pe care le traisem. Imaginea chipului lui Jared dansand in spatele pleoapelor mele in timp ce clipeam din cauza soarelui - nu era amintirea lui Melanie de aceasta data, ci amintirea mea despre ce simtise ea. Nu ma mai silea sa fac nimic acum. Abia daca o puteam simti in capul meu in timp ce ea astepta - mi-am imaginat-o tinandu0se respiratia , de parca asa ceva era posibil - ca eu sa iau o decizie.

Nu ma puteam detasa de dorintele trupului. Eram eu ,mai mult decat intentionasem sa fiu. Eu voiam sa el voia? Mai conta acum diferenta?

In oglinda retrovizoare , scanteierea soarelui pe o masina aflata in departare mi-a atras atentia.

Mi-am mutat piciorul pe acceleratie , pornind incet cartea micul magazin aflat in umbra muntelui. Era doar un singur lucru de facut.

Capitolul 10

Răzgândindu-mă

Soneria electrica a sunat, anuntand un alt vizitator care intar in magazine.M-am urnit din loc vinovata si mi-am ascuns capul in spatele unor rafturi cu produse pe care le examinam.

Inceteaza sa te mai porti ca un criminal,m-a sfatui Melanie.

Nu ma port asa ,i-am raspuns raspicat.

Mi-am simtit palmele reci sub o pelicula subtire de transpiratie,peutru ca mica incapere era chiar incinsa,Ferestrele largi lasau intre prea mult soare,peutru ca aerul conditionat zgomotos so chinuit sa poata face fata.

Pe care sa o iau ? am vrut eu sa stiu.

Pe cea mare , mi-a raspuns ea.

Dintre cele doua existente, am ales geanta cea mai mare, care avea o curea din panza ce parea in stare sa sustina mai mult decat puteam eu duce.Apoi am dat coltul catre locul unde se afla apa imbuteliata.

Putem cara doisprezece litri de apa, a hotarat ea.Asta ne lasa trei zile pentru a i gasi.

Am tras aer adanc in piept,incercand sa-mi spun reali..Pur si simplu ,incercam sa obtin mai multe coordonate de la ea asta era tot.Cand as avea toata povestea , as gasi pe cineva – un alt Cautator ,poate, unul mai putin dezgustator decat cel care mi-a fost repartizat –si ii voi transmite toate informatiile.Eram doar constincioasa,mi-am promi s mie insami.

Incercarea ciudata de a ma minti singura era atat de patetica, incat Melanie nu i-a dat nici o atentie nu s-a simtit deloc ingrijorata.

Probabil era prea tarziu pentru mine, dupa cum ma avertizase Cautatoarea .

Poate ca ar fi trebuit sa iau avionul.

Prea tarziu ?As vrea eu ! a marait Melanie.Nu te pot determina sa faci nimic din ce nu vrei.Nici macar nu pot ridica mana. Gandul ei era un geamat de frustrare.

Am privit in jos, catre mana care se odihnea pe coapsa in loc sa se intinda dupa apa , asa cum dorea ea atat de mult.Ii simteam nerabdarea,dorinta ei aproape disperata de a pleca.Sa fugim din nou, de parka existenta mea nu era altceva decat o intrerupere scurta, un anotimp trecut pe care ea l-a irosit.

L-a asta , mi-a raspuns cu echivalentul mental al unui pufnit si apoi a intrat in actiune. Hai , m-a implorat. Hai sa mergem .Se v-a intuneca in curand.

Cu un oftat,am luat de pe raft cel mai mare bax cu sticle de apa.Aproape ca am atins podeaua inainte de a-l prinde, proptindu-l de marginea inferioara al raftului.Imi simteam bratele de parca ar fi iesit pe jumătate din articulatii.

-Iti bati joc de mine ! am exclamat cu voce tare

Taci!

-Pardon? a intrebat din capatul culoarului celalalt client ,un barbat scund si garbovit.

-Uh, nimic, am murmurat eu, evitand sa-I intalnesc privirea.

Este mai greu decat m-a asteptam.

-Vrei sa te ajut? s-a oferit el.

-Nu,nu, am raspuns grabita. O sa iau unul mai mic.

S-a intors inapoi la chipsurile de cartofi.

Nu ,n-o vei face , m-a asigurat Melanie. Am carat lucruri mai grele decat asta.Ne-ai lasat sa devenim mai slabe, Ratacitoareo, a adaugat ea iritata.

Imi pare rau , am raspuns absenta , naucita de fapatul ca imi folosise numele pentru prima data.

Ridica-l cu picioarele.

M-am luptat cu baxul de apa ,intrebandu-ma cat de departe voi fi in stare sa il car. Am reusit ,cel putin , sa-I ridic pe tejghea . Am pus geanta deasupra apei si apoi am adaugat o cutie cu batoane de cereale , o cutie de gogosi si o pungă cu chipsuri luate din cel mai apropiat galantar. In desert, apa este mult mai importanta decat mancarea si putem cara doar atat....

Mi-e foame ,am intrerupt-o. Si astea sunt usoare.

Cred ca este din cauza spatelui , a spus ea inciudata si apoi a ordonat : Ia o harta!

Am pus-o pe cea dorita de ea , o harta topografica a tarii ,pe tejghea, alaturi de restul lucrurilor .Nu era decat un element din sarada ei.

Casierul, un barbat cu parul alb cu un zambet gata pregatit , a scanat codurile de bare.

-Faci o excursie ? a intrebat el amabil.

-Muntele este foarte frumos.

-Poteca incepe chiar dincolo de...a spus el incepand sa faca un gest.

-O sa o gasesc ,i-am promis repede tragand proviziile care stateau intr-un echilibru instabil de pe tejghea.

-Sa te intorci inainte sa se intunece , draguta. Nu vrei sa te ratacesti.

-Asa o sa fac.

Melanie avea ganduri rele despre amabilul om in varsta.

Era amabil .Este sincer ingrijorat pentru binele meu , i-am reamintit.Sunteti cu toti foarte ciudati, mi-a spus ea pe un ton acid. Nu ti-a spus nimeni niciodata sa nu vorbesti cu straini ? Am simtit un puternic sentiment de vina , in timp ce i-am raspuns. Nu exista straini printre cei ca mine.

Nu ma pot obijnui sa platesc pentru lucruri , a spus ea schimbând subiectul. Ce rost mai are sa fie scanate?

Pentru inventar desigur .Vrei sa-si aminteasca tot ce am luat atunci cand v-a dori sa mai comande? In afara de asta , ce rost au banii cand toti sunt perfect utili ? Am facut o pauza ,simtind din nou vina atat de puternic incat era de fapt

durere. Toti mai putin eu.

Melanie s-a ferit de sentimentele mele , ingrijorata de profunzimea ei ingrijorata ca m-as putea razgandi. In schimb ,sa concentrat asupra dorintei sale arzatoare de a fi departe de acest loc , de a se intreprta catre obiectivul ei .Nelinistea ei s-a scurs prin mine si am grabit pasul.

Am carat proviziile la masina si le-am pus pe pamant , langa usa pasagerului.

-Lasa-ma sa te ajut .

M-am ridicat brusc si l-am vazut pe celalalt barbat din magazine stand langa mine , cu o pungă de plastic in mana,

-Ah...multumesc , am reusit eu sa ingan in cele din urma, simtindu-mi pulsul batand in temple.

Am asteptat amandoua ,Melanie incordata de parca s-ar fi pregatit sa o ia la goanna , in timp ce el ne punea lucrurile in masina.

N-are rost sa iti fie frica .Si el este amabil.

Ea a continuat sa-l urmareasca , neincredatoare

-Multumesc , am spus eu din nou , in timp ce el inchidea portiere .

-Cu placere .

S-a indreptat catre propriul sau vehicul , fara sa se uite inapo la noi.

M-am asezat din nou la locul meu si am luat punga cu chipsuri.

Uite-te pe harta , a spus ea . Asteapta pana cand el dispare din raza vizuala . Nu ne priveste nimeni , am asigurat-o eu. Dar cu un suspin , am desparturit harta si am inceput sa mananc cu o mana . Era o idee buna sa am oarecare habar incotro ne indreptam.

Incotro ne indreptam ? am intrebat-o eu . Am gasit locul de unde incepem ,asa ca ce facem mai departe?

Uita-te in jur, a ordonat ea . Daca nu o vedem de aici , o sa incercam de pe partea sudica a varfului.

Sa vedem ce ?

Mi-am infatisat imaginea memorata : o linie franta in zigzag ,patru intoarceri scurte , o a cincea curba ciudat de larga , de parca ar fi fost rupta de restul .Acum am vazut-o asa cum ar fi trebuit ,o serie de patru varfuri muntoase , ca niste zimti , cu un al cincilea care parea a fi rupt....

A urmarit linia cerului de la est la vest , sper orizontul dinspre nord .Era atat de simplu incat parea eronat , cu toate ca am perceput imaginea abia dupa ce am vazut siluata muntelui care forma linia nordica a orizontului .

Asta e ! Melanie aproape canta de entuziasm . Sa mergem ! Voia sa ies din masina , sa merg .

Am clatinat din cap ,aplecandu-ma asupra harti .Creasta muntelui se afla atat de departe incat nu-mi puteam da seama cati kilometric sunt pana acolo. Nici vorba sa ies din parcare sis a ma aventurez in desertul pustiu.

Daca exista o alta posibilitate .

Hai sa fim rationale ! am sugerat eu ,trecandu-mi degetul de-a lungul liniei subtiri de pe harta ,un drum nebotizat care , la cativa kilometric spre est , se desprindea din autostrada si apoi continua in directia muntelui .

Sigur a fost ea de accord multumita . Cu cat mai repede cu atat mai bine .

Am gasit usor drumul neasfaltat .Era doar o cicatrice palida printre tufisurile rare ,atat de ingust incat abia daca incepea o masina .Am avut impresia ca , nefiind folosit de atata timp , drumeagul ar fi fost distrus.

Intr-o alta regiune – vreun loc cu vegetatie mai abundenta , nu plantele din desert care au nevoie de decenii pentru a se regenera in urma violarii care a insemnat-o constructia lui.Un lant ruginit era intins la intrare , prins in niste suruburi de un tarus de lemn la un capat ,petrecut liber peste un altul , la celalalt capat .M-am miscat liber ,indepartand lantul si ingramadindu-l la baza primului tarus ,apoi m-am intors repede la masina pe care o lasasem cu motorul mergand ,sperand ca nimeni nu va trece pe acolo si se va opri pentru a se oferi sa ma ajute. Autostrada a ramas goala in timp ce eu am intrat pe drumeagul prafuit si apoi m-am intors sa pun iar lantul.

Amandoua ne-am relaxat in timp ce asfaltul a disparut in urma noastra .Am fost bucurosa ca apparent numai ramasese nimeni pe care sa trebuiasca sa-l mint ,indifferent daca prin vorbe sau prin tacere .Singura ma simteam mai putin renegata .

Melanie se simtea perfect ca acasa aici, in mijlocum la nimic Cunostea numele tuturor plantelor spinoase din jur .A murmurat numele lor ca pentru sine , salutandu-le ca pe niste vechi prieteni .

Tufisuri creozot , ocotillo ,opuntia chola , cactus limba-soacrei, mesquites.....

Departate de autostrada , de capcanele civilizatiei , desertul parea sa capete o noua semnificatie pentru Melanie.

Cu toate ca ea aprecia viteza masinii care salta peste hartoaape –vehiculul nostru nu avea o garda la sol suficient de mare pentru aceste escapade in teren accidentat ,dupa cum imi aminteau amortizoarele la fiecare denivelare – era nerabdatoare sa se afle pe propriile picioare , sa se avante prin siguranta pustiului incins. Probabil ca va trebui sa mergem pe jos , mult prea curand pentru gustul meu ,dar atunci cand acea vreme v-a sosi , ma indoiam ca acest lucru o va satisface.Ii simteam dorinta adevarata dincolo de aparentele .Libertate.

Sa-si iste corpul in stil familiar al pasilor mari ,ghidat doar de vointa ei.

Pret de o clipa mi-am inchipuit sa vad inchisoarea care era viata fara trup.Sa fii purtat inauntru ,dar incapabil sa influentezi ceea ce se intampla in jurul tau .Sa fii prins in capcana.Sa nu poti face nici o alegere.

M-am scuturat si m-am concentrat asupra drumului dificil incercand sa along sentimentele amestecate de mila si oroare. Nici o alta gazda nu ma facuse sa ma simt atat de vinovata pentru ceea ce eram.Desigur, nici una dintre celelalte

nu a ramas pentru a se plange de situatie.

Soarele era aproape de varfurile vestice cand am avut primul nostrum conflict. Umbrele lungi creau tipare caudate de-a curmezisul drumului ,facand dificila evitare pietrelor si gropilor.

Aici este ! a strigat Melanie fericita cand , in campul visual ne-a aprut o alta formatiune stancoasa mai departe spre vest : o unda lina de piatra ,intrerupta de un pinten care arata ca un deget lung si subtire intreptat sper cer.

Ea dorea sa se intrepte imediat catre salbaticie ,indiferent daca masina era in stare sau nu.

Poate ca trebuie sa mergem pana la primul reper , am subliniat eu. Micul drum prafuit continua sa serpuiasca mai mult sau mai putin in directia cea buna si eu eram ingrozita sa-l parasesc. Cum altfel as fi gasit drumul inapoi sper civilizatie? Nu urma sa ma intorc?

Chiar in acest moment mi-am imaginato-o pe Cautatoare. In timp ce soarele atingea linia intunecata si in zigzag a orizontului dinspre vest.

Ce va crede cand va vedea ca nu ajung in Tucson? Un val de bucurie m-a facut sa rad zgomotos. Si Melanie a fost incantata imaginarea iritarii furioase a Cautatoarei. Cat ii va lua sa se intoarca in San Diego ca sa vada daca acesta nu a fost un complot pentru a scapa de ea? Si apoi ce va face cand va constata ca nu eram acolo? Ca nu eram nicaieri.

Nu-mi puteam imagina foarte clar unde as fi fost la vremea aceea.

Uite o albie uscata. Este suficient de lata pentru ca masina sa incapa, hai sa mergem prin ea, a insistat Melanie.

Nu sunt sigura ca trebuie deja sa o luam incolo.

In curand se va intuneca si va trebui sa ne oprim. Pierzi timpul! Tipa de frustrare , in tacere.

Sau economisesc timp , daca am dreptate. In afara de asta, este timpul meu ,nu ?

Nu, a raspuns cu vorbe . Parea sa se dilate in mintea mea ,intorcandu-se spre albia convenabila.

Eu sunt cea care face asta , asa o sa fac in felul meu.

Ca raspuns , Melanie a clocotit fara cuvinte.

De ce nu imi arati si restul liniilor? Am sugerat eu. Am putea sa ne uitam daca se vede ceva, inainte de a se inopta. Te porti ca un copil.

A refuzat din nou sa raspunda .Am continuat drumul catre cele patru varfuri ascutite , in timp ce ea statea imbufnata.

Cand soarele a disparut in spatele dealurilor ,noaptea a invaluit brusc totul ; intr- clipa desertul era scaldat in portocaliul apusului , iar in clipa urmatoare era negru. Am incetinit , mana ratacindu-mi pe bord in cautarea comutatorului pentru faruri.

Ti-ai pierdut mintile? A sasait Melanie . Ai idee cat de vizibile ar fi farurile

aici? Cineva sigur ne va vedea .

Si ce vrei sa facem acum?

Sper ca scaunul e rabatabil .

Am lasat motorul sa mearga la relanti , in timp ce incercam sa ma gandesc ce alte optiuni mai avem in afara de a dormi in masina , inconjurata de singuratatea noptii petrecute in desert. Melanie a asteptat rabdatoare , stiind ca nu voi mai gasi una.

Asta-I o nebunie ,stii? I-am spus eu ,oprind motorul si scotand cheile din contact.Toata lumea asta . Nu se poate ca ei sa fie aici .Nu vom gasi nimic . Si, incercand sa o facem , ne vom rataci fara a avea vreo sansa sa gasim drumul inapoi.

Aveam un sentiment abstract al primejdiei fizice pe care o presupunea planul nostru – ratacim prin arsita fara a avea un plan de rezerva , fara vreo cale de intoarcere.Stiam ca Melanie intelegea pericolul mult mai clar , dar pastra detaliile pentru ea.

Nu a raspuns la acuzatiile mele. Nici una dintre aceste probleme nu o deranja. Mi-am dat seama ca mai curand ar rataci singura prin desert pentru tot restul vietii decat sa se intoarca la viata pe care eu o avusesem inainte.Chiar si fara amenintarea Cautatoarei , ea prefera acest lucru.

Am inclinat spatarul cat de mult a fost posibil. Nu era nici pe departe confortabil.Ma indoiam ca voi fi in stare sa adorm ,dar erau atat de multe lucruri la care nu imi permitam sa ma gandesc , incat mintea mea era pustie si neinteresanta . Melanie era si ea tacuta.

Am inchis ochii , gasind o diferenta prea mica intre intunericul din spatele ploapelor coborate si noaptea fara luna si m-am confundat neasteptat de usor intr-o stare de inconstienta.

Capitolul 11

Deshidratată

-Bine !Ai dreptate ,ai dreptate ! am rostit eu cuvintele cu voce tare .

Nu era nimeni in jur care sa ma auda.

Melanie nu zicea ‘‘ Ti-am spus eu’’ .Nu in atat de multe vorbe.Dar simteam acuzatia din tacerea ei.Inca nu doream sa parasesc masina, cu toate ca acum nu-mi era de folos. Cand benzina s-a terminat , am lasat-o sa mearga din inertie pana s-a proptit intr-un defileu ingust –o

Mica albie lasata de ultima ploaie torentiala.M-am uitat prin parbriz la campia vasta si pustie si mi-am simtit stomacul strangandu-se de panica.

Trebuie sa ne miscam,Ratacitoare.O sa se faca din ce in ce mai cald.

Daca n-as fi risipit mai mult de un sfert din benzina din rezervor incercand cu incapatanare sa ajung chiar la baza celui de-al doilea reper-doar ca sa descopar ca al treilea nu se mai vedea din acel loc si sa trebuiasca sa ma intorc - ne-am fi aflat mult mai departe pe albia nisipoasa ,mult mai aproape de tinta noastra urmatoare.Din pricina mea , acum aveam mai mult de mers pe jos.

Am Pus apa in rucsac, cate o sticla o data ,cu miscari inutil de calculate ;la fel de incet ,am adaugat batoanele de cereale ramase.

In tot acest timp , Melanie ma imboldea sa ma grabesc. Nerabdarea ei ma impiedica sa gandesc , sa ma concentrez asupra a orice. Cum ar f ice avea sa ni se intample.

Hai , hai , hai, a scandat ea pana cand am coborat intepenita si stangace din masina .Spatele m-a injunghiat in timp ce m-am intreptat. Ma durea din cauza ca noaptea trecuta dormisem contorsionata , nu din pricina greutati rucsacului –nu era atat de greu cand mi-am folosit umerii pentru a-l ridica.

Acum , acopera masina , m-a indemnat ea , creand in minte imaginea mea in timp ce rupeam craci spinoase din tufisurile de creozon si paloverde din preajma si le asterneam pe acoperisul argintiu.

-De ce?

Tonul ei spunea ca sunt chiar proasta daca nu inteleg. Pentru ca nimeni sa nu ne gaseasca.

Dar daca eu vreau sa fiu gasita? Daca aici nu este nimic altceva decat caldura si praf ? N-avem cum sa ne intoarcem acasa !

Acasa ! a intrebat ea ,amintindu-mi scene prea putin vesele: apartamentul gol din San Diego ,expresia extreme de dezgustatoare a Cautatoarei , punctual care marca Tucsonul pe harta ...un flash accidental , ceva mai fericit al canoinului rosu.Unde ar fi acasa?

Am intors spatele masinii , ignorandu-i sfatul .Deja eram prea departe . Nu

voiam sa renunt la orice speranta ca ma voi intoarce. Poate ca cineva va gasi masina si apoi ma va gasi pe mine. As putea explica usor si cinstit oricarui salvator ce faceam aici : m-am ratacit .

Ratacisem drumul...imi pierdusem controlul...imi pierdusem mintile.

La inceput , am urmat drumul albiei , lasandu-mi trupul sa urmeze ritmul sau natural, cu pasi mari .Nu era felul in care mergeam pe trotuar spre si dinspre universitate – nu era deloc mersul meu .Dar aici se potrivea cu terenul denivelat si ma purta lin inainte , cu o viteza care m-a surprins pana cand m-am obijnuit cu ea.

” Daca nu as fi venit aici ? m-am intrebat in timp ce mergeam mai departe in imensitatea desertului . Daca Vindecatorul Fords era inca in Chicago? Daca drumul meu nun e-ar fi adus atat de aproape de ei?

Nu sunt sigura , a recunoscut Melanie . Cred ca as fi incercat si inainte dar mi-a fost teama cand alte suflete erau prin preajma .Inca imi mai este frica .Faptul ca am incredere in tine s-ar putea sa ii ucida.

Ne-am cutremurat amandoua la acest gand.

Dar sa fim aici ,atat de aproape ...mi s-a parut ca trebuia sa incerc . te rog – si deodata , parea sa ma implore – te rog , nut e folosi de asta ca sa le faci rau .

- Nu vreau sa..Nu cred ca pot sa le fac rau . Mai curand...

Ce? As muri ? Mai degraba decat sad au cativa oameni pe mana Cautatorilor?

Ne-am cutremurat iarasi la acest gand , dar repulsia mea fata de aceasta idee a linistit-o ,iar pe mine m-a infricosat mai tare decat a alinat-o pe ea.

Cand albia a inceput sa coteasca prea departe spre nord , Melanie

A sugerat sa uitam de poteca plata si albicioasa sis a o luam direct catre al treilea reper ,pintenul estic al stancii care parea sa arate , asemenea unui deget , catre cerul fara urma de nori.

Nu-mi facea placere sa parasesc albia ,la fel cum esitasem sa plec de langa masina .Puteam sa merg prin albie inapoi pana la drum si drumul inapoi pana la autustrada .Erau kilometri intregi si mi-ar fi luat zile sa pargurg aceasta distanta , dar odata ce abandonam aceasta albie eram oficial ratacita.

Ai credinta , Ratacitoareo . O sa-l gasim pe unchiul Jeb sau ne va gasi el pe noi.

Daca inca mai traieste ,am adaugat eu , oftand si pornind printre tufisurile care aratau la fel in toate directiile .Credinta nu este un concept familiar mie .Nu stiu daca sa am incredere in el.

Incredere , atunci ?

In cine ? In tine ? am ras eu . Aerul fierbinte mi-a ars gatul cand l-am inspirat . Gandeste-te numai , a spus ea , schimband subiectul ,poate ca o sa-I gasim diseara .

Dorul ne apartinea amandorura ; imaginea chipurilor lor ,unul barbat , celalalt

copil , provenea din amintirile amandorura . Cand am grabit pasul , nu am fost sigura daca eu eram complet razbunatoare de dictarea acestei miscari.

S-a facut mai cald – si apoi si mai cald , si din ce in ce mai cald. Transpiratia imi lipea parul de cap , si facea tricoul meu galben –deschis sa mi se lipeasca la fel de neplacut pe corp .Dupa-amiaza , s-au starnit rafale fierbinti , care ma loveau cu nisip in fata. Aerul uscat a facut ca transpiratia sa dispara , mi-a umplut parul cu tarana mi-a fliturat tricoul ,facandu-l sa mi se dezlipeasca de trup - s-a miscat la fel de teapan ca un carton , din pricina sari uscate .Am continuat sa merg.

Beam apa mai des decat voia Melanie . Era inciu data de fiecare sorbitura , amenintandu-ma ca maine o vom dori mult mai mult.Dar deja ii dadusem azi mai multe , incat numai aveam chef sa o ascult.

Beam cand imi era sete ,adica mai tot timpul.

Picioarele ma purtau inainte , fara ca eu sa ma gandesc la asta. Scartaitul pasilor era ca o muzica in fundal ,joasa si plictisitoare.

Nu era nimic de vazut ; un tufis stramb ,fragil arata exact la fel ca urmatorul .Peisajul uniform mi-a creat o stare de confuzie – eram constienta doar de forma muntilor care se profilau pe cerul palid , decolorat.Le studiam conturul la fiecare cativa pasi ,pana cand l-am stiut atat de bine , incat l-as fi putut desene chiar si legata la ochi.

Peisajul parea incremenit .Priveam mereu in jur ,cautand al patrulea reper – varful mare de forma unui dom cu o bucata lipsa , un gol rotanjit scobit in unul dintre pereti pe care Melanie mi-l aratase abia in dimineata asta – de parca perspective s-ar fi modificat decand facusem ultimul pas.Speram sa fie ultimul indiciu ,pentru ca am fi fost norocoase sa ajungem atat de departe.Dar aveam senzatia ca Melanie imi ascundea si altele si ca sfarsitul calatoriei noastre se afla la o distanta imposibila.

Dupa-amiaza , am mancat un baton de cereale , intelegand prea tarziu ca il mancasem pe ultimul.Dupa ce soarele a apus ,noaptea a coborat la fel de repede ca ieri.Melanie era pregatita , deja cautand un loc de popas.

Aici ,mi-a spus ea.Stai cat mai departe de tufisurile de chola.Te agiti in somn. Am zarit cactusul care parea pufos in lumina slaba, atat de plin de tepi de culoarea osului incat semana cu o blana , si m-am cutremurat.

Vrei sa dormi ,pur si simplu, pe pamant? Aici ?

Vezi alta alternativa? Mi-a simtit panica si tonul ei s-a inmuiat de parca ii era mila.Uite,e mai bine decat in masina. Cel putin e drept.

Este prea mare zapusala ca vreo vietuitoare sa fie atrasa de caldura corpului tau si...

-Vietuitoare?am intrebat cu voce tare . Vietuitoare?

Printre amintirile ei, am zarit cateva flashuri cu insecte care pareau foarte primejdioase si serpi incolaciti.

Nu-ti face griji .a incercat sa ma linisteasca in timp ce ma ridicam pe varfuri , departe de orice s-ar fi putut ascunde in nisipul de dedesubt, scrutand intunericul in cautarea unei salvari.Nimic nu urmelor o sa te deranjeze ,decat daca-l deranjezi tu prima.La urma ,esti mai mare decat orice altceva de aici.O alta amintire scurta , de data asta o salbaticiune canina , un coiot , ne-a trecut prin minte.

Perfect ,am mormait eu , ghemuindu-ma pe jos , cu toate ca inca imi era frica de pamantul negru de sub mine. Ucisa de caini salbatici .Cine s-ar fi gandit la un sfarsit atat de ...trivial?Cat de extravagant .

Bestia cu colti de pe Planeta Ceturilor , desigur.Cel putin ar fi exista oarece demnitate in a fi doborat de asa ceva.

Tonul pe care mi-a raspuns Melanie m-a facut sa-mi inchipui ochii ei care se dadeau peste cap.Inceteaza sa te porti ca un copil. Nimic n-o sa te manance.Acum , intinde-te si odihneste-te . Mine va fi mai greu decat azi.

-Multumesc pentru vestile bune , am marait eu.

Devenea tiranica .M-a facut sa ma gandesc la zicala omeneasca :”

“ Da-I un deget si iti ia toata mana”. Dar eram mai extenuate decat banuiam si , in timp ce ma asezam – desi nu doream asta -, mi-a fost imposibil sa nu ma prabusec , de fapt , in praful gros, plin de pietricele si sa nu inchid ochii.

A parut ca a trecut doar un minut pana la mijirea zorilor,o stralucire orbitoare si deja destul de cald ca sa transpire.Cand m-am trezit ,am descoperit ca praful si pietricelele formasera o crust ape trupul meu ;

Bratul drept era prins sub mine si imi intepenise. M-am dezmortit si am tras rucsacul aproape sa iau niste apa.

Melanie nu a fost de accord , dar am ignorat-o. Am cautat sticla pe jumătate goala din care bausem ultima data , cotrobaind printre cele pline si cela goale pana cand am inceput sa vad un tipar.

Cu un sentiment de alarma in crestere , am inceput sa numar.Am numarat de doua ori. Sticlele goale erau cu doua mai multe decat cele pline. Deja consumasem mai mult de jumătate din rezerva de apa.

Ti-am spus ca bei prea mult.

Nu i-am raspuns , dar mi-am pus rucsacul pe umeri fara sa beau nici o picatura de apa. Aveam o senzatie oribila in gura , era uscata , plina de nisip si de gustul amar al bilei.M-am straduit sa ignore acest lucru,am incercat sa incetez sa-mi mai trec limba , pe care o simteam ca smirghelul , peste dintii acoperiti de nisip si am pornit la drum.

In timp ce soarele se ridica tot mai sus si era tot mai fierbinte , devenea mai greu sa ignore mai degraba stomacul decat gura.Se rasucea si se contracta la intervale regulate ,anticipind mesele care nu apareau.Pana dupa-amiaza , foamea devanise , din disconfortabila, dureroasa.

Asta nu-i nimic, mi-a amintit Melanie , strambandu-se . Ne-a fost si mai foame.

Tie ti-a fost , am ripostat eu . Nu ma simteam in stare sa fac fata amintirilor ei despre privatiuni.

Tocmai incepeam sa disper , cand s-a intamplat ceva bun.In timp ce imi intorceam capul privind linia orizontului , cu o miscare de rutina, fara tragere de inima,forma de bulb a domului tasnit in fata ochilor mei din mijlocul liniei Nordic de varfuri mici.De unde eram , bucata lipsa se zarea doar ca un dinte. Pe aproape , a decis Melanie , la fel de entuziasmata ca si mine ca facusem un progres. M-am intors nerabdatoare catre nord ,lungind pasul. Fii atenta la urmatoarea.Si-a amintit o alta formatiune , pentru mine , si am intors repede capul, cu toate ca steam ca este prea devreme sa ma uit dupa ea.

Ar trebui sa fie spre est. Nord si apoi est , si iarasi nord, Acesta era tiparul. Usurarea de a gasi alt reper m-a facut sa merg mai departe , cu toata sfarseala din picioare.Melanie m-a imboldit , scandand incurajari cand incetineam ,gandindu-se la Jared si la Jamie cand deveneam apatica.Inaintam constant si asteptam pana cand Melanie imi permitea sa beau apa, chiar daca-mi simteam gatul de parca ar fi fost plin de basici.

A trebuit sa recunosc ca na simteam mandra d mine pentru ca eram ata de rezistenta.Cand a aparut drumul prafuit,mi s-a parut ca o rasplata .Serpuia catre nord , directia in care ma indreptam , dar Melanie era reticenta.

Nu-mi place cum arata , a insistat ea.

Drumul era doar o linie pamantie printre tufisuri , defitit doar de textura mai lina si lipsa vegetatiei.Urme foarte vechi de roti creau o depresiune dubla de centrul unei singure benzi.

Cand o ia in directia gresita , il parasim.Deja mergeam pe mijlocul urmelor.Este mai usor decat sa ocolesti printre tufisurile de creozot sau sa te feresti de chola.

Nu mi-a raspuns , dar nelinistea ei m-a facut sa ma simt putin paranoica .Mi-am continuat cautarea urmatoarei formatiuni – un M perfect , doua conuri vulcanice de aceeasi inaltime-,dar scurtam desertul din jur cu mai multa atentie ca inainte.

Din cauza plusului de atentie ,am remarcat pata gri din departare cu mult inainte de a-mi da seama ce este. M-am intrebat daca ochii nu cumva imi joaca feste si am clipit,deranjata de praful care ii acoperea.

Apoi am clipit din nou si pata a devenit brusc o forma clara , mai apropiata decat crezusem.era un fel de casa sau cladire , mica si cu acoperisul de un gri anost.

Fiorul de panica a lui Melanie mi-a facut sa parasesc drumeagul ingust sis a intru in camuflajul dubios al tufisurilor uscate.

Calmeaza-te , i-am spus .Sunt sigura ca e parasita.

De unde stii? Ma tragea cu ata putere inapoi incat trebuia sa ma concentrez asuupra fiecarui paspentru a putea inainta.

Cine sa locuiasca aici ?Noi, sufletele ,traim pentru societate.Am auzit amaraciunea explicatiei si am stiut ca era din cauza locului unde ma aflam acum – fizic si metaforic,in mijlocul pustiului. De ce nu mai apartin comunitatii sufletelor.De ce simt ca nu...ca nu mai vreau sa apartin? Facusem vreodata parte , cu adevarat , din comunitatea care fusese sortita sa fie a mea , sau acesta era motivul din spatele lungului sir de vietii traite intr-un loc sau altul? Fusesem intotdeauna o aberatie ,sau era ceva in care ma bagase Melanie?Ma schimbasese aceasta planeta, sau imi aratase cum sunt, de fapt? Melanie nu avea rabdare pentru criza mea personala - voia sa ma indeparteze cat mai mult posibil de acea cladire ,Gandurile ei ma smulgeau din ale mele si le goneau ,scotandu-ma din introspectie.

Calmeaza-te ,i-am ordonat, incercand sa ma concentrez , sa-mi separ gandurile de ale ei.Daca chiar locuieste cineva aici , acela e om. Ai incredere in mine in privinta asta ;nu exista pustici printre suflete.Poate inchiul tau Jeb....

A respins acest gand cu asprime.Nimeni nu ar putea supravietui asa in camp deschis.Cei ca tine ar fi cercetat cu meticulozitate fiecare habitat.Oricine ar locui aici a fugit sau a devenit ca tine.Unchiul Jeb ar fi gasit o ascunzatoare mai buna.

Si daca oricine a locuit aici a devenit unul dintre noi , am asigurat-o eu, atunci a parasit acest loc.Doar un o mar locui asa....M-am oprit oprit brusc , inspaimantata si eu.

Cum? A reactionat puternic la frica mea, facandu-ne sa incremenim pe loc. Mi-a scanat gandurile , cautand ceva ce ma suparase.

Dar n-am vazut nimic nou.Melanie ,daca sunt oameni acolo – nu unchiul Jeb si Jamie ?Daca altcine ne gaseste?

A absorbit lent ideea ,gandindu-se la ea.Ai dreptate .Ne vor omora imediat.Desigur.

Am incercat sa inghit , sa spal gustul terorii din gura mea uscata. Nu va fi altcineva .Cum ar putea fi? a ratiat ea. Cei din neamul tau sunt departe.Numai cineva care deja se ascundea ar fi avut vreo sansa.Deci hai sa verificam – tu esti sigura ca nu e cineva ca tine , eu sunt sigura ca nu e cineva ca mine.Poate gasim ceva util, ceva ce putem folosi ca arma.

M-am cutremurat la gandurile ei despre cutite ascutite si unelte lungidin metal care puteau fi transformate in bate.Fara arme.Of.

Cum de ne-au infrant astfel de creaturi fara coloana vertebrala?

Acoperire si superioaritate numerica.Oricine dintre voi, chiar si cei tineri sunt de o suta de ori mai primejdiosi decat oricare dintre noi.Dar voi sunteti ca o termita intr-un furnicar.Noii suntem un million ,toti muncind in armonie perfecta pentru atingerea scopului.

Din nou , in timp ce descriam unitatea , am avut sentimental covarsitor de apnca si dezorientare.

Am stat printer tufele de creozot in timp ce ne apropiam de mica structura .Parea sa fie o casa , o mica cocioaba alaturi de drum,fara vreun indiciu al unui alt rost.Motivul existentei sale aici era un mister – acest loc nu avea nimic de oferit decat pustietate si caldura .

Nu se vedea nici un semn ca ar fi fost locuita recent. Cadrul usii se casca in absenta acesteia ,doar cateva cioburi de sticla atarnand in cadrele goale ale ferestrelor.Praful se adunase in pridvor si se strecurase inaintre.Peretii gri pareau sa fie inclinatidin pricina vantului ,de parca aici ar fi batit intotdeauna din aceeasi directie.

Puteam sa-mi controlez anxietatea in timp ce mergeam ezitand spre cadrul gol al usii;s-ar putea ca aici sa fim la fel de singure cum fusesem toata ziua de azi si de ieri.Umbra pe care intrarea neagra o promitea m-a facut sa merg mai departe,anuland teama cu atractivitatea ei.Inca ascultam cu atentie , dar picioarele mele se miscau inainte , cu pasi iuti si siguri.Am privit din pragul usii , grabindu-ma intr-o parte,de parca as fi vrut sa am un perete in spate.A fost ceva instinctiv , un rezultat al zilelor in care Melanie umbla dupa mancare.Am ramas inghetata acolo, sperziata de faptul ca nu vedeam nimic , asteptand ca ochii mei sa se obijnuiasc cu intunericul.

Mica coliba era goala ,asa cum stiussem ca va fi.Inaintre nu existau mai multe semen ca afara ca ar fi fost ocupata.O masa rupta se sprjinea pe cele doua picioare ramase in mijlocum incaperii, iar alturi se afla un scaun metalic ruginit.Petice de beton se zureau prin gaurile mari din covorul ponosit si murdar.Langa un perete se afla o chicineta cu o chiuveta ruginita ,un rand de dulapuri – unele fara usi – si un frigider care imi ajungea pana la talie , cu usa deschisa dezvaluind interiorul mucegait si negru.Rama unei canapele era sprijinita de peretele cel mai indepartat ,dar toate saltelele disparusera.Inca atarnata deasupra canapelei ,doar putin indoita se afla poza inramata a unor caini care jucau poker.

Ca acasa, a gandit Melanie , suficient de usurata pentru a fi sarcastica.Are mai multe articole de décor decat apartamentul tau.

Deja ma indreptam catre chiuveta.

Visezi, a adaugat Melanie indatoritoare.

Desigu, ar fi fost o risipa sa aiba apa curenta in acest loc izolat ;sufletele se ocupau prea bine de asemenea detalii pentru a lasa in urma lor o asemenea anomalie.Totusi ,trebuia sa rasureasca robinetele vechi.Unul mi s-a spart in mana , de ruginit ce era.

M-am apropiat apoi de dulapuri ,ingenunchind pe covorul murdar pentru a ma uita cu grija inaintre.Am ramas la distanta in timp ce deschideam usa , de teama ca s-ar putea sa deranjez din culcus vreun animal veninos de desert.

Primul era gol ,fara tablita din spate ,asa incat puteam vedea scandurile din lemn ale peretelui exterior.Urmatorul nu avea usa,dar in el se afla un maldar de ziare vechi , acoperite de praf.Am scos primul,curioasa ,scuturand praful pe dusumeaua si mai prafuita ,si am citit data.

Din vremuri omenesti, am remarcat eu.Nu ca voi ave nevoie de data ca sa imi dau seama de asta.

‘‘Un barbat ii da foc fiicei sale de trei ani , iar acesta moare’’, a tipat la mine titlu de pe prima pagina , insotit de o fotografie a unui angelic copil blond.Aceasta nu era prima pagina.Oroarea detaliata aici nu era ata de hidoasa incat sa merite prioritatea primei pagini.Dedesubt era fata unui om cautat de uciderea sotiei si a doi copii cu doi ani inainte de data in care aparuse ziarul;articolul scria despre posibilitatea ca el sa fi fost zarit in New Mexico.Doi oameni au fost omorati si alti trei raniti intr-un accident provocat de un sofer beat.Investigatia unei fraude sau a unei crime legate de presupusa sinucidere a unui proeminent bancher local.In urma retragerii unei marturii ,un pedofil recunoscut a fost eliberat.Animale de companie macelarite gasite intr-un toberon.

Mi s-a facut sila si am dat ziarul la o parte,punandu-l la loc in dulap.

Acelea erau exceptiile,nu normalitatea , a gandit Melanie in tacere, incercand sa impiedice oroarea proaspata a reactiei mele sa-si faca loc printre amintirile acelor ani sis a le dea o noua culoare.

Intelegi ,totusi ca ne-am gandit ca am putea sa imbunatatim lucrurile?Cum sa fi presupus ca voi poate nu meritati toate lucrurile excelente ale acestei lumi? Raspunsul ei a fost acid.Daca voiati sa curatati planeta ,puteati foarte bine sa o aruncati in aer.

In ciuda a ceea ce visau scriitorii vostri de science-fiction ,pur si simplu nu avem tehnologia necesara.

In afara de asta ,am adaugat eu,ar fi fost asa o risipa.Este o planeta incantatoare. Cu exceptia acestui desert incalificabil,desigur.

Asa mi-am dat seama ca sunteti aici, stii , a spus ea,gandindu-se iarasi la titlurile dezgustatoare.Cand stirile de seara au fost altceva decat povesti educative ,cand pedofili si drogati faceau coada la spitale pentru a se preda ,cand totul a devenit idilic ,atunci a fost clara existenta voastra.

- Ce denaturare ingrozitoare! Am zis eu sec, intorcandu-ma spre urmatorul dulapior.Am tras usa intepenita si am gasit filonulde aur.Biscuiti !am tipat eu ,insfacand cutia decolorata ,pe jumatate sfaramata cu biscuiti sarati. In spatele ei se afla o alta , care arata de parca cineva calcase pe ea.Twinkies ! am jubilat. Uita-te ! m-a imboldit Melanie ,aratand cu un deget mental trei sticle prafuite cu inalbitor aflate in fundul dulapului.

La ce-ti trebuie inalbitor? Am intrebat eu ,desfacand deja cutia cu biscuiti.Sa-l arunci in ochii cuiva? Sau sa-I dai in cap cu sticla?

Spre incantarea mea ,biscuitii,desi faramitati, se aflau inca in ambalajul lor de plastic.Am desfacut unul si am inceput sa scutur firimiturile in gura, inghitindu-le pe jumătate mestecate.Nu le puteam manca sufficient de repede. Deschide o sticla si miroase-o , mi-a cerut ea ignorandu-mi comentariul. Asa obijnuia tata sa pastreze apa in garaj.Rezidurile de inalbitor impiedicau stricarea apei.

Imediat.Am terminat o portie de firimituri si am inceput-o pe urmatoarea.Erau foarte rancede ,dar, in comparative cu gustul pe care il aveam in gura ,pareau ambrozii.Dupa ce am terminat-o pe a treia mi-am dat seama ca sarea facea ca biscuitii sa imi arda pe buze si in colturile gurii.

Am ridicat una dintre sticlele de inalbitor ,sperand ca Melanie avea dreptate.Imi simteam bratele slabite si grele ,abia putand sa ridice sticla.Acest lucru ne preocupa pe amandoua.Cat de mult se deteriorase deja conditia noastra fizica? Cat de departe vom mai putea merge?

Capacul sticlei era atat de strans , incat m-am intrebat daca nu cumva se topise ,lipindu-se de gatul sticlei .Totusi, in cele din urma am fost in stare sa-l desfac cu dintii.Am mirosit interiorul cu grija ,fiinca nu tineam sa lesin din cauza vaporilor de inalbitor. Mirosul de chimicale era foarte slab.Am mirosi din nou.Era apa, in mod sigur .Apa statuta ,coclita,dar apa.Am luat o mica inghititura.

Nu era apa proaspata de izvor ,dar era umezeala.Am inceput sa beau pe nerasuflete.

Ia-o usor ,m-a attentionat Melanie si am fost de accord.Am dat peste aceasta comoara ,darn u avea sens sa o irosim.In plus, voiam ceva solid , acum ca arsura sari disparuse.M-am intors la cutia cu Twinkies si am lins trei dintre prajiturelele terciuite din interior.

Ultimul dulap era gol.

Indata ce chinurile foamei s-au mai estompat ,nerabdarea lui Melanie a inceput sa imi invadeze gandurile.Fiinca , de data aceasta nu simteam nici o opozitie, am incarcat rapid prada in rucsac , punand sticlele goale de apa in chiuveta ,pentru a le face loc celor late . Bidoanele de inalbitor erau grele, dar greutatea lor era reconfortanta. Inseamna ca in aceasta noapte nu aveam sa mai dorm iarasi in desert insetata si infometata.Cu energia data de zahar incepand sa imi vajaie prin vene, am iesit din nou in dupa-amiaza stralucitoare.

Capitolul 12

Eșuând

-E imposibil! Ai inteles gresit! Nu e bine! Nu se poate!

Am privit in departare, senzatia de rau data de neincredere transformandu-se rapid in groaza.

Ieri-dimineata, la micul dejun, mancasem ultima bucatica de Twinkie. Ieri-dupamiaza, gasisem varfurile duble si m-am indreptat din nou catre est.

Melanie imi dezvaluise ceea ce promise ca era ultima formatiune care trebuia gasita. Vestea aproape ca m-a facut sa devin isterica de bucurie. Noaptea trecuta, bausem ultima portie de apa. Fusese ziua a patra.

Dimineata de azi era o amintire neclara despre un soare orbitor si speranta disperata. Timpul trecea si eu cautam ultimul reper cu un sentiment de panica in crestere. Nu vedeam nici un loc undear fi putut sa fie; linia lunga, dreapta a unui podis flancat de ambele parti de varfuri tocite, ca niste santinele. Un asemenea aranjament ar necesita spatiu, iar muntii dinspre est si nord erau plini de varfuri ascutite. Nu imi dadeam seama unde intre ei s-ar fi putut ascunde podisul neted.

La mijlocul diminetii – soarele era inca la est, in ochii mei – m-am oprit sa ma odihnesc. Ma simteam atat de slabita incat mi s-a facut frica. Fiecare muschi din trup incepuse sa ma doara, dar nu era doar din cauza mersului. Simteam durerea pricinuita de efort si, de asemenea, durerea provocata de dormitul pe pamant, iar acestea erau diferite de noua durere. Corpul meu se deshidrata si aceasta durere era a muschilor care protestau fata de aceasta tortura. Stiam ca, in curand, nu voi mai putea merge.

M-am intors cu spatele catre est, ca sa impiedic soarele sa imi bata in fata, pentru o clipa.

Atunci am vazut-o. Linia luga, dreapta a podisului, nu puteai sa il confunzi cu alceva, datorita varfurilor care il strajuiau. Era acolo, atat de departe spre vest incat parea licarirea unui miraj, plutind, suspendat deasupra desertului asemenea unui nor intunecat. Fiecare pas pe care il facusem fusese in directia gresita. Ultimul reper era mai departe spre vest decat mersesem in toata calatoria noastra.

-Imposibil, am soptit din nou.

Melanie era inghetata in capul meu, fara sa gandeasca, inertia, incercand cu disperare sa respinga aceasta noua intelegere a situatiei. Am asteptat-o, privirea mea urmarind formele indiscutabil familiare, pana cand brusca ei acceptare si durere m-au facut sa cad in genunchi. Bocetul ei tacut de infrangere a avut un ecou tacut in capul meu si mi-a amplificat durerea. Respiratia mi-a devenit neregulata – un hohot de plans tacut, fara lacrimi. Soarele mi s-a tarat in sus pe spate, caldura lui lovindu-ma puternic prin parul intunecat.

Umbra forma un mic cerc in jurul meu, cand mi-am racapatat controlul. Cu mare greutate, m-am ridicat in picioare. Mici pietricele ascutite mi se lipisera de pielea de pe picioare. Nu m-am ostenit sa le indepartez. Timp indelungat, fierbinte, am privit podisul plutitor care parca isi batea joc de mine, din vest. Si, in sfarsit, fara sa stiu prea bine de ce, am pornit catre el. Stiam un singur lucru: eu eram cea care se misca, nimeni altcineva. Melanie era atat de mica in creierul meu - o mica capsula de durere invelita strans in ea insasi. Nu aveam nici un ajutor din partea ei.

Pasii mei scartaiau incet pe pamantul sfaramicios.

-La urma urmelor, era doar un nebun batran, care se amagea singur, am murmurat doar pentru mine.

Un fior ciudat m-a izbit in piept si o tuse ragusita mi-a urcat in gat. Valul de tuse bolovanoasa s-a revarsat in continuare, dar abia cand am simtit in ochi intepatura lacrimilor care nu aveau de unde sa vina mi-am dat seama ca radeam.

-N-a fost niciodata... nimic... aici! am icnit printre spasmele de isterie.

M-am impleticit mergand mai departe, de parca as fi fost beata, pasii mei formand o urma neregulata in spate.

Nu. Melanie s-a desprins din nefericirea ei, pentru a apara credinta de care se agata. Am inteles gresit sau ceva de genul asta. E vina mea.

Am ras de ea. Sunetul a fost absorbit de vantul care batea.

Stai, stai, a gandit e, incercand sa-mi abata atentia de faptul ca radeam de aceasta situatie. Nu crezi ca... adica, crezi ca poate ei au incercat asta?

Teama ei neasteptata m-a surprins in mijlocul unui hohot de ras. M-am inecat cu aerul fierbinte, in timp ce pieptul imi batea din pricina accesului de isterie morbida. Pana sa-mi recapat respiratia, orice urma de umor negru disparuse. Instinctiv, privirea mea a maturat vidul desertului, in cautarea unei dovezi ca nu eram prima care isi pierdea viata in felul acesta. Campia era imposibil de vasta, dar nu mi-am putut controla cautarea frenetica a vreunor... ramasite.

Nu, sigur ca nu. Melanie incerca deja sa se linisteasca. Jared este prea destept. N-ar fi venit niciodata aici nepregatit, asa cum am facut noi. Nu l-ar fi pus niciodata pe Jamie in primejdie.

Sunt convinsa ca ai dreptate, i-am spus, vrand sa cred asta la fel de mult ca ea. Sunt sigura ca nimeni din intregul univers n-ar fi putut sa fie atat de prost. In afara de asta, probabil ca el nu a venit niciodata sa caute. Probabil ca niciodata nu si-a dat seama. As fi vrut ca nici tu sa nu o faci.

Picioarele mele continuau sa se miste. Abia daca eram constienta de asta. Parea atat de nesemnificativ comparativ cu distanta din fata. Si chiar daca am fi fost transportate ca prin farmec la poalele podisului, ce mare lucru? Nimeni nu ne astepta acolo pentru a ne salva.

-O sa murim, am spus eu.

Am fost surprinsa ca nu era nici urma de teama in vocea mea scarsnita. Era un fapt ca oricare altul. Soarele este fierbinte. Desertul este arid. Noi vom muri. Da. Si ea era calma. Asta, moartea, era mai usor de acceptat decat ca eforturile noastre fusesera ghidate de nebunie.

-Nu te deranjeaza?

S-a gandit un moment inainte de a raspunde.

Cel putin am murit incercand. Si am castigat. Nu i-am tradat niciodata. Nu le-am facut rau niciodata. Am facut tot posibilul sa-i gasesc. Am incercat sa-mi tin promisiunea...Am murit pentru ei.

Am numarat nouasprezece pasi inainte de a-i putea raspunde. Nouasprezece scartaituri lente, inutile pe nisip.

-Atunci eu de ce mor? Am intrebat, senzatia de intepatura revenind in canalele lacrimale secate. Cred ca din cauza ca am pierdut, nu? De aia?

Am numarat treizeci si patru de scartaituri inainte ca ea sa aiba raspuns la intrebarea mea.

Nu, a gandit ea incet. Nu cred ca asta este motivul. Cred... Ei bine, cred ca poate... mori sa fi om. Aproape ca a existat un zambet in gandul ei, la auzul intelesului dublu al propozitiei. Dupa toate planetele si gazdele prin care ai trecut, ai gasit, in sfarsit, un loc si un trup pentru care ai muri. Cred ca ti-ai gasit casa, Ratacitoareo.

Zece scartaituri.

Nu mai aveam putere sa-mi deschid buzele.

Atunci, pacat ca nu am putut sa stau mai mult aici.

Nu am fost sigura ce raspuns mi-a dat. Poate ca incerca sa ma faca sa ma simt mai bine. O recompensa pentru ca o adusesem aici sa moara. Castigase; nu a disparut niciodata.

Pasii mei au inceput sa fie tot mai ezitanti. Muschii mei tipau sa am mila de ei. Nu aveam nici o posibilitate de a le calma durerea. Cred ca m-as fi oprit chiar acolo, dar Melanie, ca intotdeauna, era mai puternica ca mine.

O simteam acum, nu doar in minte, ci si in member. Pasul mi s-a lungit; urma pe care o lasasem in spate era mai dreapta. Prin simpla fosphra a vointei, mi-a tarat carcasa pe jumatate moarta catre imposibila tinta.

Simteam o bucurie neasteptata fata de lupta inutila. La fel cum eu o puteam simti pe ea, ea imi putea simti corpul. Trupul nostrum, acum; slabiciunea mea i-a cedat ei controlul. A savurat libertatea de a misca inainte bratele si picioarele, indiferent de cat de inutile erau aceste gesturi. Era fericita doar pentru ca o putea face din nou. Se diminuase chiar si durerea morti lente in care ne cufundam.

Ce crezi ca e dincolo? A intrebat ea in timp ce marsaluiam catre sfarsit. Ce vei vedea, dupa ce murim?

Nimic. Cuvintele erau goale si dure, si sigure. Exista un motiv pentru care o

numim moarte finala.

Sufletele nu cred in viata de apoi?

Avem atat de multe vieti. Orice alceva in plus ar fi... sa cerem prea mult.

Murim o mica moarte de fiecare data cand parasim o gazda. Traim din nou in alta. Cand vom muri aici, acesta va fi sfarsitul.

A urmat o lunga pauza, in timp ce picioarele noastre se miscau din ce in ce mai incet.

Dar tu? Am intrebat eu pana la urma. Dupa toate acestea, mai crezi ca exista si aleceva? Gandurile mele au scormonit prin amintirile ei despre sfrasitul lumii omenesti.

Se pare ca exista niste lucruri care nu pot muri.

In mintea noastra, chipurile lor erau aproape si le vedeam limpede. Dragostea pe care am simtit-o pentru Jared si Jamie parea permanenta. In acel moment, m-am intrebat daca moartea era suficient de puternica pentru a distruge ceva atat de vital si patrunzator. Poate ca aceasta dragoste va trai in continuare cu ea., intr-un loc de basm cu porti de margaritar. Nu cu mine.

Va fi o usurare sa ma eliberez de asta? Nu eram sigura. Parea a fi deja o parte din ceea ce eram.

Am mai rezistar doar cateva ore. Nici macar forta colosala a mintii lui Melanie nu mai putea sustine corpul care se prabusea. Abia daca mai puteam vedea.

Parca nu mai gaseam oxigen in aerul uscat pe care il absorbeam si pe care apoi il scuipam. Durerea facea ca de pe buzele noastre sa iasa scancete ragusite.

Niciodata nu te-ai simti atat de rau, am necajit-o eu abia perceptibil, in timp ce ne clatinam spre tulpina unui copac care era abia cu putin mai inalt decat tufisurile din preajma.

Nu, a fost ea de acord. Nu mi-a fost niciodata atat de rau.

Ne-am atins scopul. Copacul mort si-a aruncat umbra impaienjenita asupra noastra, iar picioarele au cedat sub noi. Ne-am intins, dorind ca niciodata sa nu mai simtim soarele pe fata. Capul s-a intors intr-o parte din proprie vointa, in cautarea aerului arzator. Am privit

praful aflat la cativa centimetri de nasul nostru si am ascultat gafaitul respiratiei.

Dupa un timp lung sau scurt, nu stiam, ne-am inchis ochii. Pleoapele noastre erau rosii si stralucitoare pe dinauntru. Nu simteam nimic din umbra palida; poate ca nu se mai afla deasupra noastra.

Cat timp? am intrebat-o.

Nu stiu. N-am mai murit pana acum.

O ora? Mai mult?

Habar n-am.

Unde-s coiotii cand ai nevoie de ei?

Poate vom avea noroc... Sa scapam de ghearele fiarelor sau ceva...

Gandul ei era incoerent.

Aceea a fost ultima noastra conversatie. Era prea greu sa te concentrezi pentru a fosi cuvinte. Era mai dureros decat am crezut ca va fi. Toti muschii din corp se revoltau, se contractau si erau cuprinsi de spasme in lupta lor impotriva mortii.

Noi nu luptam. Ne-am lasat in voia sortii si am asteptat, in vreme ce gandurile treceau haotic de la o amintire la alta. Pe cand inca eram lucide, am murmurat in minte un cantec de leagan. Era cel cu care il alintam pe Jamie cand pamantul era prea tare sau aerul prea rece, sau frica era prea puternica pentru a dormi. I-am simtit greutatea capului in scobitura de sub umar si forma spatelui sub brat. Si apoi ni s-a parut de parca capul nostru se afla cuibarit sub un umar mai larg si un alt cantec de leagan ne alinta pe noi.

Pleoapele ne-au devenit negre, dar nu din pricina mortii. Cazuse noaptea si acest lucru ne-a intristat. Fara caldura zilei, probabil ca vom trai mai mult.

Un timp incalculabil, a fost intuneric si tacere. Apoi s-a auzit un sunet.

Abia daca ne-a trezit. Nu eram sigure daca nu cumva ni-l imaginasem. Poate ca, la urma urmelor, era un coiot. Voiam sa fie? Nu stiam. Am pierdut sirul gandurilor si am uitat zgomotul.

Ceva ne-a zgaltait, ne-a tras de bratele amortite. Nu puteam forma cuvintele pentru a ne exprima dorinta de a se intampla repede, dar aceasta era speranta noastra. Am asteptat taietura dintilor. In loc de asta, trasul s-a transformat in impins si am simtit cum fata ne era intoarsa catre cer.

Ceva a curs peste fata noastra – umed, rece si imposibil. Ni s-a prelins peste ochi, spaland nisipul de pe ei. Pleoapele au fluturat, ochii au clipit pentru a se apara de picuri. Barbia ni s-a ridicat, cautand disperata, gura deschizandu-se si inchizandu-se cu o sclabiciune oarba, patetica, ca a unui pui abia iesit din ou. Am crezut ca am auzit un oftat.

Si apoi apa ne-a curs in gura si am inghitit, si ne-am inecat cu ea. Apa a disparut in timp ce ne-am inecat, iar mainile noastre slabe s-au intins dupa ea. Am simtit batai grele pe spate, pana cand am putut respira. Mainile noastre continuau sa se agate in aer, cautand apa.

In mod cert, de data asta, am auzit un suspin.

Ceva a apasat buzele noastre crapate si apa a curs. Am baut cu lacomie, atente sa nu respiram in acelasi timp. Nu ca ne-ar fi pasat daca ne inecam, dar nu voiam ca apa sa ne fie luata din nou.

Am baut pana cand ni s-a umplut burta si ne-a durut. Apa a inceput sa picure, pana cand s-a oprit si am tipat ragusite in semn de protest. Iarasi, un alt recipient ne-a fost lipit de buze si am sorbit frenetic pana cand si acesta s-a golit.

Stomacul nostrum ar fi explodat daca am mai fi luat vreo inghititura, dar totusi am clipit si am incercat sa ne concentram pentru a vedea daca mai gasim apa.

Era prea intuneric; nu se vedea nici macar o stea. Si apoi am clipit din nou si am inteles ca intunericul era mult mai aproape decat cerul.. O silueta plutea deasupra noastra, mai intunecoasa ca noaptea.

Se auzea zgomotul slab al unei tesaturi care se freca de ea in sesi si nisipul care fosnea sub un calcai. Silueta s-a indepartat si am auzit un fasait ascutit – zgomotul unui fermoar, asurzitor in nemiscarea noptii.

Ca un pumnal, o lumina ne-a sfasiat ochii. Am gamut de durere si mainile au zburat pentru a ne acoperi ochii. Chiar si in spatele pleoapelor, lumina era prea stralucitoare. Lumina a disparut si am simtit rasuflarea urmatorului suspin lovindu-ne fata.

Am deschis ochii cu grija, mai orbite decat inainte. Oricine statea in fata noastra era nemiscat si nu spunea nimic. Am inceput sa simtim tensiunea clipei, dar parea indepartat, dincolo de noi. Era greu sa ne pese de alceva decat apa din stomacsi de unde am fi putut capata mai multa. Am incercat sa ne concentram, sa vedem ce ne salvase.

Primul lucru de care ne-am dat seama, ca dupa minute bune de privit si clipit dupa pleoape, a fost albul gros care cadea dinspre fata intunecata, milioane de aschii palide in noapte. Cand am pus mana, am constatat ca era o barba – ca a lui Mos Craciun, am gandit haotic – celelalte elemente ale chipului erau furnizate de memorie. Totul se potrivea: nasul mare cu o despicultura in varf, oasele mari ale obrazului, sparcenele albe si groase, ochii adanciti si pielea ridata. Desi vedeam doar fragmente din fiecare trasatura, stiam cum le va dezvalui lumina.

-Unchiule Jeb, am murmurat surprinse. Ne-ai gasit.

Unchiul Jeb, care state pe vine langa noi, s-a lasat pe calcaie cand noi i-am rostit numele.

-Ei bine, a spus el si vocea lui aspra a trezit o multime de amintiri. Ei bine, avem o problema.

Capitolul 13

Condamnată

-Sunt aici?

Cuvintele au explodat inecate – au tasnit din noi la fel cum ne iese apa din plamani, expulzata. Dupa apa, aceasta intrebare era tot ce conta.

-Au scapat?

Expresia dupa chipul unchiului Jeb era imposibil de descifrat in intuneric.

-Cine ?a intreat el.

- Jamie, Jared ! Soapta noastra a ars ca un tipat .Jared era cu Jamie.Fratele nostru ! Sunt aici ? Au venit ? I-ai gasit sip e ei?

Abia daca a existat o pauza.

- Nu .

Raspunsul lui a fost ferm si in el nu era nici o urma de mila de nici un sentiment.Nu , am soptit noi .Nu eram ecoul lui , protestam impotriva faptului ca ne capatam viata inapoi . Ce rost avea?

Am inchis ochii din nou si am ascultat durerea din cap.Am lasat-o sa invalui durerea din minte.

Uite , a spus unchiul Jeb dupa un moment . Eu , of , trebuie sa ma ocup cu ceva.Odihneste-te putin si ma intorc sa te iau.

N-am prins intelesul vorbelor sale ,am auzit doar sunetele.Ochii nostril au ramas inchisi. Pasiului au scartait , indepartandu-se. Nu ne-am dat seama in ce directie s-a dus.Oricum nu ne pasa.

Disparusera. Nu exista nici o modalitate de a-i gasi , nici o speranta.Jared si Jamie disparusera , un lucru pe care stiau bine sa il faca si nu ii voi mai vedea nicioadata

Dupa apa bauta si in aerul racoros al noptii am devenit din nou lucide,ceva ce nu voiam.Ne-am rasucit , pentru a ne ingropa iarasi fata in nispi.Eram atat de obosite , dincolo de extenuare , o stare mult mai profunda , mai dureroasa.Puteam dormi cu siguranta.Tot ce aveam de facut era sa nu gandim.Puteam face asta.

Am facut-o.

Cand ne-am trezit , era inca noapte, dar zorii amenintau la orizontul estic...muntii erau marginiti de o vaga linie rosie.In gura , aveam gust de praf si la inceput am fost sigure ca visasem aparitia unchiului Jeb. Sigur ca visasem. Mintea ne era mai limpede in aceasta dimineata si am remarcat rapid forma ciudata de langa obrazul drept – ceva ce nu era o piatra sau un cactus.Am atins-o si era dura si neteda.Am clatitat-o si din interior s-a auzit sunetul incantator facut de apa care clipoceva .

Unchiul Jeb a fost real si ne lasase un bidon.

Ne-am ridicat cu grija , surprinse ca nu ne-am rupt in doua ca un vreasc uscat..

De fapt ne simteam mai bine. Probabil ca apa avusese timp sa actioneze in corp. Durerea se mai domolise si pentru prima data dupa o vreme mai indelungata , am simtit foamea din nou.

Degetele ne erau intepenite si neindemanatice in timp ce am rasucit dopul bidonului. Nu era plin, dar continea destula apa pentru a ne umple din nou burta – probabil ca aceasta se microrase. Am baut-o pe toata : terminasem cu rationalizarea.

Am lasat bidonul de tabla sa cad ape nisip si a scos un pocnet slab in tacerea dinaintea zorilor. Ne simteam complet treze acum. Am oftat , preferand inconstienta sin e-am lasat capul in palme. Si acum ce facem ?

- De ce i-ai data pa Jeb? a vrut sa stie o furioasa , chiar in spatele nostru.

Ne-am rasucit pe genunchi. Ceea ce am vazut ne-a facut inima sa bata mai repede , iar de vigilentia noastra s-a ales praful.

Opt oameni inconjurasera pe jumatate locul de sub copacul unde ma adapostisem sa mor. Nu era nici o indoiala ca eram oameni toti. Nu vazusem niciodata chipuri contorsionate de asemenea expresii – nu la cei trei din neamul meu . Aceste buze stranse de ura , rasfrante peste dinti inclestati , ca la animalele salbatice. Aceste sprancene impreunate peste ochi care ardeau de furie.

Sase barbati si doua femei , unii foarte mari , cei mai multi mai mari decat mine. Am simtit cum sangele mi se scurge din chip in timp ce pricepeam de ce isi tin mainile atat de ciudat – stranse in fata , fiecare balansand un obiect. Aveau arme. Unii aveau cutite – cateva scurte , la fel ca acelea pe care le aveam si eu la bucatarie si altele mai lungi , unul urias si amenintator. Acest cutit nu isi avea rostul in bucatarie. Melanie mi-a furnizat numele : o maceta. Altii aveau bare lungi, unele din metal altele din lemn . Bate. Printre ei l-am recunoscut pe unchiul Jeb . In mainile sale , tinut lejer , se afla un obiect pe care nu il mai vazusem in realitate , doar in amintirile lui Melanie , la fel ca pe cutitul cel mare. Era o pusca.

Am vazut toate acestea cu oroare , dar Melanie le privea cu mirare , mintea ei sovaind la constatarea numarului lor . Opt supravietuitori umani. Crezuse ca Jared era singurul sau in cel mai bun caz, cu doar alti doi. Sa vada atat de multi oameni in viata a umplut-o de bucurie

Esti o proasta , i-am spus. Uita-te la ei. Priveste-I asa cum sunt.

Am silit-o sa vada lucrurile din perspective mea: sa vada formele amenintatoare din interiorul jeansilor si a camasilor usoare din bunbac , maronii din pricina prafului. S-ar putea sa fi fost oameni – asa cum se gandea ea la cuvânt – odata, dar in acest moment erau altceva. Erau barbate, monstri. Stateau deasupra noastra , setosi de sange.

In fiecare pereche de ochi se citea o sentinta de moarte.

Melanie a vazut toate astea si cu toate ca ii era greu sa admita, a trebuit sa

recunoasca ca aveam dreptate. In aceasta clipa ,oamenii ei dragi se aflau in starea lor ce mai proasta – la fel ca in povestile din ziarul pe care il gasisem la coliba abandonata.Ne uitam la niste criminali.

Ar fi trebuit sa fim mai destepte ; ar fi trebuit sa murim ieri.

De ce unchiul Jeb ne-a tinut in viata ca sa avem parte de asa ceva?

Un fior m-a strabatut la acest gand .Am revazut istoria atrocitatilor omenesti. Nu aveam stomacul sufficient de rezistent pentru asta.Poate ca ar fi trebuit sa ma concentrez mai puternic .Stiam ca exista motive pentru care oamenii isi lasau dusmanii sa traiasca , pentru scurt timp . Lucrurile pe care le vreau din mintea sau de la trupul lor...

Desigur , mi-a venit imediat ideea – unicul secret pe care ei l-ar fi vrut de la mine. Cel pe care niciodata , niciodata nu l-ar fi putut trada.indiferent ce mi-ar face.Ar trebui sa ma ucida mai intai.

N-am lasat-o pe Melanie sa vada secretul pe care il aparam.Am folosit impotriva ei propriile sale metode de aparare si am ridicat un zid in minte , pentru a ma ascunde in spatele lui in timp ce ma gandeam pentru prima data de la implantare , la acea informatie.Nu avusesem nici un motiv sa ma gandesc la ea inainte.

Melanie ,aflata de partea cealalta a zidului, abia daca era curioasa , nu a facut nici un efort sa treaca de el.Existau probleme mult mai urgente decat faptul ca ea nu era singura care avea secrete.

Avea o importanta faptul ca mi-am protejat secretul fata de ea? Nu eram la fel de puternica ca Melanie , nu aveam nici o indoiala ca ea putea indura tortura.Cat de multa durere puteam suporta inainte de a le spune tot ce voiau?

Stomacul mi s-a revoltat.Sinuciderea era o optiune care imi repugna – mai rau,peu ca ar fi fost si crima.Melanie ar fi fost implicate fie in tortura fie in moarte.Voi astepta pana cand nu va mai exista absolute nici o alternativa.

Nu, ei nu pot face asta.Unchiul Jeb nu ii va lasa niciodata sa imi faca rau.Unchiul Jeb nu stie ca esti aici ,i-am reamintit.

Spune-i!

M-am concentrate asupra chipului barbatului in varsta.Barba groasa si alba ma impiedica sa-i vad expresia gurii, dar ochii lui nu pareau sa arda ca ai celorlalti.Din coltul ochiului , am vazut cum cativa barbati si-au mutat privirea de la mine la el.Asteptau ca el sa raspunda la intrebarea care ma alertase pe mine la vederea prezentei lor.Unchiul Jeb m-a privit ignorandu-i.

Nu pot sa- spun Melanie . Nu o sa ma creada.Si daca ei cred ca ii mint vor banui ca sunt o Cautatoare .Probabil ca au trecut prin destule pentru a sti ca numai o Cautatoare ar fi venit pana aici cu o minciuna , o poveste conceputa pentru ase infiltra.

Melanie a recunoscut imediat adevarul din gandul meu.Singurul cuvânt

Cautatoare a facut-o sa se crispeze de ura si stia ca acesti straini ar avea aceiasi

reactie.

Oricum, nu conteaza .Sunt un suflet – asta este suficienta pentru ei.

Cel care avea maceta – cel mai mare dintre barbati , cu parul negru , fata ciudat de alba si ochi albastri , vioi – a scos un sunet de dezgust si a scuipat pe pamant.A facut un pas inainte , ridicand incet lama lunga.

Mai bine repede decat incet.Mai bine ca afost aceasta mana brutala sin u mana mea cea care ne-a ucis.Bine ca n-am murit ca o creatura violenta , vinovata pentru sangele lui Melanie ca si pentru al meu.

- Stai , Kyle.

Cuvintele lui Jeb erau domoale , aproape normale dar barbatul cel mare s-a opri.S-a strambat si s-a intors spre unchiul lui Melanie.

- De ce? Ai spus ca esti sigur .Este una dintre ei.

Am recunoscut vocea – era aceeaasi care il intrebase pe Jeb de ce mi-a data pa.

- Ei bine,da , cu siguranta este. Dar e putin mai complicat.

- In ce fel?

Intrebarea a fost pusa de alt barbat .Statea alaturi de Kyle cel mare si cu parul intunecat si semanau atat de mult incat , in mod cert erau frati.

- Vezi tu , aici este si nepoata mea .

- Nu, nu mai este , a spus Kyle cu voce plata.

A scuipat din nou si afacut un alt pas deliberat in directia mea , avand cutitul pregatit .Imi dadeam seama din pozitia umerilor pregatiti de actiune ca vorbele nu il vor opri din nou.Mi-am inchis ochii.

S-au auzit doua clicuri metalice ascutite si cineva a gamut.Am deschis ochii din nou.

- Ti-am spus sa stai Kyle.

Vocea unchiului Jeb era inca relaxata , dar strangea in mana pusca atintind-o catre spatele lui Kyle.Kyle a incremenit la cativa pasi de mine ; maceta atarna nemiscata in are deasupra umarului meu.

- Jeb , a spus fratele sau,oripilat, ce faci?

- Indeparteaza-te de fata,Kyle.

Kyle s-a intors cu spatele la noi , rasucindu-se furios spre Jeb.

- Nu este o fata ,Jeb!

Jeb a ridicat din umeri ; pusca i-a ramas pregatita in maini,indreptata catre Kyle.

- Sunt lucruri ce trebuie discutate.

- Doctorul ar putea afla cate ceva despre ea, a propus o voce ragusita de femeie.

M-am incordat la auzul cuvintelor ; ele descriind cele mai ingrozitoare dintre temerile mele.Cum Jeb tocmai ma numise nepoata lui, permisesem prosteste aparitia unui licar de speranta- poate ca vor fi milosi.Fusesem proasta sac red asta, chiar si pentru o secunda.Singura mila pe care o puteam spera din partea

acestor creature era moartea.

M-am uitat la femeia care vorbise, surprinsa sa constat ca era la fel de batrana ca Jeb,poate chiar mai batrana.Parul ei era mai curand cenusiu intunecat decat alb , de aceea nu-I remarcasem varsta mai devreme.Fata ei era brazdata de riduri, toate orientate in jos in linii furioase.Dar, dincolo de cute, era ceva familiar in acele trasaturi.

Melanie a facut legatura cu acest chip stravechi si o alta fata, mai neteda , din amintirile ei.

-Matusa Maggie ? Esti aici? Cum?Sharon este...

Cuvintele erau a lui Melanie ,dar au tasnit din gura mea sin u am fost in stare sa le opresc.Timpul lung petrecut impreuna in desert o facusera mai puternica sau pe mine mai slaba.Ori poate era doar faptul ca eu ma concentram sa descopar din care directie va lovi moartea.Eu imi adunam toate puterile pentru a intampina moartea noastra , iar ea avea o reuniune de familie.

Melanie s-a oprit la juamatatea sirului de exclamatii.Femeia foarte in varsta numita Maggie s-a lansat cu o viteza care i-a dezmintit exteriorul fragil.Nu a ridicat mana care tinea ranga neagra.Aceea era man ape care o urmaream,asa ca nu i-am vazut mana libera care mi-a lovit fata cu putere.

Capul meu a fost proiectat pe spate si apoi in fata.M-a plesnit din nou.

-Nu o sa ne prostesti, parazitule.Stim cum procedati. Stim cat de bine ne puteti imita.

Am simtit gustul sangelui in gura.

Sa nu mai faci niciodata asta,am certat-o cu asprime pe Melanie.

Ti-am spus ce vor crede.

Melanie era prea socata pentru a raspunde.

-Hai, Maggie , a inceput Jeb pe un ton linistitor.

-Nu ma lua cu asta ,batran prost! Probabil ca a condos o legiune pana la noi. S-a indeparta de mine,privirea ei supravechindu-mi nemiscarea de parca eram un sarpe incolacit.S-a oprit langa fratele ei.

-Nu vad pe nimeni,i-a replicat Jeb.Hei! a tipat el,iar eu am clipit surprinsa.Nu eram singura.Jeb si-a fluturat mana stanga deasupra capului, dreapta fiindu-I inca incelestata pe arma.Aici!

-Taci , a marait Maggie,inghiontindu-l in piept.

Desi aveam motive intemeiate sa stiu ca era puternica ,Jeb nu s-a clintit .

- Esti singuta,Mag.Era aproape moarta cand am gasit-o...nici acum nu se simtea mai bine.Miriapozii nu-si sacrufica semenii in felul acesta.Ar fi venit dupa ea mai repede decat am ajuns eu.Orice ar fi, este singura.

- Vorbeste despre tine,a trades Melanie.A plasat imaginea uratei insecte alaturi de amintirea unui suflet stralucitor,argintiu.Nu vedeam vreo asemanare.

Ma intreb cum de el stie felul in care arati, s-a mirat Melanie

absenta.Amintirile mele despre aspectul adevarat al unui suflet reprezentasera

o noutate pentru ea ca la inceput.

N-aveam timp sa ma minunez impreuna cu ea. Jeb se indrepta catre mine, iar altii il urmau indeaproape. Mana lui Kyle plana deasupra umarului lui Jeb, gata sa-l imobilizeze sau sa-l impinga intr-o parte , nu-mi dadeam seama. Jeb si-a mutat arma in mana stanga si a intins-o pe dreapta catre mine. Am privit-o ingrijorata, asteptand sa ma loveasca.

-Hai , m-a indemnat cu blandete .Daca as fi putut sa te car ,te-as fi dus acasa noaptea trecuta. Va trebui sa mai mergi putin.

-Nu! s-a opus Kyle.

-O aduc acasa, a spus Jeb si pentru prima data , tonul vocii sale era mai aspru. Sub barba, falca i s-a incordat a incapatanare.

-Jeb! a protestat Maggie.

-E casa mea Meg,.Fac ce vreau.

-Batran prost! A pufnit iar din nou.

Jeb s-a aplecat si mi-a luat mana de unde zacea stransa in pumn, pe sold. M-a ridicat in picioare .In gestul sau nu era cruzime, abia daca parea sa se grabeasca. Dar, totusi, nu era aceasta cea mai rea forma de cruzime – a-mi prelungi viata pentru motive oarecare?

M-am clintit, nesigura .nu –mi simteam picioarele prea bine furnicaturi ca niste ace in timp ce sangele se punea in miscare.

S-a auzit un sasait de dezaprobare in spatele lui. Venea de pe mai multe buze.

-Bine, oricine ai fi , mi s-a adresat cu voce inca blanda. Hai sa te luam de aici inainte sa se incalzeasca.

Cel care era probabil fratele lui Kyle si-a pus manape bratul lui Jeb.

-Nu-i poti arata unde locuim, Jeb.

- Cred ca nu conteaza , a spus Maggie cu asprime. Nu va avea nici o sansa sa spuna povesti.

Jeb a oftat si a scos o bandana – pe care barba o ascunsese – din jurul gatului.

- Asta-I o prostie, a murmurat el, dar a rulat materialul murdar , intarit de transpiratia uscata.

Am ramas complet nemiscata in timp ce mi-l lega peste ochi, luptandu-ma cu teama care a crescut in clipa in care nu mi-am mai putut vedea dusmanii.

Nu puteam vedea , dar steam ca Jeb a fost cel care mi-a pus o mana pe spate si m-a ghidat; nimeni dintre ceilalti nu ar fi fost atat de bland.

A, luat-o din loc , indrepatandu-ne catre nord, am banuit eu. La inceput ,nimeni nu a vorbit – se auzea doar nisipul scrasnind sub numeroasele picioare amortite. Jeb era rabdator ; mana lui care ma ghida era apropape cavaleriasca. In timp ce mergeam ,am simtit soarele ridicandu-se. Unii dintre pasii erau mai rapizi decat ceilalti. Se miscau inaintea noastra , pana cand abia s-au auzit. Parea ca doar o minoritate a ramas cu minesa cu Jeb. Probabil ca ajunsesera la concluzia ca nu era nevoie sa fiu pazita de prea multi – eram slabita de foame

si tot mai sovaielnica cu fiecare pas; imi simteam capul ametit si golit..

- Nu intentionezi sa ii spui ,nu?

Era vocea lui Maggie; a venit de la citiva centrimetri din spatele meu si a sunat a acuzatie.

- El nu are dreptul sa stie,a replicat Jeb.

Nota de incapatanare ii revenise in voce.

- Faci un lucru crud ,Jebediah.

- Viata este cruda ,Magnolia.

Era greu de hotarat care dintre ei era mai ingrozit .Jeb , care parea a intentiona sa ma tina in viata? Sau Maggie , care prima data facuse referire la doctor – un apelativ care ma umpluse de o groaza instinctive, plina de scarba - dar care parea mai ingrijorata de cruzime decat fratele ei?

Am mers din nou in tacere ,timp de cateva ore .Cand picioarele mi s-au impleticit ,Jeb m-a asezat pe pamant si mmi-a pus la gura un bidon ,asa cum facuse noaptea trecuta.

-Spume-mi cand esti gata sa mergi, mi-a zis Jeb.

Vocea lui parea amabila, cu toate ca stiam ca este o interpretare falsa.

Cineva a suspinat nerabdator .

-De ce faci asta , Jeb? a intrebat un barbat.

Mai auzisem vocea inaintea; era a unuia dintre frati.

- Pentru doctor ? Puteai sa-I spui asta lui Kyle.Nu trebuia sa indrepti arma catre el.

- Asupra lui Kyle ar trebui mai des indreptata arma , a murmurat Jeb.

- Spune-mi , te rog ca nu ai facut asta din compasiune , a continuat barbatul.La urma urmelor, ai vazut.....

- La urma urmelor , am vazutca, daca nu as fi invata ce-i compasiunea , nu as valora prea mult.Dar nu, nu este vorba de compasiune.Daca as fi avut destula compasiune fata de aceasta creatura ,as fi lasat-o sa moara.

M-am cutremurat in aerul ca de cuptor incins.

-Atunci ce-a fost? A vrut sa stie fratele lui Kyle.

A urmat o lunga tacere si apoi mana lui Jeb a atins-o pe a mea.Am strans-o , avand nevoie de ajutor pentru am ma ridica in picioare.Cu cealalta mana m-a apasat pe spate si am inceput sa mergem , din nou.

- Curiozitatea , a spus Jeb cu voce joasa.

Nimeni nu a raspuns.

In timp ce mergeam , m-am gandit la cateva fapte certe.Unul,nu eram primul suflet pe care il capturasera.Aici deja exista o rutina.Acest “doctor” increase sa obtina raspunsuri si de la altii, inaintea mea.

Doi, incercase fara succes.Daca vreun suflet renuntase la sinucidere doar pentru a ceda la tortura oamenilor , ei nu ar fi avut acum nevoie de mine.Moartea mea ar fi fost milos de rapida.

In mod ciudat ,nu ma puteam , totusi , legana in speranta unui sfarsit rapid sau sa incerc sa-l provoc.Ar fi usor sa o fac , chiar si fara implicarea mea directa.Trebuia doar sa le spun o minciuna- sa pretind ca as fi o Cautatoare , sa le zic ca tovarasii mei erau pe urmele mele chiar in clipa aceasta, sa ma laud si sa amenint.Sau sa le spun adevarul – ca Melanie traia in mine si ca ea ma adusese aici.

Ar fi considerat asta tot o minciuna si chiar una extraordinar de irezistibila – ideea ca un om ar putea trai dupa implantare – atat de tentant de a fi crezuta , din perspective lor, atat de insidioasa, incat ar crede ca sunt o Cautatoare mai degraba decat daca eu as fi sustinut acest lucru.Ar presupune ca este o capcana,ar scapa de mine rapid si ar gasi un loc pentru a se ascunde , departe de aici.

Probabil ai dreptate , a fost Melanie de acord.Eu asa as face.

Dar inca nu sufeream , deci era greu sa ma hotatrasc pentru vreuna dintre formele de sinucidere; instinctual de supravietuire mi-a sigilat buzele.Amintirea primei sedinte cu Alinatoarea - o perioada atat de civilizata incat parea sa fi fost pe o alta planeta – mi-a fulgerat prin minte.Melanie provocandu-ma sa o indepartez , un impuls care parea suicidar , dar care era doar un bluf. Mi-am amintit ca ma gandeam cat de greu este sa contemplu moartea dintr-un scaun confortabil.

Noaptea trecuta, eu si Melanie ne dorisem moartea , dar moartea fusese doar la un pas pe vremea aceea.Acum, ca eram pe picioare , lucrurile stateau altfel. Nici eu nu vreau sa mor, a soptit Melanie.Dar poate ca gresesti.Poate ca nu de aceea ne tin ei in viata.Nu inteleg de ce ar...

Nu voia sa-si imagineze lucrurile pe care ni le-ar putea face.Eram sigura ca ar fi putut nascoci ceva si mai rau decat mine.Ce raspuns si-ar putea dori atat de mult de la tine?

Nu o sa spun niciodata.Nu tie, nici unui om.

O declaratie indrazneata.Daca inca nu sufeream...

O alta ora a trecut – soarele se afla chiar deasupra noastra , ii simteam fierbinteala in par asemenea unei coroane de foc – cand sunetul s-a schimbat.Pasii scrasniti pe care abia daca ii mai auzeam s-au transformat in ecouri , in fata.Picioarele lui Jeb inca faceau nisipul sa fosneasca , la fel ca ale mele , dar cineva,inaintea noastra,ajunsese pe un alt tip de teren.

-Ai grija,acum, m-a attentionat Jeb.Fii atenta la cap.

Am ezitat , nesigura daca trebuia sa am grija sa sa ma uit avand ochii acoperiti. Mana lui stanga s-a indepartat de pe spatele meu si mi-a apasat capul in jos , in timp ce-mi spunea sa ma aplec.M-am inclinat.Gatul imi era intepenit.

M-a indrumat inainte si am auzit pasii nostril facand acelasi sunet ca un ecou.Solul nu parea sa fie nisipos , dar nici bolovanos.Era drept si solid sub picioarele mele.

Soarele disparuse – nu îl mai simteam arzându-mi pielea sau parjolindu-mi parul.

Am făcut un alt pas și un aer proaspăt mi-a atins fata. Nu era o adiere. Era increment – am intrat în el. Vântul uscat din desert disparuse. Acest aer era linistit și mai rece. Există o urmă slabă de umezeală, o muzezeală pe care o puteam mirosi și gusta.

Erau ata de multe întrebări în mintea mea și alui Melanie. Voia să le pun apele ei, dar am pastrat tăcerea. Nimic din ce ar fi putut spune oricare din noi nu e-ar fi fost de folos.

- Bine, poți să te îndrepti, mi-a spus Jeb.

Mi-am ridicat încet capul.

Chiar și legată la ochi îmi dădeam seamă că nu există nici o lumină. Era întuneric bezna dincolo de marginile bandanei. Îi auzeam pe ceilalți în uram mea, grabindu-și pașii nerăbdători, așteptând ca noi să înaintăm.

- Pe aici, a spus Jeb, în vreme ce mă ghida iarăși.

Pașii noștri au avut un ecou apropiat – spațial în care ne aflăm pesemne că era destul de mic. M-am pomenit apecându-mă capul instinctiv.

Am mai făcut câțiva pași, apoi am cotit brusc, parând că ne întoarcem în direcția de unde venisem. Terenul a început să coboare. Unghiul devenea mai ascuțit cu fiecare pas și Jeb mi-a dat mâna lui aspră pentru a mă împiedica să cad. Nu știu cât timp am alunecat și m-am poticnit prin întuneric. Calatoria probabil că a parut mai lungă decât în realitate, fiecare clipă trecând mai încet din pricina terorii.

Am cotit din nou și apoi podeaua a început să urce. Piciorarele îmi erau tot mai nesigure și de greoaie pe măsură ce cararea era tot mai abruptă. Jeb a trebuit să mă țină de la jumătatea drumului. Aerul a devenit din ce în ce mai umed, pe măsură ce înaintăm, dar întunericul era același. Singurele sunete erau pașii noștri și ecourile lor apropiate.

Drumul s-a făcut din nou drept și a început să cotească și să se răsucească ca un șarpe.

La sfârșit, a apărut în fine o strălucire deasupra și dedesubtul pânzei care îmi acoperea ochii. Am vrut ca aceasta să alunece, pentru că îmi era teama să o trag eu. Mi se părea că nu as fi atât de îngrozită dacă as putea vedea unde mă aflăm și cine era cu mine.

Odată cu lumina, am auzit un zgomot. Un zgomot ciudat, un murmur borboret. Aproape că suna ca o cască. Borboretul a devenit tot mai puternic pe măsură ce înaintăm și cu cât se apropia, cu atât mai puțin suna a apă. Era prea variat, tonuri joase și înalte amestecându-se și având ecou. Dacă nu ar fi fost discordant, ar fi putut părea o versiune mai urată a muzicii permanente pe care o auzisem și cântasem în Lumea Cantătoare. Întunericul dat de bandana care îmi acoperea ochii se potrivea cu acea amintire, amintirea

orbirii.

Melanie a inteles nepotrivirea inainte ca eu sa o fac.Nu auzisem sunetul niciodata , pentru ca niciodata nu fusesem printre oameni.

Este o cearta, a pricepu ea.Se aude de parca mai multi oameni s-ar certa .

Era atrasa de acel zgomot.Atunci, aici se aflau mai multi oameni?Chiar faptul ca erau opt ne surprinsese pe amndoua.Ce era acest loc?

Niste maini mi-a atins ceafa si m-am ferit de ele.

Usurel,a spus Jeb.Mi-a luat panza de pe ochi.

Am clipit incet si umbrele din jur au devenit forme pe care le intelegeam: pereti aspri,nereguleti, un tavan gaurit, o dusumea uzata si prafuita.Ne aflam sub pamant, undeva intr-o peatera naturala.Nu puteam fi la mare adancime. M-am gandit ca mai mult urcasem decat coborasem.

Peretii stancosi si tavanul erau de un maro-purpuriu intunecat si punctati de gauri superficiale, ca un svaiter. Marginile gaurilor apropiate de sol erau erodate, dar cele de deasupra capului erau mai bine definite, iar muchiile lor pareau ascutite.

Lumina provenea dintr-o gaura rotunda sin fata noastra , cu o forma care nu diferea de a celorlalte din peatera , dar mai mare.Aceasta era o intrare , o usa catre un loc mai luminos.Melanie era nerabdatoare , fascinate de ideea existentei mai multor oameni.Eu m-am dat inapoi , brusc ingrijorata ca orbirea ar putea fi mai buna decat vederea. Jeb a suspinat.

-Imi pare rau,a murmurat el atat de incet , incat am fost sigura ca doar eu l-am auzit.

Am incercat sa inghit si nu am putut. Inima a inceput sa imi zvagneasca, dar s-ar putea sa fi fost din pricina foamei.Mainile imi tremurau ca niste frunze in bataia vantului, in timp ce Jeb m-a impins prin gaura cea mare.

Tunelul s-a deschis intr-o camera atat de vasta , incat la inceput, nu am putut accepta ceea ce ochii imi spuneau.Tavanul era prea stralucitor si prea inalt – pareea un cer artificial. Am incercat sa vad ce il lumineaza , dar trimitea in jos lanci ascutite de lumina care mi-au ranit ochii.Ma asteptam ca bolborositul sa devina mai puternic, da in uriasa peatera sa facut brusc liniste.

Dusumeaua pareea estompata in comparatie cu tavanul stralucitor aflat atat de sus.Mi-a fost necesar un moment, pentru ca ochii sa inteleaga toate acele forme. O multime . Nu exista un alt cuvant pentru asta – era o multime de oameni care stateau nemiscati si tacuti , toti privindu-ma cu aceasi expresie arzatoare , plina de ura pe care o vazusem in zori.

Melanie era prea socata pentru a face altceva decat sa numere.

Zece, cincisprezece, douazeci.....douazeci si cinci douazeci si sase, douazeci si sapte...

Nu imi pasa cati erau.Nu era nevoie de douazeci dintre ei ca sa ma omoare.Ca sa ma omoare. Am incercat sa o fac sa priceapa cat de precara era situatia

noastra ,dar in acea clipa se afla dincolo de avertizarile mele, pierduta in lumea omeneasca despre care nu visase vreodata ca se afla aici.

Un barbat s-a desprins din multime, iar privirea mi s-a indreptat intai catre mainile sale, in cautarea vreunei arme pe care ar fi avut-o .

Mainile ii erau stranse in pumni, dar nu purta alta amenintare.Ochii mei, care inca se obijnuiam cu lumina orbitoare, au perceput pielea lui poleita de soare si apoi au recunoscut-o.

Inecandu-ma din cauza brustei sperante care ma naucise, am ridicat privirea catre chipul barbatului.

Capitolul 14

Disputată

Era prea mult pentru amandoua, sa-l vedem acolo, acum, dupa ce deja acceptasem ca nu-l vom mai vedea vreodata, dupa ce crezusem ca l-am pierdut pentru totdeauna. Am incremenit, incapabila sa reactionez. Voiam sa ma uit la unchiul Jeb, sa-i inteleg raspunsul din desert, care mi-a frant inima, dar nu mi-am putut misca ochii. Am privit chipul lui Jared, fara sa pot constientiza. Melanie a reactionat diferit.

-Jared, a tipat ea.

Din gatul meu ranit, sunetul a iesit ca un croncanit.

M-a impins cu putere inainte, aproape la fel cum facuse in desert, preluand controlul asupra corpului meu incremenit. Singura diferenta era ca, de data asta, a facut-o in forta.

N-am fost in stare s-o opresc suficient de repede.

S-a avantat, raducand bratele pentru a-l putea atinge. Am tipat un avertisment in minte, dar ea nu ma asculta. Abia daca era constienta ca ma aflam acolo. Nimeni nu a incercat sa o opreasca, in timp ce se repezea la el. Nimeni in afara de mine. Se afla la cativa centimetri de el si inca nu vedea ceea ce vedeam eu. Nu vedea cum fata lui se schimbuse in lungile lungi de la despartire, cum devenise mai dura, cum era strabatuta de riduri. Nu vedea ca acel zambet inconstient pe care ea si-l amintea nu se mai potrivea fizic cu acest chip. Doar o data vazuse acesta fata intunecandu-se si devenind primejdioasa, iar acea expresie era nimic in comparative cu cea de acum. Nu a vazut sau poate ca nu ii pasa.

Reactia lui a fost mai rapida decat a mea. Inainte ca Melanie sa-mi poata face degetele sa-l atinga, bratul lui a tasnit si mi-a izbit obrazul cu dosul palmei.

Lovitura a fost atat de puternica incat picioarele mele au parasit pamantul inainte ca teasa sa mi se izbeasca de podeaua stancoasa. Am auzit cum restul corpului lovea dusumeaua cu un bufnet estompat, dar nu am simtit nimic.

Ochii mi s-au dat peste cap si am auzit un tarait in urechi. M-am luptat cu ameteala care ameninta sa ma faca sa-mi pierd cunostinta.

Proasta, proasta, am scancit catre ea. Ti-am spus sa nu faci asta!

Jared este aici, Jared traieste, Jared este aici. Era incoerenta, psalmodiind cuvintele de parca erau versurile unui cantec.

Am incercat sa-mi concentrez privirea, dar ciudatul tavan ma orbea. Mi-am rasucit capul din calea luminii si apoi mi-am inghitit un hohot de plans fiindca miscarea imi trimisese pumnale de durere pe obrazul lovit.

Abia daca puteam suporta durerea provocata de acesta lovitura neasteptata.

Cum de sperasem sa pot indura un atac intensiv, calculat?

Am auzit un harsait de picioare langa mine; ochii mei s-au miscat instinctiv

pentru a detecta amenintarea si l-am vazut pe unchiul Jeb stand deasupra mea. Avea o mana pe jumătate intinsa catre mine, dar ezita, privind in alta parte. Mi-am ridicat capul un centimetru, inabusindu-mi un alt geamat, pentru a vedea la ce se uita el.

Jared se indrepta spre noi iar chipul lui era asemenea celor ale barbarilor din desert – numai ca era mai curand frumos decat infricosator in furia lui. Inima mea a sovait, apoi a batut nebuneste si am vrut sa rad de mine. Avea vreo importanta ca era frumos, ca il iubeam, daca el urma sa ma omoare?

Am privit crima care se citea in expresia lui si am incercat sa sper ca turbarea va invinge iuteala, dar adevarata dorinta de a muri ma parasise.

Jeb si Jared si-au incrutisat privirile pret de o clipa indelungata. Maxilarul lui Jared s-a inclestat si s-a desclestat, dar unchiul Jeb era calm. Confruntarea tacuta s-a incheiat cand Jared a pufnit furios si a facut un pas inapoi. Jeb s-a aplecat sa-mi ia mana si si-a pus celalalt brat in jurul meu pentru a ma ridica. Capul mi s-a involburat si m-a durut, stomacul mi s-a razvratit. Daca n-ar fi fost gol de zile intregi, probabil ca as fi vomat. Mi se parea ca picioarele mele nu ating pamantul. M-am clatinat si m-am impleticit in fata. Jeb m-a sprijinit si apoi m-a apucat de cot pentru a ma ajuta sa stau in picioare.

Jared a privit ranjind toata scena. Ca o idioata, Melanie s-a luptat iarasi sa se indrepte spre el. Dar eu depasisem socul de-al vedea aici si eram mai putin proasta decat era ea acum. Nu va mai evada. Am incuiat-o departe, in spatele ficarei bare pe acre am putut-o creea in minte.

Taci! Nu vezi cum ma detesta? Orice ai spune va face sa fie mai rau. Suntem moarte.

Dar Jared traieste. Jared este aici, a fredonat ea.

Tacerea din peștera s-a spulberat; Soaptele veneau din toate directiile, toate in acelasi timp, da parca imi scapase vreo replica. Nu intelegeam nici unul dintre murmurele suierate.

Privirea mea a maturat multimea de oameni – toti adulti, nu exista nici o silueta mai mica, mai tanara printe ei. Inima m-a durut constatand aceasta absenta si Melanie s-a luptat sa rosteasca intrebarea. I-am cerut sa taca. Nu era nimic de vazut aici, nimic decat furia si ura de pe chipurile unor straini sau furia si ura de pe fata lui Jared.

Pana cand un barbat si-a facut loc printre gramada care soptea. Era subtire si inalt, structura scheletica fiindu-i mai evidenta sub piele decat la altii. Parul ii era decolorat, fie un castaniu deschis, fie un blond intunecat indescrribibil. La fel ca parul moale si trupul prea lung, trasaturile sale ii erau blande si usactive. Pe chipul lui nu se citea furie si asta mi-a atras atentia.

Ceilalti i-au facut loc barbatului aparent modest, de parca ar fi avut un statut important printre ei. Doar Jared l-a ignorat; a ramas pe loc, uitandu-se doar la mine. Barbatul inalt l-a ocolit, fara sa para a observa obstacolul din calea lui

mai mult decat daca ar fi fost un morman de pietre.

-Bine, bine, a spus el cu o voce ciudat de vesela, in timp ce il ocolea pe Jared si venea in fata mea. Sunt aici. Ce avem?

Matusa Maggie a fost cea care i-a raspuns, aparand alaturi de el.

-Jeb a gasit-o in desert. A fost nepoata noastra Melanie. Parea sa urmeze traseul pe care el i l-a dat.

I-a aruncat o privire urata la Jeb.

-Mda, a murmurat barbatul inalt, osos, privirea s-a masurandu-ma cu curiozitate.

Era ciudata acea evaluare. Parea sa-i placa ce vedea. Nu-mi puteam imagina de ce.

Privirea mea s-a indepartat de el, indreptandu-se spre o alta femeie – o femeie tanara care s-a ivit langa el, cu mana odihnindu-se pe bratul lui – privirea mi-a fost atrasa de parul ei plin de viata.

Sharon! a tipat Melanie.

Verisoara lui Melanie a vazut in ochii mei ca o recunosteam si fata ei s-a inasprit.

Am impins-o pe Melanie cu brutalitate in fundul mintii. Sttt!

-Mda, a spus barbatul din nou, incuvintand din cap. A intins o mana catre fata mea si a parut surprins cand m-am retras din calea ei, aplecandu-ma spre Jeb. E-n regula, a zis barbatul inalt, zambind putin, a incurajare. Nu iti voi face rau. A indrepatat din nou mana catre fata mea. Jeb si-a intins mana si m-a impins catre el. Barbatul inalt mi-a intins falca sub ureche, cu degete mai blande decat ma asteptam, si mi-a intors chipul. Mi-am dat seama ca studia cicatricea ramasa in urma insertiei.

Am privit fata lui Jared din coltul ochiului. Ceea ce facea acest barbat il deranja in mod clar si credeam ca stiu de ce – cat de mult trebuie ca ura linia roz si subtire de pe gatul meu.

Jared s-a incrunat, dar am fost surprinsa sa constat ca o parte din furie disparuse din expresia lui. Sparancenele ii erau stranse laolalta. Parea confuz. Barbatul inalt a lasat mainile sa-i cada si s-a indepartat de mine. Buzele ii erau stranse, ochii luminati de vreo provocare.

-Pare suficient de sanatoasa, dincolo de epuizarea recenta, deshidratare si malnutritie. Sper ca ai bagat destula apa in ea ca deshidratarea sa nu creeze probleme. Bine, atunci.

A facut in gest ciudat, incostient, cu mainile, de parca le spala.

-Sa incepem.

Apoi cuvintele sale si scurta examinare au capatat sens si am inteles – acest barbat care parea amabil, care tocmai imi promise ca nu imi va face rau, era doctorul.

Unchiul Jeb a suspinat greoi si si-a inchis ochii.

Doctorul a intins o mana catre mine, invitandu-ma sa o pun pe a mea in a lui. Mi-am strans mainile in pumni la spate. M-a privit din nou cu atentie, evaluandu-mi teroarea din ochi. Colturile gurii sale au coborat, dar nu era o incrunzare. Se gandea cum sa rocedeze.

-Kyle, Ian? i-a chemat el, intorcandu-si capul pentru a-i cauta in multime pe cei invitati.

Genunchii mi s-au clatinat cand cei doi frati mari cu parul negru si-au facut loc spre noi.

-Cred ca am nevoie de ceva ajutor. Poate sa carati... a inceput sa spuna doctorul care, alaturi de Kyle, nu mai parea atat de inalt.

-Nu.

Toata lumea s-a intors sa vada de unde venea opozitia. Eu nu aveam nevoie sa ma uit pentru ca i-am recunoscut vocea. M-am uitat oricum la el.

Spancenele lui Jared coborasera si mai mult deasupra ochilor, gura ii era stransa intr-o grimasa ciudata. Atat de multe emotii I se citeau pe chip, incat era greu sa numesti vreuna. Furie, sfidare, confuzie, ura, teama... durere.

Doctorul a clipit, chipul lui palind de surpriza.

-Jared? E vreo problema?

-Da.

Toata lumea a asteptat. Langa mine, Jeb isi tineea colturile gurii coborate, de parca acestea incercau sa se ridice intr-un zambet. Daca asa stateau lucrurile, atunci batranul aveau un simt ciudat al umorului.

-Si anume? A intrebat doctorul.

Jared a raspuns printre dinti.

-O sa-ti spun care ii problema doctore. Care-I diferenta intre a te lasa pe tine sa o iei sau pe Jeb sa-I traga un glont in cap?

M-am cutremurat. Jeb m-a batut pe brat.

Doctorul a clipit din nou.

-Bine, a fost tot ce i-a spus.

Jared a raspuns la propria lui intrebare.

-Diferenta este ca daca omoara Jeb, cel putin moare decent.

-Jared. Vocea doctorului era mangaietore, avand acelasi ton pe care il folosisese pentru mine. Invatam atat de multe de fiecare data. Poate ca de data aceasta...

-Ha, a pufnit Jared. Nu vad sa faci vreun progress, doctore.

Jared ne va proteja, a gandit Melanie slab.

Imi era greu sa ma concentrez suficient pentru a forma cuvinte. Nu pe noi, doar trupul tau.

Pe-aproape... Vocea ei parea sa vina de la distanta, din afara capului care imi bubuia.

Sharon a facut un pas inainte, asa ca acum statea aplecata in fata doctorului. Era o atitudine ciudata de protectoare.

-N-are rost sa irosim o oportunitate, a spus ea ferm. Toti intelegem ca este dificil pentru tine, Jared, dar, pana la urma, nu tu iei hotararea asta. Trebuie sa iei in considerare ce este mai bine pentru majoritatea.

Jared s-a incrunat la ea.

-Nu.

Cuvantul era un marait.

Imi dadeam seama ca nu soptise cuvantul, dar totusi imi rasunase foarte incet in urechi. De fapt, brusc, totul era tacut. Buzele lui Sharon s-au miscat, degetul ei s-a indreptat cu rautate catre Jared, dar tot ce am auzit a fost un sasait moale. Nimeni nu a facut un pas, dar toti pareau sa se indeparteze de mine.

I-am vazut pe fratii cu par intunecat pasind spre Jared, cu figure furioase. Mi-am simtit mana incercand sa se miste a protest, dar doar a tresarit, slabita. Fata lui Jared a devenit rosie cand buzele I s-au dezlipit si tendoanele gatului i s-au incordat de parca tipa, darn u am auzit nimic. Jeb a dat drumul bratului meu si am vazut griul palid al tevilor pustii ridicandu-se pe langa mine. M-am ferit de arma, desi nu era indreptata in directia mea. Acest gest mi-a afectat echilibrul si am vazut cum camera se inclina intr-o parte.

-Jamie, am suspinat eu in timp ce lumina se involbura in fata ochilor mei.

Chipul lui Jared a fost brusc foarte aproape, aplecandu-se spre mine cu o expresie fioaroasa.

-Jamie? Am respirat din nou, intreband de data aceasta. Jamie?

Vocea lui Jeb a raspuns de undeva de departe.

-Copilul e bine. Jared l-a adus aici.

Am privit chipul chinuit a lui Jared disparand rapid in ceata intunecata care mi-a acoperit ochii.

-Multumesc, am soptit eu.

Si apoi m-am cufundat in intuneric.

Capitolul 15

Păzită

Cand mi-am revenit nu eram deloc dezorientata. Stiam precis unde ma aflu, la modul general vorbind, dar mi-am tinut ochii inchisi si respiratia regulate. Am incercat sa aflu cat mai multe puteam despre situatia mea exacta, fara a-i lasa sa afle ca eram iarasi consienta.

Imi era foame. In stomac aveam un nod si il simteam cum se strange si scotea sunete furioase. Ma indoiam ca acele zgomote ma vor trada - eram sigura ca chioraise si se vaitase si in timp ce dormeam. Capul ma durea cumplit. Era imposibil sa stiu cat de mult din cauza oboselii si cat de mult din pricina loviturilor pe care le incasasem.

Zaceam pe o suprafata dura. Era aspra si...cu gauri. Nu era dreapta, ci curbata ciudat, de parca ma aflam intr-un bol putin adanc. Nu era confortabil. Spatele si coapsele pulsau amortite in aceasta pozitie. Probabil ca durerea era cea care ma trezise; ma simteam departe de a fi odihnita.

Era intuneric - imi dadeam seama chiar si fara sa deschid ochii. Nu intuneric bezna, dar foarte intuneric.

Aerul era chiar mai umed decat inainte – umed si statut, iar un gust intepator, straniu parea sa mi se fi intepenit in fundul gatului. Temperatura era mai scazuta decat fusese in desert, dar umezeala apasatoare facea aerul neplacut. Transpiram din nou, apa pe care mi-o daduse Jeb gasindu-si drumul prin porii mei. Auzeam ecoul respiratiei mele raspunzand de la circa un metru distanta. Ar fi putut insemna ca eram aproape de un perete, dar banuiala mea era ca ma aflam intr-un spatiu foarte mic. Am ascultat cat de atent am putut si mi s-a parut ca ecoul imi raspunde si din cealalta parte.

Stiind ca probabil ma aflam inca in sistemul de pesteri unde ma adusese Jeb, nu era foarte sigura ce voi zari cand voi deschide ochii. S-ar putea sa ma aflu intr-o mica scobitura in stanca maro-purpurie intunecata si strabatuta de gauri ca un svaiter.

Era liniste, exceptand zgomotele scoase de trupul meu. Temandu-ma sa deschid ochii, m-am bazat pe urechi, incordandu-le din ce in ce mai tare impotriva tacerii. Nu auzeam pe nimeni altcineva si nu avea nici un sens. Nu m-ar fi lasat fara gardian, nu? Unchiul Jeb si pusca lui omniprezenta sau cineva mai putin amabil. Sa ma lase singura... asta nu s-ar fi potrivit cu brutalitatea lor, cu teama naturala fata de ceea ce eram eu.

Doar daca...

Am incercat sa inghit, dar teroarea imi inclestase gatul. Nu m-ar lasa singura. Doar daca au crezut ca eram moarta ori s-au asigurat ca voi fi. Doar daca aici existau pesteri din care nu s-a mai intors nimeni.

Imaginea pe care mi- formam despre locul unde ma aflam a inceput sa-mi

joace amenintator in cap. M-am vazut pe fundul unui put adanc sau zidita intr-un mormant stramt. Respiratia mi s-a accelerat, gustand aerul pentru a constata daca este statut, vreun semn ca oxigenul era pe sfarsite. Muschii din jurul plamanilor s-au contractat, tragand aer pentru tipatul care era pe cale sa izbugneasca. Mi-am inclestat dintii pentru a-l impiedica.

Taios si aproape, ceva a racait pamantul langa capul meu.

Am tipat strident si sunetul a fost patrunzator in spatiul ingust. Ochii mi s-au deschis brusc. M-am ferit de zgomoul sinistru, aruncandu-ma catre peretele din stanca ascutita. Mainile mi s-au ridicat pentru a-mi proteja fata, in timp ce capul meu mi s-a lovit dureros de tavanul de jos.

O lumina slaba a last sa se vada iesirea perfect rotunda din pestera ca o bula in care eram ghemuita. Chipul lui Jared era pe jumătate luminat in timp ce se aplecase in deschizatura, cu un brat intins catre mine. Buzele lui erau stranse de furie. O vena de pe frunte ii pulsa, in vreme se imi urmarea reactia panicata. Nu s-a miscat; doar se uita furios, in timp ce inima incepea sa imi bata din nou, iar respiratia mi se domolise. I-am intalnit privirea, amintindu-mi cat de tacut fusese mereu - ca o fantoma atunci cand voia. Nu era de mirare ca nu il auzisem pazindu-ma din afara celulei mele.

Dar auzisem ceva. Pe cand imi aminteam Jared si-a apropiat bratul si sunetul ca o zgaraietura s-a repetat. M-am uitat in jos. La picioarele mele se afla o bucata rupta de plastic care servea drept tava.

Si pe ea....

M-am repezit la sticla deschisa de apa. Ducandu-mi rapid sticla la gura, abia daca bagam de seama ca Jared avea gura punga de dezgust. Eram sigura ca acest lucru ma va deranja mai tarziu, dar acum nu imi pasa decat de apa. M-am intrebat daca vreodata in viata voi mai considera apa ca pe un dar firesc. Dat fiind ca viata mea avea probabil sa se sfarseasca aici, raspunsul era probabil nu. Jared a disparut prin iesira circulara. Ii vedeam o bucata de maneca si atat. Lumina palida venea de undeva de langa el. Avea o culoare bleu artificiala. Inghitisem jumătate din cantitatea de apa, cand un nou miros mi-a atras atentia, informandu-ma ca apa nu era singurul dar. Am privit din nou in jos, catre tava. Mancare. Ma hraneau?

Painea – o bucata intunecta, o franzeluta cu forma neregulata era prima pe care am adu-mecat-o, dar se mai afla si un vas cu lichid limpede cu miros de ceapa. In timp ce ma aplecam mai aproape, am putut vedea bucatile mai intunecate de pe fund. In afara de acestea, se mai aflau trei cilindri grosolani. Am presupus ca erau legume, dar nu am recunoscut soiul.

Am avut nevoie doar de cateva secunde pentru a face aceste descoperiri, dar in ciuda acestui timp scurt, stomacul aproape mi-a tasnit pe gura in incercarea de a ajunge la mancare.

M-am repezit la paine. Era foarte densa, presarata cu granule de cereale care

mi-au ramas printre dinti. Textura era grauntoasa, dar gustul era minunat de bogat. Nu imi amintesc nimic care sa aiba un gust atat de delicios, nici macar prajiturile Twinkie terciuite. Falcile mele se miscau cat de repede puteau, dar am inghitit nemestecata cea mai mare parte a imbucaturii de paine. Auzeam hrana lovindu-mi stomacul cu un chiorait. Nu m-am simtit atat de bine cum am crezut ca se va intampla. De prea multa vreme gol, stomacul meu a reactionat la mancare cu o senzatie de disconfort.

Am ignorat-o si am luat lichidul – era supa. Aceasta a coborat mai usor. In afara de ceapa pe care o mirosisem, nu avea alte condimente. Bucatile verzi erau moisi spongioase. Am baut-o direct din vas si mi-am dorit ca acesta sa fie mai adanc. L-am rasturnat, pentru a ma asigura ca sorbisem si ultima picatura. Legumele albe erau crocante, cu gust lemnos. Un fel de radacini. Nu erau la fel de satisfacatoare ca supa sau la fel de gustoase ca painea, dar am fost recunoscatoare pentru marimea lor. Nu m-am saturat – nici macar pe aproape – si probabil ca as fi mancat si tava daca as fi crezut ca sunt in stare sa o mestec. Nu mi-a trecut prin minte, pana cand n-am terminat, ca ei nu ar fi trebuit sa ma hraneasca. Doar daca Jared pierduse confruntarea cu doctorul. Dar atunci de ce mi-ar fi Jared paznic?

Am impins tava de-o parte, inspaimantandu-ma de zgomotul facut. Am ramas lipita de peretele din fundul grotei, in timp ce Jared s-a intins sa o ia. De data aceasta , nu s-a uitat la mine.

- Multumesc, am soptit eu in timp ce el disparea din nou.

Nu a spus nimic; pe chipul lui nu era nici o schimbare. Nici macar bucata de maneca nu s-a mai vazut, dar eram sigura ca el se afla acolo.

Nu pot sa cred ca m-a lovit, a gandit Melanie, mai degraba nevenindu-i a crede decat cu resentimente. Inca nu depasise surpriza faptului. Eu nu fusesem deloc surprinsa. Sigur ca ma lovise.

M-am intrebat unde esti, am raspuns eu. Ar fi lipsit de maniere sa ma bagi in beleaua asta si apoi sa ma abandonezi.

Mi-a ignorat tonul acid. N-as fi crezut ca era in stare sa o faca, indiferent de orice. Nu cred ca eu l-as putea lovi.

Sigur ca ai puta. Daca ar fi venit la tine cu ochi reflectorizanti, ai fi facut acelasi lucru. Prin firea voastra sunteti, violenti. I-am amintit visele cu ochi deschisi cand voia sa o sugrume pe Cautatoare. Parea sa se fi intamplat cu luni in urma, cu toate ca stiam ca erau doar zile. Ar fi avut sens daca ar fi trecut mai mult timp de atunci. Ar fi trebuit sa dureze ceva pana cand cineva sa ne pomeneasca intr-o incurcatura atat de mare ca aceasta in care ma aflam eu acum.

Melanie a incercat sa se gandeasca impartial la acest lucru. Nu cred . Nu Jared...si Jamie, in nici un caz nu i-as putea face rau lui Jamie, chiar daca ar fi...S-a retras, detestand acest gen de ganduri.

Am reflectata la asta si mi-am dat seama ca este adevarat. Chier daca copilul devenise altceva sau altcineva, nici eu nici ea n-am fi putut ridica mana la el. Asta-i altceva. Tu ii esti ca o ... mama. Mamele sunt irrationale in aceasta privinta. Sunt prea multe emotii implicate.

Maternitatea este mereu incarcata de emotii – chiar si pentru suflete.

N-am raspuns.

Ce crezi ca se va intampla?

Tu esti experta in oameni, i-am reamintit. Probabil ca nu e de bine faptul ca imi dau de mancare. Ma gandesc ca exista un singut motiv pentru care ei vor sa fiu in putere.

Cele cateva caracteristici pe care mi le aminteam din istoria brutalitatilor omenesti s-au amestecat cu povestile din ziarul vechi pe care le citisem cu cateva zile in urma. Focul – asta era ceva rau. Melanie isi arsesse odata degetele de la mana dreapta intr-un accident stupid, apucand o tigaie despre care nu si-a dat seama ca este fierbinte. Mi-am amintit cum o socase durerea – a fost atat de neasteptat de ascutita si i-a cuprins toate simturile.

Totusi, a fost doar un accident. Si-a tratat rapid durerea cu apa, unguente, medicamente.

Nimeni nu o facuse intentionat, nimeni nu a prelungit durerea, facand-o sa continue la nesfarsit....

Nu traisem niciodata pe o planeta unde se puteau intampla asemenea atricitati, chiar si inainte de venirea sufletelor. Acest loc era, cu adevarat, cel mai evoluat si cel mai primitiv dintre toate lumile – simturile cele mai frumoase, cele mai deosebite emotii... cele mai rauvoitoare dorinte, cele mai intunecate fapte.

Poate ca asa s-a vrut sa fie. Poate ca fara coborasuri, inaltimile nu puteau fi atinse. Erau sufletele exceptia de la aceasta regula? Puteau avea lumina fara intunericul acestei lumi?

Am... simtit ceva, cand el te-a lovit, m-a intrerupt Melanie. Cuvintele au venit incet, unul cate unul, de parca nu ar fi vrut sa le gandeasca.

Si am simtit ceva. Era uimitor cat de simplu era acum, dupa ce am petrecut atata timp cu Melanie, sa fiu sarcastica. Chiar are mana grea,nu?

Nu asta am vrut sa spun...A ezitat o clipa lunga si apoi restul cuvintelor au venit grabite. Credeam ca este vorba numai de mine – ceea ce simtim pentru el. Credeam ca eu... controlez asta.

Gandurile din spatele cuvintelor erau mai clare decat vorbele insasi.

Te-ai gandit ca esti capabila sa ma aduci aici pentru ca o doreai foarte mult. Ca tu ma controlezi pe mine, in loc sa fie invers. Am incercat sa nu ma enervez.

Ai crezut ca ma manipulezi.

Da. Amaraciunea din tonul ei nu era din cauza faptului ca eu eram naecajita, ci pentru ca nu-i placea sa se insele. Dar...

Am asteptat.

Cuvintele au venit iarasi zorite. Si nu esti indragostita de el, separat de mine. Este diferit de felul in care simt eu. Astfel. Nu mi-am dat seama de asta pana cand el nu a fost alaturi de noi, pana cand l-ai vazut pentru prima data. Cum s-a intamplat asta? Cum poate un vierme lung de opt centimetri sa se indragosteasca de o fiinta umana?

Vierme?

Scuze. Am crezut ca aveti un fel de picioruse.

Nu chier. Sunt mai curand antene. Si am putin mai mult de opt centimetri atunci cand sunt intinse.

Vreau sa spun ca el nu face parte din specia ta.

Corpul meu este omenesc, i-am spus. Cand sunt atasat de el, si eu sunt om. Si felul in care tu il vezi pe Jared in amintirile tale... ei bine, e numai vina ta. S-a gandit la acest lucru, pret de o clipa. Nu i-a placut prea mult.

Deci daca te-ai fi dus in Tucson si ti-ai fi luat un corp nou, nu l-ai fi mai iubit? Sper cu adevarat ca asa este.

Pe nici una din noi nu a incantat-o raspunsul. Mi-am sprijinit capul pe genunghi. Melanie a schimbat subiectul.

Cel putin Jamie este in siguranta. Stiam ca Jared va avea grija de el. Daca tot a trebuit sa-l parasesc, nu l-as fi putut lasa pe maini mai bune.... As vrea sa-l pot vedea.

N-o sa cer asta! M-am cutremurat la gandul raspunsului pe care l-as fi primit la aceasta solicitare.

In acelasi timp, voiam din tot sufletul sa vad eu insami chipul baiatului.

Doream sa ma asigur ca se afla, intr-adevar aici, ca este intr-adevar in siguranta – ca ei il hranesc si ca au grija de el, asa cum Melanie nu mai putea sa o faca vreodata. Asa cum eu mama nimanu voiam sa am grija de el. Avea pe cineva care sa-i cante seara? Sa-i spuna povesti? S-ar gandii noul si fiorosul Jared la asemenea lucruri marunte in acest fel? Avea pe cineva care sa se ghemuiasca langa el cand era inspaimantat?

Crezi ca ii vor spune ca sunt aici? A intrebat Melanie.

Asta i-ar face bine sau rau? Am intrebat-o si eu.

Gandul ei a fost o soapta. Nu stiu... As vrea sa-i pot spune ca mi-am tinut promisiunea.

Cu siguranta ai facut-o. Am clatinat din cap surprinsa. Nimeni nu poate sa spuna ca nu te-ai intors, ca intotdeauna.

Iti multumesc pentru asta. Vocea ei era slaba. Nu mi-am dat seama daca se referea la cuvintele mele sau la imaginea in ansamblu, la faptul ca o adusesem aici.

Brusc, m-am simtit obosita si am simtit ca si ea era. Acum, ca stomacul meu duse domolise un pic si il simteam pe jumatate plin, celelalte dureri ale mele nu erau suficient de puternice pentru a ma tine treaza. Am ezitat sa ma misc,

temandu-ma sa fac vreun zgomot, dar trupul meu voia sa se intinda. Am facut-o cat de incet am putut, incercand sa gasesc in grota un loc suficient de mare. In cele din urma, aproape ca atrebuit sa-mi scot picioarele prin deschizatura rotunda. Nu mi-a placut sa fac asta, ingrijorata ca Jared arputea auzi miscarea in apropierea sa si ar crede ca vreau sa evadez, dar el nu a reactionat in nici un fel. Mi-am pus capul pe brat pe partea stanga, nevatamata, incercand sa ignor felul cum podeaua curbata imi jena spatele, dar am inchis ochii.

Cred ca am adormit, dar daca am facut-o nu a fost un somn profund. Sunetul pasilor era inca foarte indepartat cand m-am trezit complet.

De data aceasta, am deschis ochii imediat. Nu se schimbase nimic, puteam auzi usor ca pasii se apropiau. Mi-am tras picioarele din deschizatura, miscandu-ma cat de incet puteam si ghemuindu-ma iarasi in spatele la perete. As fi vrut sa pot sta in picioare;

m-ar fi facut sa ma simt mai putin vulnerabila, mai pregatita sa fac fata la orice urma sa se intample. Tavanul jos al grotei ca o bula abia daca mi-ar fi permis sa stau in genunchi.

In afara temnitei mele, s-a auzit o miscare scurta. Am vazut o parte din piciorul lui Jared in timp ce else ridica fara zgomot.

-Ah. Aici esti, a spus un om.

Cuvintele erau ata de sonore dupa acea tacere goala, incat am tresarit. Am recunoscut vocea. Era unul din fratii pe care ii vazusem in desert – cel cu maceta, Kyle.

Jared nu a scos nici un cuvânt.

- Nu vom permite asta, Jared.

Era vocea altcuiva, dar parea mult mai rezonabila. Probabil ca ii apartinea fratelui mai tanar, Ian. Vocile celor doi frati erau foarte asemanatoare – sau ar fi fost daca Kyle n-ar fi vorbit tot timpul pe jumatate tipand, totdeauna cu vocea distorsionata de furie.

-Toti am pierdut pe cineva – la naiba, toti am pierdut pe toata lumea. Dar asta-i ridicol.

- Daca n-o lasi pe mana doctorului, atunci trebuie sa moara, a adaugat Kyle cu vocea ca un marait.

- Nu o poti tine prizoniera aici, a continuat Ian. Pana la urma va evada si noi toti vom fi expusi.

Jared nu a vorbit, dar a facut un pas intr-o parte, care l-a plasat in dreptul deschizaturii celei mele.

Inima mea a batut tare si repede in timp ce am inteles ce spuneau fratii. Jared castigase. Nu urma sa fiu torturata. Nu urma sa fiu ucisa cel putin nu imediat.

Jared ma tine prizoniera.

Parea un cuvânt frumos, date fiind circumstantele.

Ti-am spus ca ne va apara.

- Nu face ca lucrurile sa fie mai dificile, Jared a zis o noua voce barbatesca, pe care nu am recunoscut-o. Trebuie sa o facem.

Jared nu a spus nimic.

- Nu vrem sa-ti facem rau, Jared. Aici toti suntem frati. Dar o vom face, daca ne silesti. In tonul lui Kyle nu era nici o urma de ezitare. Da-te la o parte.

Jared a ramas ferm pe pozitie.

Inima incepuse sa-mi bata mai tare ca inainte, lovindu-se cu atata putere de coaste, incat ritmul de lucru al plamanilor a fost afectat , facand respiratia dificila. Melanie era inlemnita de frica, incapabila sa gandeasca in cuvinte coerente.

Ei urma sa-l raneasca. Acei oameni nebuni urmau sa-l atace pe unul dintre ei.

-Jared.... te rog, a spus Ian.

Jared nu a raspuns.

S-a auzit un zgomot de pasi – o saritura – si sunetul unui obiect greu lovind ceva. Un geamat, galgaitul cuiva care se ineaca....

- Nu! Am tipat eu si m-am repezit prin gaura rotunda.

Capitolul 16

Sortită

Marginea iesitiei din stanca era erodata, dar mi-a zgariat palmele si gleznela in timp ce m-am tarat prin ea. Ma durea, amortita cum eram, sa ma strecur pe acolo, iar respiratia imi era intrerupta. Ma simteam ametita in timp ce sangele mi se punea in miscare.

Cautam un singur lucru – locul in care se afla Jared, pentru a ma putea interpune intre el si atacatori.

Toti erau incremeniti, holbandu-se la mine. Jared statea cu spatele lipit de perete, cu mainile stranse in pumni si lasate in jos pe langa corp. In fata lui, Kyle era incovoiat, tinandu-se de stomac. Ian si un strain il flancau cu cativa pasi mai in spate, avand gurile cascata, socati. Am profitat de surprinderea lor. Din doi pasi lungi, impleticiti, m-am postat intre Kyle si Jared.

Kyle a reactionat primul. Ma aflam la mai putin de jumătate de metru de el si primul lui instinct a fost sa ma imbranceasca intr-o parte. Mana lui mi-a lovit umarul si m-a trantit la podea. Inainte de a cadea, ceva m-a prins de incheietura mainii si m-a ridicat din nou pe picioare.

Indata ce si-a dat seamancea facuse, Jared a dat drumul mainii mele, de parca pielea mea secreta acid.

-Treci inapoi acolo, a racnit el la mine.

Mi-a lovit si el umarul, darnu atat de tare cum a facut-o Kyle. M-a facut sa ma clatin doi pasi inapoi catre gaura din perete.

Gaura era un cerc negru in tunelul ingust. Dincolo de mica inchisoare, pestera mai mare parea la fel, doar mai lunga si mai ianlta, mai curand un tub decat o bula. O mica lampa – nu-mi putea da seamancea o facea sa functioneze – lumina palid culoarul, dinspre podea. Arunca umbre caudate asupra trasaturile barbatilor, transformandu-le in chipuri de monstria furiosi.

Am facut din nou un pas catre ei, intorcandu-ma cu spatele la Jared.

-Eu sunt cea pe care o vrei, i-am spus direct lui Kyle. Lasa-l in pace.

Pret de o clipa, nimeni nu a spus nimic.

-Nemernica si vicleana, a murmurat Ian in cele din urma, cu ochii largi deschisi de oroare.

-Ti-am spus sa treci inapoi, a suierat Jared in spatele meu. M-am intors pe jumătate, nedorindu-mi sa-l scap pe Kyle din ochi.

-Nu e sarcina ta sa ma aperi pe mine, data asta iti face tie rau.

Jared s-a strambat, radicand o mana pentru a ma impinge inapoi catre celula. M-am ferit din calea lui; miscarea m-a trimis catre cei care vroiau sa ma ucida. Ian m-a infascat de maini si mi le-a strans la spate. M-am luptat instinctive sa scap, dar el era foarte puternic. Mi-a indoit articulatiile prea tare si am gamut.

-Ia-ti mainile de pe ea, a tipat Jared, repezindu-se.

Kyle l-a prins si l-a rasucit, fortandu-i gatul sa se aplece. Celalalt barbat a apucat unul dintre bratele lui Jared, care incercau sa-l loveasca.

-Nu-i face rau, am tipat eu. M-am incordat pentru a ma elibera de bratele care ma tineau prizoniera.

Cotul liber a lui Jared l-a izbit pe Kyle in stomac. Kyle a gamut si a slabit stransoarea. Jared s-a eliberat de atacatori, apoi s-a repezit iarasi inainte, pumnul lui lovind nasul lui Kyle. Sange rosu-inchis a strpit peretele si lampa.

-Termin-o, Ian! a urlat Kyle.

Si-a aplecat capul si l-a izbit pe Jared, aruncandu-l in celalalt barbat.

-Nu! am tipat si eu, si Jared in acelasi moment.

Ian mi-a eliberat bratele, iar mainile lui mi s-au inclestat in jurul gatului, oprindu-mi respiratia. M-am agatat de mainile lui cu unchiile mele inutile, scurte.

Ma durea – mainile care ma sugrumau, brusca panica din plamanii mei. Era agonie. M-am zvarcolit, ami mult incercand sa scap de durere decat de moarte. Clic, clic.

Mai auzisem doar o data acest sunet, dar l-am recunoscut. La fel si ceilalti. Toti au incremenit, Ian cu mainile strangandu-ma puternic.

-Kyle, Ian, Brandt – inapoi! A racnit Jeb.

Nimeni nu s-a miscat, doar mainile mele inca inclestare si picioarele batandu-se in aer.

Jared a tasnit brusc de sub bratul nemiscat al lui Kyle si s-a repezit la mine. I-am vazut pumnul zburand catre fata mea si am inchis ochii.

S-a auzit un bufnet sonor la cativa centimetri in spatele capului meu. Ian a urlat si eu am cazut pe podea. M-am ghemuit acolo, la picioarele lui, gafaind. Jared s-a retras, dup ace a aruncat o privire furioasa in directia mea, si s-a dus langa Jeb.

-Sunteti oaspeti aici, baieti, sin u uiati asta, a marait Jeb. V-am spus san u va duseti sa o cautati pe fata. Deoacamarca, si ea este oaspetele meu si n-o sa tolerez ca unii dintre oaspetii mei sa-i omoare pe altii.

-Jeb, a gamut Ian deasupra mea, cu o vece estompata de man ape care si-o tineau la gura. Jeb, asta-i o nebunie.

-Care-I planul tau? A vrut Kyle sa stie. Fata lui era patata de sange, o priveliste violenta, macabre. Dar in vocea lui nu exista vreo urma de durere, doar o clocotitoare furie controlata. Avem dreptul sa stim. Trebuie sa decidem daca acest loc este sigur sau daca este vremea s-o luam din loc. Deci... deci cat timp o sa mai tii asta pe post de animal de companie? Ce-o sa faci cue a cand o sa termini de-a joaca de-a Dumnezeu? Toti meritam sa stim raspunsul la aceste intrebari.

Cuvintele extraordinare a lui Kyle au avut ecou dincolo de pulsul care imi

batea nebuneste in cap. Sa ma tina ca animal de companie? Jeb ma numise oaspetele sau... Ce alt cuvint mai exista pentru prizonier? Era posibil sa exista doi oameni care sa nu doreasca moartea mea, nici vreo confesiune obtinuta prin tortura? Daca asa stateau lucrurile, era un adevarat miracol.

-Nu am raspunsurile la aceste intrebari, Kyle, a raspuns Jeb. Nu depinde de mine.

Ma indoiesc ca orice alt raspuns le-ar fi dat Jeb i-ar fi naucit mai mult. Toti cei patru barbati, Kyle, Ian, cel pe care nu-l cunosteam si chiar Jared s-au holbat socati la el. Inca ma luptam sa respir la picioarele lui Ian, dorindu-mi sa existe vreo modalitate de a ma duce neobservata inapoi in gaura mea.

-Nu depinde de tine? A intrebat Kyle. In cele din urma, ca un ecou, inca neincrezator. Atunci, de cine? Daca te gandesti sa pui la vot, sa stii ca asta s-a facut deja. Eu, Ian si Brandt suntem insarcinati sa facem ceea ce s-a hotarat. Jeb a clatinat din cap – o miscare scurta care nu i-a indepartat privirea de la barbatul din fata lui.

-Nu este cazul sa votati. Aceasta inca este casa mea.

-Atunci, cine hotaraste? A tipat Kyle.

Privirea lui Jeb a fulgerat spre cineva, apoi inapoi spre Kyle.

-Este decizia lui Jared.

Toti, inclusive eu, ne-am holbat la Jared.

El a gamut, la fel de surprins ca restul, iar apoi dintii lui s-au inclestat cu un sunet pe care la-m putut auzi. A aruncat o privire plina de ura in directia mea.

-Jared? A intrebat Kyle, infruntandu-l din nou pe Jeb. Asta n-are nici un sens! Nu se mai controla, aproape ca improsca saliva de furie. El este mai partinitor decat oricine cineva! De ce? Cum poate fi rational in privinta asta?

-Jeb, eu nu... a murmurat Jared.

-Ea este responsabilitatea ta, Jared, a spus Jeb cu voce ferma. O sa tea jut, desigur, daca mai ai probleme ca aceasta, sis a o pazesti, si toate astea. Dar cand vine vorba de luat vreo decizie, este treaba ta. A ridicat o mana cand Kyle a incercat iara-si sa protesteze. Priveste lucrurile in felul asta , Kyle. Daca cineva o gaseste pe Jodi intr-un raid si o aduce aici, ai vrea ca eu s-au doctorul, sau un vot sa decide ce facem cu ea?

-Jodi este moarta, a suierat Kyle, sangele improscand picaturi de pe buzele sale.

S-a uitat la mine cu aceeasi expresie pe care tocmai o avusese Jared.

-Ei bine, daca trupul ei ar ratacii pe aici, tu ar trebui sa iei o hotarare. Ai vrea sa fie altfel?

-Majoritatea...

-Casa mea, regurile mele, l-a interrupt Jeb cu sprime. Nu mai discutam despre asta. Nu se mai voteaza. Nu se mai incearca executarea ei. Voi trei raspanditi vorba – asa stau lucrurile de acum incolo. O regula noua.

-Alta? A murmurat Ian cu voce joasa.

Jeb l-a ignorat.

-Daca, desi este improbabil, acest lucru se mai intampla cumva din nou, atunci cel caruia ii apartine trupul ia hotararea respectiva.

Jeb a indreptata teava armei catre Kyle, apoi a mutat-o cativa centimetri, catre tunelul din spatele lui.

-Plecati de aici. Nu vreau sa va mai vad iarasi pe aici. Spuneti-le tuturor ca nu au ce cauta pe acest coridor. Nimeni nu are nici un motiv sa fie aici, cu exceptia lui Jared si, daca prind pe cineva dand tarcoale, voi pune intrebariile dupa aceea. Ati inteles? Plecati! Acum!

A indreptat din nou arma catre Kyle.

Am fost surprinsa ca cei trei asasini s-au retras imediat in tunnel, fara a face macar o pauza pentru a se uita la mine sau la Jared inainte de despartire.

Vroiam din tot sufletul sac red ca arma din mainile lui Jeb era o cacealma.

De prima data cand il vazusem, Jeb se purtase intotdeauna cumsecade cu mine.

Nu ma atinsese niciodata cu violenta, nici macar nu ma privies cu ostilitate evidenta.

Acum, pare a fi unul dintre cei doi oameni care nu-mi vroiau raul.

S-ar putea ca Jared sa se fi luptat pentru a ma tine in viata, dar era limpede ca

in el se dadea o apriga batalie in legatura cu aceasta decizie. Imi dadeam seama ca isi putea schimba parerea in orice clipa. Din expresia lui se vedea clar ca o parte din el voia ca toate acestea sa se incheie – mai ales acum ca Jeb runcase povara deciziei pe umerii lui. In vreme ce faceam aceasta analiza, Jared s-a uitat la mine cu scarab.

Oricum, oricat de mult doream sac red ca Jeb blufa, in timp ce ii priveam pe

cei trei barbute disparand in intuneric, era limpede ca lucrurile stateau altfel.

Dincolo de fatada, Jeb era probabil la fel de crud ca si ceilalti. Daca nu ar fi folosit acea arma in trecut -, nimeni nu l-ar fi ascultat in acest fel.

Vremuri desperate, a soptit Melanie. Nu ne permitem sa fim amabil in lumea pe care voi a-ti creat-o. Suntem fugari si o specie pe cale de disparitie. Fiecare alegere este despre viata sau moarte.

Stt. Nu am timp ce o dezbatere. Trebuie sa ma concentrez.

Jared statea in fata lui Jeb, cu o mana intinsa in fata, cu palma in sus si degetele usor indoite. Acum, ca ceilalti plecasera, trupurile lor aveau o atitudine mai relaxata. Jeb chiar zambea in barba lui stufoasa, de parca se amuza de reactia pe care a provocat-o arma lui . Ciudat om.

-Te rog, nu-mi pune asta in carca, Jeb, a spus Kyle. Kyle are dreptate in legatura cu un lucru – nu pot sa iau o decizie rationala.

-Nimeni nu zice ca trebuie sa te hotarasti in secunda asta. Ea nu pleaca nicaieri.

Jeb a privit in jos, catre mine, inca zambind. Ochiul care era mai aproape de mine – cel pe care Jared nu-l putea vedea – s-a inchis repede si s-a deschis iarasi. Mi-a facut cu ochiul. Nu dupa tot chinul pe care l-a indurate ca sa

ajunga aici. Ai o gramada de timp sa te gandesti la asta.

-Nu am la ce sa ma gandesc. Melanie este moarta. Dar nu pot, nu pot, Jeb, pur si simplu nu pot...

Jared nu parea in stare sa termine propozitia.

Spune-i.

Nu sunt pregatita sa mor chiar in clipa asta.

-Atunci, nut e gandi la asta, i-a zis Jeb. Poate o sa te lamuresti mai tarziu. Lasa sa treaca o vreme.

-Ce-o sa facem cu ea? Nu putem s-o pazim tot timpul.

Jeb a clatinat din cap.

-Asta-I exact ce o sa trebuiasca sa facem un timp. Lucrurile o sa se calmeze.

Nici macar Kyle nu este in stare sa fie furios pana la crima mai mult de cateva saptamani.

-Cateva saptamani? Nun e permintem san e jucam de-a paznicii aici pentru cateva saptamani. Avem si alte lucruri...

-Stiu, stiu, a suspinat Jeb. O sa ma gandesc la ceva.

-Si asta-I doar jumătate din problema.

Jared s-a uitat din nou la mine, in timp ce o vena ii pulsa pe tampla..

-Unde eo tinem? Nu e ca si cum am avea o inchisoare amenajata.

Jeb mi-a zambit.

-N-o sa ne faci neazuri, nu-i asa?

M-am holbat la el, fara sa-I spun o vorba.

-Jeb, a murmurat Jared suparat.

-Oh, nu-ti face griji in privinta ei. In primul rand, o sa o supraveghem. In al doilea rand, nu o sa fie niciodata in stare sa gaseasca iesirea de aici – o sa rataceasca pe aici, pana cand va da de cineva. Ceea ce ne duce la numarul trei: nu e proasta. A ridicat o spanceana alba si groasa uitandu-se la mine. N-o sa te duci sa-I cauti pe Kyle si pe restul, nu-i asa? Nu cred ca vreunul dintre ei te place prea tare.

M-am uitat la el, precauta fata de onul lui lejer, de sporovaiala.

-As vrea sa nu-i vorbesti asa, a murmurat Jared.

-Am fost crescut in vremuri mai civilizate, pustiule. Nu ma pot abtine. Jeb a pus o mana pe bratul lui Jared, batandu-l usor. Uite ce-i, ai stat treaz o noapte intreaga. Lasa-ma sa o pazesc eu de acum in colo. Dormi putin.

Jared parea a fi pe cale sa obiecteze, dar apoi s-a uitat din nou la mine si expresia i-a devenit mai dura.

-Cum vrei tu, Jeb. Si... eu nu, eu nu voi accepta vreo responsabilitate pentru asta. Omoar-o, daca crezi ca asa e cel mai bine.

Am tresarit.

Vazandu-mi reactia, Jared s-a incrunat, apoi s-a intors brusc cu spatele si a plecat in aceiasi directie ca si ceilalti. Jeb l-a privit indepartandu-se. In timp ce

era atent la alceva, m-am tarat in gaura mea.

L-am auzit pe Jeb asezandu-se incet pe pamant, langa deschizatura. A oftat si s-a intins, facand sa pocneasca cateva articulatii. Dupa cetva minute, a inceput sa fluiera incetisor. Era o melodie vesela.

M-am ghemuit cu genunchii stransi la gura, cu spatele lipit de perete, in cel mai indepartat coltisor al micutii mele celule. Am simtit mici fiori in spate, apoi tot mai puternici, alergand in sus si zos pe sira spinarii. Mainile mi-au tremurat, iar dintii au inceput sa-mi clantane, in ciuda caldurii umede.

-Ai putea sa te intinzi sis a dormi, a spus Jeb, dar n-am fost sigura daca mi se adresa mie sau lui insusi. Maine va fi o zi grea.

Tremuraturul mi-a trecut dupa o vreme – poate o jumătate de ora. Cand a incetat, m-am simtit epuizata. M-am hotarat sa urmez sfatul lui Jeb. Cu toate ca podeaua parea si mai inconfortabila dectă înainte, in cateva secunde dormeam dusa.

Mirosul mancarii m-a trezit. De adta aceasta, cand am deschis ochii, eram ametita si dezorientata. O senzatie instinctiva de teama a facut ca mainile sa imi tremure din nou inainte de a fi complet cnsienta.

Pe pamant, alaturi de mine, se afla aceiasi teava, cu o oferta identical pe ea. Il puteam rpivi si auzi pe Jeb. Statea in profil in fata grotei, privind catre coridorul lung si rotund si fluierand usor.

Manata de o sete ingrozitoare, m-am ridicat si am infascat sticla deschisa de apa.

-‘Neata, a spus Jeb, dand din cap in directia mea.

Am inghetat cu man pe sticla, pan ace el si-a intors capul si a inceput sa fluiera din nou.

Doar ca acum, nemaifiind atat de disperat de insetata, am remarcat gustul ciudat si neplacut al apei. Semana cu gustl acru din aer, dar era usor mai puetrnic. Limba mi s-a plimbat prin gura, fara sa-l poata evita.

Am mancat rapid, de data aceasta pastrand supa la sfarsit. Astazi, stomacul meu a reactionat mai bine, acceptand mancarea cu mai multa eleganta. Abia daca a chiorait.

Trupul meu avea, totusi, alte nevoi, acum ca cele mai strigente fusesera satisfacute. Am rpivit de jur imprejurul gaurii mele intunecoase si stranse. Nu se vedeau prea multe optiuni. Dar abia daca imi uteams tapani frica la gandul de a-i vorbi lui si a-I cere ceva chiar si bizarului, dar prietenosului Jeb M-am leganat inainte si inapoi, gandindu-ma. Coapsele m-au durut din cauza pozitiei curbate pe podeaua in forma de cupa a grotei.

-Hm! A zis Jeb. Se uita iarasi la mine,cu fata mai colorata ca de obicei sub parul alb. Stai aici de ceva vreme, a spus el. Vrei sa iesi?

Am incuvintat din cap.

-Mi-ar prinde si mie bine putina miscare.

Vocea lui era vesela. Si-a atins picioarele cu o agilitate surprinzatoare.

M-am tarat catre marginea gaurii, privind precauta catre el.

-O sa-ti arat mica noastra baie, a continuat el. Trebuie sa sti ca va trebui sa trecem prin... un fel de piata centrala, ca sa zic asa. Nu-ti face griji. Cred ca, pana acum, toti au primit masajul.

Incostient, si-a atins arma.

Am incercat sa inghit. Vezica mea era atat de plina, incat durerea era permanenta, imposibil de ignorat. Dar sa defilez prin mijlocul multimii de ucigasi furiosi? N-ar putea doar sa-mi aduca o galeata?

Mi-a masurat frica in ochi – a urmarit felul in care, automat, m-am retras si mai adans in grota -, iar buzele lui s-au strans ganditoare. Apoi s-a intors si a pornit pe holul intunecat.

-Urmeaza-ma! A strigat el in urma, fara sa se uite daca il ascultam.

Prin fata ochilor mei mi-a trecut brusc imaginea lui Kyle gasindu-ma singura aici si, intr-o secunda, eram in spatele lui Jeb, dup ace m-am tarat cu greu prin gaura, balabanindu-mi picioarele amortite. Mi se parea oribil si minunat in acelasi timp ca stau dreapta din nou – simteam o durere ascutita, dar usurarea era si mai mare.

Eram imediat in spatele lui cand am ajuns la capatul tunelului; intunericul se intrezarea amenintator prin crapatura inalta si ovala a iesirii. Am ezitat, privind inapoi catre micuta lamp ape care o lasase pe podea. Era singura lumina din peatera intunecata. Trebuia sa o iau eu?

M-a auzit oprindu-ma si s-a oprit pentru a ma privi peste umar. Am dat din cap catre lumina, apoi m-am uitat iarasi la el.

-Las-o, stiu eu drumul. A intins mana libera catre mine. O sa te ghidez eu.

O clipa lunga am privit mana, iar apoi, simtind presiunea din vezica, mi-am pus incet in palma lui, abia atingand-o – la fel cum as fi atins un sarpe daca, pentru un motiv oarecare, as fi fost silita sa o fac.

Jeb m-a condus prin intuneric cu pasi siguri si repezi. Tunelul cel lung a fost urmat de o serie de serpuiri haotice in directii opuse. In timp ce coteam la la o rasucire in V a drumului, am crezut ca ne intorceam, fara speranta, de unde am plecat. Am fos sigura ca era intentionat si motivul pentru care Jeb nu luase lampa. Nu vroia ca eu sa stiu prea multe despre iesirea din acest labirint.

Eram curioasa in legatura cu modul in care se formase acest loc, cum il gasise Jeb si cum de aunsesera ceilalti aici. Dar mi-am fosrtat buzele sa ramana lipite. Mi se parea ca cel mai bun lucru acum era sa raman tacuta. Nu eram sigura ce speram. Cateva zile in plus in viata? Doar o continere a dureri? Mai ramasese alceva? Stiam numai ca nu eram pregatita sa mor, dupa cum ii spusese lui Melanie; instinctual meu de supravietuire era identic in totalitate celui al oamenilor.

Am cotit din nou si am zarit prima lumina. In fata, o fisura inalta si ingusta a stralucit de lumina altei incaperi. Aceasta lumina nu era artificiala, ca micuta lampa de langa grota mea. Era prea alba, prea pura.

Nu puteam trece amandoi in acelasi timp prin deschizatura strampta din piatra. Jeb a trecut primul, iar eu l-am urmat indeaproape. Odata aflati dincolo – si in stare sa vad iarasi -, mi-am tras mana din strangerea usoare a lui Jeb. Nu a reactionat in nici un fel, doar si-a pus si mana proaspat eliberata pe pusca. Ne aflam intr-un tunnel scurt, iar o lumina si mai stralucitoare s-a zarit prin intarea grosolan boltita. Peretii erau aceiasi stanca gaurita si vanata.

Se auzeau voci. Erau coborate, mai putin imperioase decat ultima oara, cand auzisem bolboroseala unei multimi omenesti. Nimeni nu ne astepta astazi. Mi-am imaginat doar acre ar fi reactia la aparitia mea impreuna cu Jeb. Palmele imi erau reci si umede, respiram cu usoare gafaituri. M-am apropiat cat de mult am putut de Jeb, fara sa-l ating.

-Usurel, a murmurat el, fara sa se intoarca. Lor le e mai frica de tine decat tie de ei.

Ma indoiam de acest lucru. Si, chiar daca ar fi existat o posibilitate sa fie adevarat, frica s-a transformat in ura si violenta in inima umana.

-N-o s'alar pe nimeni sa-ti faca rau, a murmurat Jeb in timp ce se indrepta spre arcada. Oricum, s-ar putea sa se fi obisnuit cu ideea.

Doream sa-l intreb ce vroia sa spuna cu asta, dar a intrat in camera urmatoare. M-am strecurat dupa el, cu o jumatate de pas in urmaascuzandu-ma cat de mult puteam in spatele lui. Singurul lucru mai dificil decat sa intru in aceasta incapere era acela de a ramane in urma lui Jeb si de a fi prinsa singura aici.

O tacere brusca a intampinat intrarea noastra.

Ne aflam din nou in grota gigantica, luminoasa, cea in care ma dusera prima oara. Cu cat timp in urma se intamplase? Habar nu aveam. Tavanul era prea stralucitor pentru mine, asa ca nu-mi puteam da seama cum exact era luminat. Nu remarcasem inainte, dar peretii nu erau intregi – zeci de spatii neregulate se deschideau catre tunele adiacente. Unele dintre deschizaturi erau uriase, altele altele atat de inguste incat abia daca un barbat solid putea trece prin ele; unele fisuri erau naturale, altele, chiar daca nu erau facute de mana omului, erau cel putin largite.

Cativa oameni se holbau la noi din acele intranduri, incremeniti. Mai multi se aflau in spatial deschis, tupurile lor prinse in mijlocul vreunei actiuni intrerupta de intrarea noastra. O femeie era aplecata pe jumatate, intentionand sa-si lege sireturile. Bratele nemiscate ale unui barbat atarnau in aer, ridicate pentru a sublinia ceva in conversatia purtata cu tovarasii sai. Un alt barbat s-a clatinat, pierdandu-si echilibrul din pricina unei opriri bruste. Piciorul lui a coborat apasat, in timp ce el se lupta sa revina la verticala; bufnetul caderii acestuia a fost singurul sunet care s-a auzit in spatial vast. A avut ecou in toata camera.

Era funamentul gresit din partea mea sa fiu recunoscatoare pentru hidoasa arma din mainile lui Jeb... dar asa simteam. Stiam ca, fara ea, am fi fost probabil atacati. Acesti oameni nu s-ar fi putut abtine sa-l loveasca pe Jeb, daca in acest fel puteau sa ajunga la mine. Totusi, am putea fi atacati in ciuda armei. Jeb putea sa impuste doar pe cineva o data.

Tabloul din capul meu a devenit atat de infricosator, incat nu-l mai puteam suporta. Am incercat sa ma concentrez asupra situatiei imediate, care era si asa dificila.

Jeb s-a oprit un moment, cu arma proptita de sold si indreptata inainte. S-a uitata de jur imprejurul camerei parand sa-i fixeze din privire pe toti, adunandu-i unul cate unul. Erau mai putini de douazeci, a durat ceva vreme. Cand a fost satisfacut de cele constatate, s-a indreptat catre peretele stang al pesterii. Cu sangele batandu-mi cu putere in urechi, l-am urmat indeaproape. N-a trasersat grota direct, ci s-a tinut pe langa curbura peretelui. I-am calcat pe urme pana cand am observat un patrat mare de pamant mai inchis la culoare care ocupa centrul podelei. Nimeni nu statea pe acest pamant intunecat. Eram mult prea inspaimantata pentru a face alceva decat sa remarca anomalia. Nici macar nu am putut sa presupun motivul existentei sale.

S-au petrecut mici miscari, in timp ce noi doi dadeam ocol incaperii tacute. Femeia indreptata s-a indreptat, rasucindu-se din talie pentru a ne urmari cu privirea. Barbatul care gesticula si-a incrucisat bratele la piept. Toti ochii s-au ingustat si toate fetele s-au crispat in expresii de furie. Oricum, nimeni nu a facut vreo miscare spre noi si nimeni nu a vorbit. Indiferent ce le spusesea Kyle si ceilalti barbati acestor oameni despre confruntarea lor cu Jeb parea sa fi avut efectul pe acre unchiul lui Melanie il sperase.

In timp ce am trecut prin multimea de statui umane, le-am recunoscut pe Sharons si Maggie, care ne priveau prin deschizatura unui tunnel. Expresiile lor erau neutre, privirile reci. Nu s-au uitat la mine, ci doar la Jeb. El le-a ignorat.

Mi s-au parut ca au trecut ani pana cand am ajuns, in cele din urma, in capatul indepartat al pesterii. Jeb s-a indreptat catre o iesire de dimensiuni medii, neagra comparativ cu lumina acestei incaperi. Privirile din spatele meu faceau sa mi se zbarleasca parul pe ceafa, dar nu am indraznit sa ma uit inapoi. Oamenii erau inca tacuti, dar imi era teama ca ne-ar putea urmarii. A fost o usurare sa intru in intunecimea noului pasaj. Mana lui Jeb mi-a atins cotul pentru a ma indruma si eu nu m-am ferit de ea. In spatele nostrum nu s-a ridicat vreun murmur de voci.

-Totul a decurs mai bine decat m-am asteptat, a soptit Jeb in timp ce ma conducea prin peatera.

Cuvintele sale m-au surprins si am fost bucuroasa ca nu am stiut ce crezuse el ca se va intampla.

Terenul cobora sub picioarele mele. In fata, o lumina slaba palpaia in intuneric. -Fac pariu ca nu ai vazut niciodata ceva ca locuinata mea. Vocea lui era mai puternica acum si avea din nou tonul lejer de mai devreme. E chiar deosebit, nu? A facut o scurta pauza, in caz ca i-as fi raspuns, apoi a continuat. Am gasit locul asta in anii '70. De fapt, el ma gasit. Am cazut prin acoperisul camerei mari – probabil ca s fi trebuit sa mor in urma cazaturii, dar spre binele meu sunt rezistent. Mi-a luat ceva timp sa gasesc o iesire. Pana cand am reusit imi era atat de foame incat imi venea sa mananc pietre. La vremea aceea, eram singurul care ramasese la ferma, asa ca n-am avut cui sa o arat. I-am explorat fiecare cotlon, fiecare grota si am vazut ce posibilitati are. Am hotarat ca s-ar putea sa fie un as bun de avut in maneca, in caz de ceva. Asa suntem noi, Stryderii – ne place sa fim pregatiti.

Am trecut pe langa sursa luminii palide – provenea dintr-o gaura din tavan de dimensiunea unui pumn, creand un crec stralucitor pe dusumea. Dupa ce a ramas in urma noastra, am vazut in departare un alt spot luminos.

-Probabil ca esti curioasa cum de au aparut toate acestea aici. A facut o alta pauza, mai scurta decat ultima. Sunt canale de lava, iti vine sa crezi? Asat a fost un Vulcan, cred. Nu complet stins, asa cum vei vedea imediat. Toate aceste pesteri si grote sunt bule de aer din lava care se racea. Am munit ceva in ultimele decenii. O parte a fost usor – sa conectez canalele a fost o nimica toata. Pentru aletele a fost nevoie de ai multa imaginatie. Ai vazut tavanul din camera mare? Asta mi-a luat ani de zile pana mi-a iesit cum trebuie.

Am vrut sa-l intreb cum a facut-o, dar nu m-am putut hotara sa vorbesc. Era mai prudent sa tac.

Poadeaua a inceput ca coboare intr-un unghi mai ascutit. Terenul era spart in trepte grosolane, dar pareau sufficient de sigure. Jeb m-a condus increzator in jos. In timp ce coboram tot mai mult in adancul pamantului, caldura si umiditatea au crescut.

M-am incordat cand am auzit iarasi voci, de data aceasta din fata. Jeb ma batut amabil pe brat.

-O sa-tin placa asta - tuturor le place,a promis el.

O arcada larga a licarit intr-o lumina miscatoare. Avea aceiasi culoare ca lumina din incaperea mare, pura si alba, dar palpaia intr-un dans ciudat.

Ca orice imi era de neinteles in pestera asta, lumina m-a infricosat.

-Am ajuns, a spus Jeb entuziasmat, tragandu-ma prin arcada. Ce parere ai?

Capitolul 17

Vizitată

Intai m-a izbit caldura – ca un perete de abur, aerul gros si umed s-a rostogolit peste mine si mi s-a condensat pe piele. Gura mi s-a deschis automat in timp ce incercam sa trag o gura din aerul deodata mai dens. Mirosul era mai puternic decat inainte – acelesi gust metalic care mi s-a lipit in gat si care dadea aroma apei de aici. Murmurul neclar al vocilor de bas si soprana parea sa vina din toate partile un ecou ce ricosa pe pereti. Am privit nelinistita prin norul invartejit de abur, incercand sa-mi dau seama de unde veneau vocile. Era multa lumina aici – tavanul era orbitor, la fel ca incaperea mare, dar se afla mult mai aproape. Lumina se reflecta dansand din aburi, creand o perdea tremuratoare care aproape ca m-a orbit. Ochii mei s-au luptat sa se adapteze si m-am agatat panicata de mana lui Jeb.

Am fost surprinsa ca rumoarea nu a continut la intrarea noastra Poate ca nici ei nu ne vedeau inca.

-Aerul e cam inchis aici, a spus Jeb pe un ton de scuza, fluturand mana prin aburul din fata chipului sau.

Vocea ii era degajata si suficient de puternica pentru a ma face sa tresar. Vorbea de parca nu eram inconjurati. Si murmurul a continuat, ignorandu-I vocea.

-Nu ca ma plang, a continuat el. As fi murit de mai multe ori, daca acest loc n-ar fi existat. Chiar de prima data cand am ramas blocat in pesteri, desigur. Si acum, n-am putea sa ne ascundem aici, daca n-ar exista asta. Fara vreun loc unde sa ne ascundem, suntem mortii cu totii, nu? M-a impus cu cotul, intr-un gest conspirativ.

E destul de convenabil, asa cum este. N-as fi putut sa-l planuiesc atat de bine nici daca l-as fi sculptat eu din plastilina. Rasul lui a indepartat o parte din abur si pentru prima data am vazut camera. Doua rauri curgeau prin spatiul rece, umed cu bolta inalta. Acesta era murmurul care mi-a rasunat in urechi – apa care curgea in suvoi peste sip e sub roca vulcanica vinetie. Jeb a vorbit de parca eram singuri, pentru ca eram. De fapt, exista un singur rau si nu paraias. Paraiasul se afla cel mai aproape de noi; o panglica argintie putin adanca in lumina care venea de sus, prelingandu-se printre stanci nu prea inalte si care pare ape cale sa se reverse in orice moment. Un murmur feminin, pe un ton inalt, se desprindea din unduirile sale.

Bolboroseala masculina de bas venea dinspre rau, la fel ca norii grosi de aburi, care se ridicau din gropile ce se cascau din pamantul dinspre peretele indepartat. Raul era negru, afundandu-se sub podeaua pesterii, iesind la iveala in zone erodate largi si rotunde pe toata lungimea incaperii. Gaurile pareau intunecate si primejdioase, raul abia vizibil in timp ce gonea navalnic catre destinatie

invizibila si insolubila. Apa pare sa clocoteasca, producand caldura si abur. Si zgomotul pe care il facea era ca al apei curgatoare.

-Trebuie sa fii atent aici, a spus Jeb. Curentul izvorului fierbinte este foarte puternic. Daca Doamne fereste cazi, s-a terminat. S-a intamplat o data.

Si-a inclinat capul amintindu-si, iar chipul i-a devenit sobru. Vartejul iute si negru al raului subteran mi s-a parut, brusc oribil. Mi-am inchipuit cum ar fi sa fiu prinsa in curentul fierbinte si m-am cutremurat .

Jeb si-a pus usor mana pe umarul meu.

-Nu-ti face griji. Fii atenta pe unde calci si totul va fi in regula. Uite, a zis el, aratand catre capatul indepartat al pesterii, unde paraiasul putin adanc intra intr-o grota intunecata, prima grota de acolo era baia. Am sapat in podea pentru a face o cada adanca si buna. Exista un orar pentru a face baie, dar intimitatea nu este, de obicei o problema – este intuneric bezna. Incaperea este draguta si calduroasa, fiind atat de apropae de rau, dar apa nu te va arde ca izvorul fierbinte de aici. Mai exista o alta grota dincolo de aceea si se intra printr-o fisura din stanca. Am largit intrarea pana la a capatat o dimensiune confortabila. Acea incapere este cea mai indepartata in care curentul apare la suprafata – de acolo o ia sub pamant. Asa ca acolo am amenajata o latrina. Convenabila si igienica. Vocea lui capatase un ton plin de sine, de parca isi asuma meritele pentru creatia naturii. Ei bine, el descoperise si amenajase locul, deci o parte din mandrie era justificata. Nu ne place sa facem risipa de baterii si cei mai multi dintre noi cunosc ca in palma configuratia podelei, dar fiindca esti aici pentru prima oara, poti sa-ti gasesti drumul cu asta.

Jeb a scos o lantera din buzunar si mi-a intins-o. Vederea ei mi-a amintit de clipa cand m-a gasit zagand in desert, cand mi-a verificat ochii si si-a dat seama ce sunt. N-am stiut de ce aceasta amintire m-a intristat.

-Sa nu-ti vina vreo idee nebuneasca cum ca poate raul te va scoate de aici sau ceva de genul asta. Odata ce apa intra sub pamant, nu mai iese la suprafata, m-a avertizat el.

Fiinca pare sa astepte o confirmare a faptului ca am inteles attentionarea lui, am incuviintat din cap. Am luat incet lanterna din mana lui, atenta sa nu fac vreo miscare brusca care sa-l ia prin surprindere.

A zambit incurajator. I-am urmat rapid indrumarile – sunetul apei curgatoare nu-mi usura cu nimic disconfortul. Mi se pare foarte ciudat sa nu ma aflu in raza lui vizuala. Daca cineva era ascuns in aceste grote, banuind ca pana la urma, trebuia sa vin aici? Ar auzi Jeb sunetul luptei peste vuietul apelor involburate?

Am rotit lanterna de jur imprejurul camerei de baie, cautand vreun semn de ambuscada, dar n-am descoperit nimic care sa-mi confirme temerile. Cada lui Jeb era mai curand de marimea unui mic bazin de inot si neagra ca smoala. Sub suprafata ei, o persoana ar fi invizibila atat timp cat si-ar tine respiratia.... M-

am grabit sa trec prin deschizatura ingusta din peretele indepartat al incaperii pentru a scapa de lucrurile pe care mi le imaginam. Departe de Jeb aproape ca am fost coplecita de panica – nu puteam respire normal, abia daca auzeam altceva decat venele care imi pulsau in temple. Mai mult alergam decat mergeam atunci cand m-am intors in camera in care se aflau raurile.

Sa-l gasesc pe Jeb stand acolo, inca singur, a fost ca un balsam pentru nervii mei incordati. Respiratia si bataile inimii mi s-au calmat. Nu puteam intelege de ce acest om nebun reprezenta o asemenea alinare pentru mine. Am presupus ca era asa cum imi spusese Melanie – vremuri disperate.

-Nu-i asa rau, nu? a intrebat el cu o grimasa de mandrie pe chip.

Am incuvintat din nou si i-am inapoiat lanterna.

-Aceste pesteri sunt un mare dar, a spus el in timp ce ne indreptam inapoi spre coridorul intunecat. N-am putea supravietui intr-un grup atat de mare fara ele. Magnolia si Sharon se descurcau destul de bine – socant de bine – in Chicago, dar isi fortau norocul ascunzandu-se amandoua. E chiar placut sa existe din nou o comunitate. Ma face sa ma simt om. M-a apucat inca o data de cot in timp ce urcam treptele grosolane. Imi pare rau pentru, hm, locul in care te-am pus sa stai. A fost cel mai sigur la care m-am putut gandi. Sunt surprins ca baietii aia te-au gasit atat de repede. Jeb a oftat. Ei bine, Kyle se ...monteaza usor. Dar presupun ca tot rau-I spre bine. Ar trebui sa se obijnuiasca cu felul in care merg lucrurile aici. Poate o sa gasim ceva mai ospitalier pentru tine. O sa ma gandesc la asta...Cel putin cand sunt cu tine, nu trebuie sa te inghesui in gaura asta mica. Poti sta pe coridor cu mine, daca preferi. Desi cu Jared... Vocea i s-a stins.

Am ascultat mirata scuzele lui; era mult mai multa bunavointa decat sperasem, mai multa compasiune decat crezusem ca aceasta specie poate simti pentru dusmanii sai. Am batut usor mana de pe cotul meu, incercand sa-i arat ca am inteles si ca nu voi crea probleme. Eram sigura ca Jared prefera sa nu dea ochii cu mine. Jeb nu a avut nici o problema in a traduce limbajul meu fara cuvinte.

- Esti o fata buna, a spus el. O sa rezolvam asta cumva. Doctorul nu are decat sa se ocupe de vindecarea oamenilor. Eu cred ca esti mult mai interesanta in viata fiind.

Trupurile noastre erau suficient de apropiate pentru ca el sa-mi simta tremurul.

- Nu fi ingrijorata. Doctorul nu o sa te mai deranjeze acum.

Nu ma puteam opri din tremurat. Jeb putea sa-mi promita doar acum. Nu exista nici o garantie ca Jared nu va decide ca secretul meu era mai important decat protejarea corpului lui Melanie. Stiam ca o asemenea soarta m-ar face sa doresc ca Ian sa fi reusit noaptea trecuta sa faca ce-si propusese. Am inghitit un nod, simtind cum ma zgaria in interiorul gatului.

Nu sti niciodata cat timp vei mai avea, imi spusese Melanie cu atat de multe zile in urma, cand inca tineam lucrurile sub control.

Cuvintele ei mi-au ramas ca un ecou in cap in timp ce intram in incaperea mare, piata centrala a comunitatii omenesti a lui Jeb. Era plina, ca in prima noapte, iar toata lumea se uita la noi cu ochi in care se citea furie si sentimental tradarii, cand se uitau la el si crima cand priveau la mine. Mi-am mentinut privirea in pamant, la pietrele de sub picioare. Din coltul ochiului, am vazut ca jeb isi tinea din nou arma pregatita.

Intr-adevar, era doar o problema de timp. O simteam in atmosfera de ura si teama. Jeb nu ma putea proteja mult timp.

A fost o usurare sa ma frec din nou de peretii tunelului ingust, sa astept cu nerabdare trecerea prin labirintul intunecat si intortocheat si intrarea in mica mea ascunzatoare; speram sa fiu singura acolo.

In spatele meu, un suierat furios, ca dintr-un cuib de serpi atatati, a rasunat ca un ecou in marea peatera. Sunetul m-a facut sa-mi doresc ca Jeb sa ma conduca mai repede prin labirint.

Jeb a chicotit pe sub mustata. Pe masura ce petreceam mai mult timp in preajma lui, parea sa devina tot mai ciudat. Simtul sau al umorului mi se parea la fel de stranui ca motivele lui.

-Stii, devine cam neplacut aici, jos, uneori, a murmurat el, adresandu-mi mie cuvintele sau lui insusi. Cu Jeb, era greu de spus. Poate cand le va trece supararea pe mine vor intelege ca de fapt le place toata agitatiea pe care le-o procur.

Drumul nostru prin intuneric s-a rasucit in serpentine. Nu-mi parea deloc familiar. Poate ca alesese un traseu diferit, pentru ca eu san u-l recunosc.

Drumul a parut sa dureze mai mult ca inainte, dar pana la urma am zarit palida lumina albastra a lampii stralucind de dupa curba urmatoare.

M-am incordat, intrebându-ma daca Jared va fi din nou acolo. Daca era, stiam ca va fi suparat. Nu ma indoiam ca n-ar fi fost de accord ca Jeb sa ma ia intr-o escapada, indiferent cat de necesar ar fi fost.

Indata ce am dat coltul, am vazut o silueta sprijinita de zid langa lampa, aruncand o umbra lunga spre noi. In mod evident nu era Jared. Mana mea s-a inclestat pe bratul lui Jeb, intr-un reflex generat de frica.

Si apoi m-am uitat la silueta care astepta. Era mai mica decat mine – asa am stiut ca nu era Jared – si subtire. Mica dar in acelasi timp prea inalta si prea subtire. Chiar si in lumina slaba a lampii albastre, am vazut ca pielea lui era puternic bronzata de soare si ca parul lui matasos atarna neingrijit dincolo de barbie.

Genunchii mi s-au imuiat.

Mana mea, inclestata panicat de bratul lui Jeb, s-a sprijinit de el.

-Ei bine, pentru Dumnezeu! a exclamat Jeb, evident iritat. Nimeni nu poate pastra un secret aici mai mult de douazeci si patru de ore? La naiba, asta ma scoate din sarite! O gramada de babe barfitoare...

Cuvintele i s-au stins intr-un bombanit.

Nici macar nu am incercat sa inteleg cuvintele pe care le spunea Jeb; eram prinsa in cea mai cumplita batalie a vietii mele – a tuturor vietilor pe care le traisem.

O simteam pe Melanie in fiecare celula a trupului meu. Terminatiile nervoase mi-au zbornait la recunoasterea prezentei ei familiare. Muschii mi s-au incordat in anticiparea miscarii ei. Buzele mi-au tremurat, incercand sa se deschida. M-am aplecat catre baiatul de pe coridor, trupul meu apropiindu-se pentru ca mainile nu erau in stare.

Melanie invatase multe lucruri in cele cateva ocazii cand ii cedasem sau pierduse controlul asupra ei, asa ca a trebuit cu adevarat sa ma lupt cu ea – atat de tare incat deasupra sprancenelor mi-au aparut margele de sudoare proaspata. Dar acum nu muream in desert. Nici nu eram slabita sau amtita si luata pe nepregatite de aparitia cuiva pe care il crdeam pierdut; stiam ca aceasta clipa ar fi putut sa vina. Corpul meu era viguros, se vindeca rapid – eram puternica din nou. Forta trupului a dat forta controlului, hotararii.

Am alungat-o din membrele mele, am indepartat-o de orice se agata, am impins-o inapoi intr-un colt al mintii si am inlantuit-o acolo.

A cedat brusc si total. Aaah, a suspinat ea si aproape ca a fost un geamat de durere.

Indata ce am convins-o, m-am simtit ciudat de vinovata.

Stiam deja ca ea reprezenta pentru mine mai mult decat o gazda care opune rezistenta si imi face viata inutil de dificila. Devenisem tovarase, chiar confidente in timpul ultimelor saptamani petrecute impreuna – mai ales de cand Cautatoarea ne unise impotriva unui dusman comun. In desert, avand cutitul lui Kyle deasupra capului, fusesem bucuroasa ca trebuie sa mor. Nu as fi fost eu cea care sa o omoare pe Melanie; chiar si atunci ea era mai mult decat un trup pentru mine. Dar acum parea sa fie ceva dincolo de asta. Mi-a parut rau ca i-am provocat durere.

Era totusi necesar si ea a parut sa inteleaga acest lucru. Orice cuvnt gresit, orice gest necalculat ar fi insemnat o executie rapida. Reactiile ei erau prea salbatice si emotionale. Ne-ar fi bagat in belea.

Trebuie sa ai incredere in mine, i-am spus. Incerc doar sa ramanem in viata.

Stiu ca nu vrei sa crezi ca oamenii tai ne-ar putea face rau....

Dar este Jamie, a soptit ea. Tanjea atat de tare dupa baiat, incat genunchii mi s-au inmuiat din nou.

Am incercat sa-l privesc cu impartialitate – acest adolescent cu chipul ursuz care se rezema de peretele tunelului cu bratele strans incrucisate la piept. Am incercat sa il vad ca pe un strain si sa imi planuiesc reactia sau lipsa ei, in functie de a lui. Am incercat, dar nu am reusit. Era Jamie, era frumos si bratele mele – ale mele, nu ale lui Melanie – s-au intins sa-l imbratiseze. Lacrimi mi-

au umplut ochii si mi s-au prelins pe fata. Puteam doar sa sper ca nu se vedeau in lumina palida.

-Jeb, a rostit Jamie – un salut morocanos.

Privirea lui s-a abatut asupra mea si apoi s-a indepartat.

Vocea lui era profunda! Era chiar atat de in varsta? Avand o puternica senzatie de vinovatie, mi-am dat seama ca ratasem a paisprezecea aniversare. Melanie mi-a aratat ziua si mi-am dat seama ca era aceeaasi in care am avut primul vis cu Jamie. Se luptase atat de tare in timpul orelor de trezire sa pastreze durerea pentru ea, sa-si camufleze amintirile pentru a-l proteja pe baia, incat el ii aparuse in vis. Si eu ii trimisesem un e-mail Cautatoarei.

M-am infiorat, nevenindu-mi sa cred ca fusesem atat de nemiloasa.

- Ce faci aici, copile? a vrut Jeb sa stie.

- De ce nu mi-ai spus? a pretins Jeb sa afle, la randul lui.

Jeb a tacut.

-A fost ideea lui Jared? a insistat Jamie.

Jeb a oftat.

-Bine, deci stii. La ce-ti serveste, hm? Am vrut doar sa...

-Sa ma protejati? l-a interupt el cu aspime.

Cand devenise atat de inversunat? Era vina mea? Sigur ca era.

Melanie a inceput sa suspine in capul meu. Era un sunet care imi distraea atentia, puternic – facea ca vocile lui Jeb si Jamie sa para foarte indepartate.

- Bine Jamie. Deci n-ai nevoie de protectie. Ce doresti?

Aceasta capitulare rapida a parut sa-l debusoleze pe Jamie. Privirea lui s-a plimbat de cateva ori de la chipul lui Jeb la al meu, in timp ce facea eforturi sa formuleze o cerere.

Vreau...vreau sa vorbesc ce ea...cu fiinta asta, a spus el in cele din urma.

Vocea lui era mai stridenta tradandu-i nesiguranta.

- Ea nu vorbeaste prea mult, i-a spus Jeb, dar n-ai decat sa incerci copile.

Jeb mi-a indepartat degetele de pe bratul sau. Dupa ce s-a eliberat, s-a intors cu spatele spre cel mai apropiat perete, s-a sprijinit de el si s-a lasat la pamant. S-a asezat acolo, foindu-se pana cand si-a gasit o pozitie confortabila. Arma i-a ramas in echilibru in poala. Capul lui Jeb s-a rezemat de stanca si ochii I s-au inchis. In cateva secunde, pare sa fi adormit.

Am ramas in picioare acolo unde ma lasase, incercand fara succes sa nu privesc chipul lui Jamie.

Jamie era din nou surprins de faptul ca Jeb a cedat atat de usor. L-a privit cu ochi mari pe batranul care statea intins pe podea, expresie care il facea sa para si mai tanar. Dupa cateva minute in care Jeb nu s-a clintit, Jamie s-a uitat din nou la mine cu ochii mijiti.

Felul in care se uita la mine – furios, incercand din rasputeri sa fie viteaz si matur, dar cu ochi intunecati in care se citea atat de limpede teama si durere – a

facut-o pe Melanie sa suspine si mai tare, iar mie mi s-au imuiat genunchi. Decat sa risc sa ma prabusesc din nou, m-am indepartat incet catre peretele tunelului de vizavi de Jeb si m-am lasat sa alunec pe podea. M-am ghemuit strangandu-mi picioarele indoite la piept, incercand sa fiu cat mai mica posibil. Jamie m-a urmarit cu ochi precauti, apoi a facut patru pasi lenti inainte, pana cand s-a aflat deasupra mea. Privirea s-a abatut asupra lui Jeb, care nu se miscase si nici nu-si deschisese ochii, dupa care Jamie a ingenuncheat langa mine. Expresia de pe chipul lui a devenit brusc intense si asta l-a facut sa para mai adult decat oricand inainte. Inima mea a batut cu putere pentru barbatul trist oglindit de fata micului baiat.

- Nu esti Melanie, a spus el cu voce joasa.

Era si mai greu san u ii vorbesc, pentru ca eu eram cea care voia sa vorbeasca. In loc de asta, dupa o scurta ezitare, am clatinat din cap.

- Totusi, te afli in trupul ei.

O alta pauza si eu am incuviintat.

- Ce s-a intamplat cu chipul tau.... al ei?

Am ridicat din umeri. Nu stiam cum arata fata mea, dar imi puteam imagina.

- Cine ti-a facut asta? A insistat el.

Cu un deget ezitant aproape ca mi-a atins gatul int0ro parte. Am ramas nemiscata, fara sa simt nevoia sa ma feresc de mana lui.

- Matusa Maggie, Jared si Ian, a insirat Jeb cu o voce plictisita.

- Amandoi am tresarit la auzul vorbelor. Jeb nu se miscase si ochii lui erau inca inchisi. Parea atat de linistit, de parca raspunsese in somn la intrebarea lui Jamie.

Jamie a asteptat o clipa, apoi s-a intors din nou spre mine, cu aceeasi expresie intensa.

- Nu esti Melanie, dar ii cunosti toate amintieile si restul, nu?

Am incuviintat iarasi.

- Stii cine sunt?

Am incercat sa inghit cuvintele, dar mi s-au pelins printre buze.

- Esti Jamie.

N-am fost in stare sa controlez felul in care vocea mea s-a incolacit in jurul numelui, ca o dezmierdare.

El a clipit, uimit ca sparsesem tacerea. Apoi a incuviintat din cap.

- Asa-i, mi-a soptit.

Ne-am uitat amandoi la Jeb, care a ramas linistit, apoi unul la celalalt.

- Deci iti amintesti ce i s-a intamplat ei? a intrebat.

Am tresarit, apoi am incuviintat incet.

- Vreau sa stiu, a soptit.

Am clatinat din cap.

- Vreau sa stiu, a repetat Jamie.

Buzele lui au tremurat.

- Nu sunt un copil. Spune-mi!

Nu este..... placut, am murmurat incapabila sa ma stapanesc. Era foarte greu sa-i refuzi acestui baiat ceea ce voia sa stie. Sprancenele lui drepte si negre s-au impreunat deasupra ochilor mari.

- Te rog, a soptit el.

M-am uitat la Jeb. M-am gandit ca poate trage cu ochiul printre gene, dar nu eram sigura.

Vocea mea era slaba ca o soapta.

- Cineva a vazut-o intrand intr-un loc interzis. Si-au dat seama ca e ceva in neregula. Au chemat Cautatorii.

S-a cutremurat cand a auzit denumirea.

- Cautatorii au incercat sa o faca sa se predea. A fugit de ei. Cand au incoltit-o, a sarit in putul unui lift.

M-am crispat amintindu-mi durerea, iar chipul lui Jamie a devenit alb sub bronz.

- Nu a murit? A soptit el.

- Nu. Avem Vindecatori foarte priceputi. Au facut-o bine rapid. Apoi m-au pus pe mine in ea. Au sperat ca le voi spune cum de supravietuise ea atata vreme. Nu intentionasem sa spun atat de multe; gura mi s-a inchis brusc. Jamie n-a parut sa bage de seama scaparea mea, dar ochii lui Jeb s-au deschis incet si privirea lui s-a fixat pe chipul meu. N-a facut nici o alta miscare si Jamie n-a observat schimbarea.

- De ce n-ai lasat-o sa moara? a intrebat el.

A trebuit sa inghita un nod; un hohot de plans ameninta sa izbucneasca. Era cu atat mai dureros cu cat nu era sunetul obijnuit pe care il face un copil inspaimantat de necunoscut, ci agonia unui adult care intelege ce se intampla. Era atat de chinuitor sa nu intind mana si sa nu-i mangai obrazul. Voiam sa-l imbratisez si sa-l implor sa nu fie trist. Mi-am strans mainile in pumni si am incercat sa ma concentrez asupra intrebarii. Privirea lui Jeb s-a mutat catre mainile mele, apoi iarasi catre chip.

- Nu eram in masura sa iau aceasta hotarare, am murmurat. Eram inca in rezervorul unde hibernam, in spatiu, cand s-au intamplat toate astea.

Jamie a clipit din nou, surprins. Nu se asteptase la raspunsul pe care i l-am dat si l-am vazut luptandu-se cu o noua emotie. L-am privit pe Jeb; ochii lui straluceau de curiozitate.

Aceiasi curiozitate, desi mai precauta, a avut castig de cauza la Jamie.

- De unde veneai? a intrebat el.

Desi am incercat sa ma controlez, am zambit la auzul curiozitatii sale involuntare.

- De departe. De pe alta planeta.

- Care era... a inceput el sa intrebe, dar a fost intrerupt de o alta intrebare.
- Care naiba? a tipat Jared la noi, incremenit de furie in timp ce dadea coltul de la capatul tunelului. Fir-ar sa fie, Jeb! Am fost de acord sa nu....

Jamie s-a ridicat brusc.

- Nu Jeb m-a adus aici. Dar tu ar fi trebuit s-o faci.

Jeb a oftat si s-a ridicat incet in picioare. In timp ce facea asta, pusca I s-a rostogolit din poala pe podea. S-a oprit la doar cativa centrimetri de mine. M-am ferit de ea stanjenita.

Jared a avut o reactie diferita. S-a repezit catre mine, parcurgand din cativa pasi distanta ce ne despartea. M-am lipit de perete si mi-am acoperit fata cu bratele. Furisandu-mi privirea pe dupa colt, l-am vazut insfacand arma de pe podea.

- Incerci sa ne omori? aproape ca a tipat el la Jeb, infigand pusca in pieptul batranului.

- Calmeaza-te Jared, a spus Jeb cu voce obosita si a luat arma cu o mana. N-ar atinge obiectul acesta nici daca l-as lasa toata noaptea singur langa ea. Nu-ti dai seama de asta?

A indreptat teava pustii catre mine, iar eu m-am feat intr-o parte.

-Asta nu e o Cautatoare.

-Taci Jeb, taci odata!

- Lasa-l in pace! a tipat Jared. N-a gresit cu nimic.

- Tu! a tipat si Jared, rasucindu-se peste silueta subtire si furioasa. Pleaca in clipa asta de aici sau asa sa-mi ajute Dumnezeu!

Jamie si-a inclestat pumnii si nu s-a clintit din loc. Si pumnii lui Jared s-au strans.

Incremenisem din pricina socului. Cum de puteau sa tipe unul la celalalt in felul acesta? Erau o familie, relatiile dintre ei erau mai puternice decat orice legatura de sange. Jared nu l-ar lovi pe Jamie – n-ar fi in stare! Voiam sa fac ceva, dar nu stiam ce. Orice care sa atraga atentia asupra mea le-ar fi sporit furia.

Pentru prima data, Melanie era mai calma decat mine. Nu-i poate face rau lui Jamie, a gandit ea. Nu e posibil.

M-am uitat la ei, cum se priveau ca niste dusmani si am intrat in panica. N-ar fi trebuit niciodata sa venim aici. Uita-te cat de nefericiti i-am facut, am gemut eu.

- N-ar fi trebuit sa incerci sa faci din asta un secret fata de mine, a spus Jamie printre dinti. Si n-ar fi trebuit s-o lovesti.

Una dintre palme s-a desclestat si a fluturat aratand catre fata mea. Jared a scuipat pe dusumea.

- Asta nu e Melanie. Nu se mai intoarce niciodata, Jamie.

- Asta nu e fata ei, a insistat Jamie. Si gatul ei. Vanataile alea nu te

deranjeaza? Jared a lasat mainile sa-i cada. Si-a inchis ochii si a tras aer adanc in piept.

- Jared, ori pleci acum si ma lasi in pace, ori te fac eu sa pleci. Nu glumesc. Nu mai suport nimic acum, bine? Sunt la limita. Putem deci continua aceasta discutie mai tarziu.

Si-a deschis iarasi ochii; erau plini de durere. Jamie l-a privit si furia i-a disparut incet de pe chip.

- Imi pare rau, a murmurat el dupa o clipa. O sa plec... dar nu promit ca nu ma voi intoarce.

- Nu pot sa ma gandesc la asta acum. Pleaca! Te rog!

Jamie a ridicat din umeri. A mai aruncat o privire cercetatoare catre mine si apoi a plecat, pasul lui rapid si lung facand sa-mi para din nou rau pentru perioada in care lipsisem.

Jared l-a privit pe Jeb.

- Si tu la fel, a spus el cu voce plata.

Jeb si-a dat ochii peste cap.

- Ca sa fiu cinstit, nu cred ca ai avut o pauza suficient de lunga. O s-o pazesc.....

- Du-te!

Jeb s-a incrunat ganditor.

- Bine. Sigur.

A pornit pe coridor.

- Jeb? a rostit Jared in urma lui.

- Mda?

-Daca ti-as cere sa o impusti in clipa asta, ai face-o?

Jeb a continuat sa mearga incet, fara sa se uite la noi, dar cuvintele lui s-au auzit clar.

- Ar trebui s-o fac. Imi respect propriile reguli. Asa ca nu ma intreba decat daca chiar asta vrei.

A disparut in intuneric. Jared l-a privit indepartandu-se. Inainte de a-si intoarce privirea fioroasa catre mine, m-am tarat in adapostul meu inconfortabil si m-am ghemuit in coltul cel mai indepartat.

Capitolul 18

Plictisită

Mi-am petrecut restul zilei, cu o singura scurta exceptie, in tacere totala. Acea exceptie a aparut cand Jeb a adus mancare si pentru mine si pentru Jared, cateva ore mai tarziu. In timp ce aseza tava la intrarea in minusculele mele grota, a zambit a scuza.

-Multumesc, am soptit eu.

-Cu placere, mi-a raspuns el.

L-am auzit pe Jared mormaind, iritat de micul nostru schimb de cuvinte. Acesta a fost singurul sunet pe care l-a scos Jared toata ziua. Eram sigura ca se afla acolo, dar nici macar sunetuul respiratiei sale nu mi-a confirmat vreodata aceasta convingere.

A fost o zi foarte lunga – in care m-am simtit foarte inghesuita si foarte plictisita.

Am incercat fiecare pozitie pe care mi-am putut-o imagina, dar de fapt, n-am reusit niciodata sa ma intind confortabil. Noada a inceput sa-mi palpate incontrolabil.

Eu si Melanie ne-am gandit o multime de timp la Jamie. Eram, in special, ingrijorate de faptul ca i-am facut rau venind aici, ca ii facem rau acum. Ce insemna o promisiune facuta in comparatie cu asta? Semnificatia pierderii notiunii timpului. Ar fi putut fi apusul sau zorii n-aveam nici un reper aici, ingropate in pamant. Eu si Melanie am ramas fara subiecte de discutie. Am baleat apatic printre amintirile comune, de parca schimbam canale la televizor, fara sa ne oprim pentru a privi ceva anume. Am atipit la un moment dat, dar n-am putut dormi de-a binele din cauza pozitie inconfortabile. Cand Jeb s-a intors, in cele din urm, as fi fost in stare sa-i sarut fata zbarcita. S-a aplecat in celula mea, cu un ranjet care-i schimonosea obrazii.

-E vremea pentru o alta plimbare? M-a intrebat el.

Am dat din cap nerabdatoare.

-O s-o fac eu, a bombanit Jared. Da-mi pusca!

Am ezitat, m-am ghemuit stangace in deschizatura grotei, pana cand Jeb a inclinat din cap catre mine.

-Du-te! Mi-a spus el.

Am iesit intepenita, clatinandu-ma, si am apucat mana pe care Jeb mi-a atins-o pentru a ma ajuta sa-mi gasesc echilibrul. Jared a scos un sunet de repulsie si si-a intors fata. Tinea arma strans, cu articulatiile degetelor albite pe teava. Nu-mi placea sa o vad in mainile lui. Ma deranja mai mult decat atunci cand era la Jeb.

Jared nu era ingaduitor cu mine, asa cum fusese Jeb. S-a repezit in tunelul intunecat, fara sa se opreasca pentru a-mi da ragaz a-l ajung.

A fost dificil – nu facea mult zgomot sin u ma indruma, asa ca a trebuit sa merg cu o mana intinsa in fata si un ape perete, incercand san u ma izbesc de stanca. Am cazut de doua ori pe podeaua plina de denivelari. Cu toate ca nu m-a ajutat, a asteptat pana cand a auzit ca eram din nou pe picioare, in stare sa merg mai departe. O data, in timp ce ma grabeam printr-o sectiune mai ingusta a tunelului, m-am apropiat prea mult si mana mea intins ia atins spinarea si s-a prelins pe umeri, inainte de a-mi da seama ca nu este vorba despre un alt perete. A sarit intr-o parte, ferindu-se de degetele mele cu un suierat furios. -Imi pare rau, am soptit eu, simtind cum mi se infierbanta ocazii in intuneric. Nu a raspuns, dar a grabit pasul, asa ca a devenit si mai greu sa-l urmaresc. Am fost confuza, cand, in final, in fata mea a aparut o lumina. Alesese un alt traseu? Aceasta nu era stralucirea alba a celei mai mari pesteri. Era tacuta, palida si argintie. Dar fisura ingusta prin care a trebuit sa trecem parea aceiasi... Abia cand m-am aflat in spatial gigantic, plin de ecouri, am inteles care era cauza diferentei.

Era noapte; lumina care stralucea slab de deasupra semna mai curand cu lumina lunii decat a soarelui. Am profitat de lumina mai putin puternica pentru a examina tavanul, incercand sa-l deslusesc secretul. Inalt, atat de departe deasupra mea, o suta de mici luni faceau sa facand sa straluceasca lumina lor diluata catre dusumeaua intunecata aflata la mare distanta. Lunile cele mici erau imprastiate in fascicule care nu respectau nici un tipar, unele mai indepartate decat altele. Mi-am clatinat capul. Cu toate ca acum puteam privi direct in lumina, tot nu intelegeam.

-Vino! Mi-a ordonat Jared cu asprime de la cativa pasi distanta.

Am clipit si m-am grabit sa-l urmez. Mi-a parut rau ca mi-am lasat atentia sa rataceasca. Am bagat de seama cat de mult l-a iritat faptul ca a fost nevoit sa-mi vorbeasca. Nu m-am asteptat sa capat o lanterna cand am ajuns in incaperea unde se aflau raurile si nici n-am primit. Si acolo era acum o lumina slaba, ca in pestera mare, dar erau doar douazeci de luni miniaturale, ciudate. Maxilarul lui jared s-a inclestat si el a privit catre tavan in timp ce eu paseam sovaiehnice in camera in care se afla bazinul negru ca smoala. Am presupus ca, daca m-as fi impiedicat si as fi cazut in navalnicul izvor fierbinte care intra in subteran si as fi disparut, probabil ca Jared ar fi considerat-o o amabila interventie divina.

Cred ca i-ar parea rau, m-a contrazis Melanie in timp ce-mi croiam drum prin camera de baieintunecata, tinandu-ma de perete. Daca am cadea.

Ma indoiesc. S-ar putea sa-si aduca aminte de durerea pricinuita de pierderea ta pentru intaia oara, dar ar fi fericit daca eu as disparea.

Pentru ca nu te cunoaste, a soptit Melanie si apoi prezenta ei s-a estompat, de parca ar fi fost brusc extenuate.

Am incremenit, acolo unde ma aflam, surprinsa. Nu eram sigura, dar am simtit

de parca Melanie tocmai imi facuse un compliment.

-Misca-te, a racnit Jared din cealalta incapere.

M-am grabit cat de tare mi-au permis intunericul si frica.

Cand ne-am intors, Jeb ne astepta langa lampa albastra; la picioarele lui se aflau doi cilindri zgruntesori si doua obiecte rectangulare neregulate. Nu-i remarcasem inainte. Poate se dusese sa-i ia in timp ce noi am fost plecati.

-In noaptea asta, dormi tu aici sau eu? L-a intrebat Jeb pe Jared pe un ton normal.

Jared a privit formele de la picioarele lui Jeb.

-Eu, a raspuns el taios. Si am nevoie doar de o saltea.

Jeb a ridicat o spranceana groasa.

-Nu este una de-a noastra, Jeb. Ai lasat asta pe seama mea... asa ca vezi-ti de treaba.

-Nu este un animal, pustiule. Si nu te-ai purta asa nici cu un caine.

Jared nu a raspuns. Dintii lui s-au inclestat.

-Nu mi-am imaginat niciodata ca esti un om crud, a spus Jeb cu blandete. Dar a ridicat unul din suluri, se-si petrecut bratul printr-o chinga si l-a pus pe umar, apoi a inghesuit unul dintre obiectele rectangulare – o perna – la subrat. Imi pare rau, scumpo, a spus el in timp ce trecea pe langa mine, batandu-ma pe umar.

-Termina! A marait Jared.

Jeb a ridicat din umeri si s-a indepartat agale. Inainte sa-l pierd din vedere, m-am grabit sa dispar in temnita mea; m-am ascuns in cel mai intunecat cotlon, strangandu-ma intr-un ghem care speram ca este prea mic pentru a fi vazut. In loc sa stea la panda tacut si invizibil in tunelul din afara, Jared si-a intins salteaua chiar in fata intrarii mele in grota. Si-a fosnit perna de cateva ori, probabil incercand sa-mi faca in ciuda. S-a intins si si-a incrucisat bratele la piept. Aceasta era partea din el pe care puteam s-o zaresc prin deschizatura – doar bratele incrutisate si jumatate din stomac. Pielea lui avea acelasi bronz auriu intunecat care imi bantuse visele in ultima jumatate de an. Era foarte ciudat sa am acel fragment din vis in realitate, la nici un metru jumatate de mine. Era ireal.

-N-o sa te poti furisa pe langa mine, m-a avertizat el. Vocea lui era mai moale decat inainte – somnoroasa. Daca incerci... A cascat. O sa te ucid.

Nu i-am raspuns. Avertismentul m-a izbit ca o insulta. De ce as incerca sa ma furisez pe langa el? Unde sa ma duc? In mainile barbarilor care ma asteptau, toti dorind sa fac exact acest gen de incercare prostiasca? Sau, presupunand ca m-as putea strecura cumva pe langa ei, in desertul care apoape ca ma ucisese ultima data cand am incercat sa-l strabat? M-am intrebat de ce ma credea el in stare. Ce plan credea el ca tes pentru a distruge mica lor lume? Chiar paream atat de puternica? Nu era limpede cat de patetic de neajutorata eram?

Mi-am dat seama ca a adormit profund, pentru a inceput sa aiba acele spasme pe care Melanie isi amintea ca apareau uneori. Dormea atat de agitat doar cand era necajit. I-am privit degetele cum se strangeau si se desfaceau si m-am intrebat daca visa ca se incelstau pe gatul meu. Zilele care au urmat – o saptamana poate, a fost imposibil sa le tin socoteala – au fost foarte linistite. Jared era ca un zid tacut intre mine si orice alceva din lume, bun sau rau. Nu exista nici un sunet in afara celui al propriei respiratii, al propriei miscari; nu existau alte privelisti decat ale grotei intunecate care ma inconjura, cerul de lumina slaba, tava familiara cu aceleasi porti, privirile scurte, furisate ale lui Jared; nu existau alte atingeri decat rocile gaurite lipite de pielea mea; nu existau alte gusturi decat apa amara, paine tare, supa insipida, radacinile lemnoase, iarasi si iarasi.

Era o combinatie foarte ciudata: o teroare constanta, un discomfort psihic care persista dureros si o monotonei chinuitoare. Dintre cele trei, plictiseala era cel mai greu de suporta. Inchisoarea mea era o camera de privare senzoriala.

Amandoua, eu si Melanie, ne temeam ca vom innebuni.

Amandoua auzim o voce in cap, a pus ea punctual pe i. Niciodata acesta nu este un semn bun. O sa uitam cum se vorbeste, m-am ingrijorat eu. Cat timp a trecut de cand a vorbit cineva cu noi?

Cu patru zile in urma, i-ai multumit lui Jeb ca ne-a adus mancare, si el ti-a spus „Cu placere”. Ei bine, cred ca era cu patru zile in urma. De atunci am dormit de cel putin patru ori. A parut sa ofteze. Nu-ti mai roade unghiile – mi-au trebuit ani de zile sa scap de acest obicei.

Dar unchiile lungi, care zgariau, ma deranjau. Nu cred ca, pe termen lung, este cazul sa ne facem griji pentru obiceiurile proaste.

Jared tu l-a mai lasat pe Jeb sa ne aduca mancare. In schimb, cineva o aducea pana la capatul coridorului si Jared o lua de acolo. Am capatat acelasi lucru – paine, supa si legume – de doua ori pe zi. Uneori erau lucruri in plus pentru Jared – Red Vines (marca de dropsuri), Snikers (marca de batoane de ciocolata), Pop-Tarts (marca de biscuitit cu crema). Am incercat sa-mi imaginez cum de reusisera oamenii sa puna mana pe asemenea delicatase.

Nu m-am asteptat ca el sa le imparta cu mine – sigur ca nu – dar m-am intrebat uneori daca crede ca speram sa o faca. Una dintre putiniile mele distractii era sa-l aud cum isi mananca bunatatiile, pentru ca de fiecare data o facea ostentativ, fosnindu-le asa cum probabil facuse cu perna in prima noapte. O data, Jared a desfacut o punga de Cheetos (marca de snacksuri) – demonstrative, ca de obicei – si mirosul puternic de praf de branza artificiala a navalit in grota mea... delicios, irezistibil.

A mancat unul incet, lasandu-ma sa aud fiecare crantant. Stomacul mi s-a revoltat zgomotos si am ras de mine. Nu mai rasesem de atata vreme; am incercat sa-mi amintesc cand s-a intamplat ultima oara sin u am fost in stare –

doar criza ciudata de isterie macabra din desert, care nu putea fi, de fapt, considerate ras. Nici inainte de a ajunge aici, nu fusesera prea multe lucruri pe care sa le consider amuzante.

Dar din anumite motive, acest lucru mi se pare ilar – stomacul meu tanjind dupa o bucatica mica de Cheetos – si am ras din nou. Un semn de nebunie, desigur. N-am stiut cum de reactia mea l-a ofensat, dar s-a ridicat si a disparut. Dupa o clipa lunga, l-am auzit iarasi mancand snacksuri, dar mai departe. Am furisat o privire afara din grotasi l-am vazut stand in umbrele de la capatul coridorului, cu spatele la mine. Mi-am tras capul inapoi, temandu-ma ca s-ar putea intoarce si m-ar zari privindu-l. De atunci, a stat jos la capatul tunelului, cat mai mult posibil. Doar noaptea se intinde-a in fata temnitei mele.

De doua ori pe zi – sau, mai bine zis, de doua ori pe noapte, pentru ca niciodata nu ma ducea cand erau altii prin preasma – mergeam la camera unde se aflau raurile; erau momente pe care abea le asteptam, in ciuda terorii pentru ca doar atunci nu stateam ghemuita in modul nefiresc la care ma oblige mica grota. De fiecare data cand trebuia sa ma tarasc din nou inapoi, imi era tot mai greu. De trei ori in acea saptamana, intotdeauna in timpul orelor de somn, cineva venea sa e controleze.

Prima data a fost Kyle.

M-a trezit saltul pe care l-a facut Jared pentru a se ridica brusc.

-Pleca de aici, l-a avertizat el, tinand pusca pregatita.

-Verificam doar, a sus Kyle.

Vocea lui era indepartata, dar puternica si suficient de aspra pentru a fi sigura ca nu era fratele lui.

-Intr-o zi s-ar putea sa nu fii aici. Intr-o zi s-ar putea sa dormi prea adanc.

Singurul raspuns a lui Jared a fost armarea pustii.

Am auzit rasul lui Kyle urmandu-l in timp ce acesta se indeparta.

In celelalte doua randuri, nu am stiut cine a fost. Din nou Kyle, sau poate Ian, sau oate cineva al carui nume nu-l aflasem. Tot ce stima era ca de inca doua ori am fost trezita de Jared, care a sarit in picioare cu arma indreptata catre intrus.

Nu s-au mai rostit cuvinte. Oricine „verifica doar” nu s-a ostenit sa faca conversatie. Dupa plecarea lor, Jared a adormit rapid. Mie mi-a luat mai mult timp sa-mi potolesc miscarile inimii.

A patra oara a fost ceva nou.

Nu eram complet adormita, cand Jared s-a trezit brusc, rasucindu-se pe genunchi. S-a ridicat cu arma in maini si cu un bluestem pe buze.

-Usurel, a murmurat o voce de la distanta. Am venit cu ganduri bune.

-Orice ai vinde, nu cumpar, a marait Jared.

-Vreau doar sa vorbim.

Vocea s-a apropiat.

-Esti ingropat aici si pierzi discutii importante... Ne lipseste faptul ca nu e

ocupi tu de anumite treburi.

-Sunt sigur, a spus Jared sarcastic.

-Oh, lasa pusca jos. Daca vroiam sa ma bat cu tine, da data asta as fi venit insotit de vreo patru tipi.

A urmat o tacere scurta si, cand Jared a vorbit din nou, in vocea lui exista o urma de umor negru.

-Cum se mai simte faratele tau zilele astea? a intrebat el.

Pe Jared parea sa-l distreze intrebare. Il relaxa sa-l necajeasca pe vizitator. S-a asezat si s-a sprijinit de perete la jumatatea distantei dintre grota mea si individ, relaxat, dar cu arma pregatita.

Ma durea gatul, de parca acesta intelegea ca ca mainile caree-l zdrobisera si il ranisera se aflau foarte aproape.

-Inca fumega din pricina nasului, a spus Ian. Oh, bine... nu e prima data cand i-l sparge cineva. O sa-I zic ca ai spus ca-ti pare rau.

-Nu-mi pare.

-Stiu. Nimanui nu-I pare vreodata rauiu ca-l bate pe Kyle.

Amandoi au rasp e infundate; exista un sentiment de camaraderie care parea straniu de nepotrivit din moment ce Jared avea o arma in maini, pe care o tineau indreptata catre Ian.

Dar relatiile care se sudau in acest loc disperat trebuie sa fi fost foarte solide. Mai puternice decat sangele.

Ian s-a asezat pe saltea alaturi de Jared. Ii vedeam silueta din profil, o forma neagra in lumina albastra. Am remarcat ca nasul lui era perfect – drept, genul de nas pe care il vazusem in pozele unor sculpturi faimoase. Insemna asta ca altii il considerau mai suportabil decat pe fratele lui, al carui nas era adesea spart? Sau stia sa se fereasca mai bine?

-Deci ce vrei, Ian? Presupun ca nu doar sa-ti cer scuze pentru Kyle.

-Ti-a spus Jeb?

-Nu stiu despre ce vorbesti.

-Au renuntat la cautari. Chiar si Cautatorii.

Jared n-a facut nici un comentariu, dar simteam tensiunea brusca din aerul care il inconjura.

-Am supravegheat cu atentie imprejurimile pentru a vedea daca apare vreo schimbare, dar ei n-au parut din cale-afara de ingrijorati. Cautare nu s-a indepartat de zona in care am abandonat noi masina si, in ultimele cateva zile, cautau, in mod cert, un cadavru, nu un supravietuitor. Apoi, cu doua nopti in urma, am avut noroc – grupul de Cautatoria lasat niste gunoi la vedere si o haita de coioti le-a atecat tabara de baza. Unul dintre ei s-a intors tarziu si a surprins animalele. Coiotii l-au atacat si l-au tarat cateva sute de metri in desert inainte ca restul sa-i auda tipetele sis a-i sara in ajutor. Ceilalti Cautatori erau inarmati, desigur. Au speriat coiotii cu usurinta si victima nu a fost serios

ranita, dar se pare ca aceasta intamplare le-a raspuns la orice intrebare ar fi avut privind ceea ce ar fi putut pati oaspetele nostru.

M-am intrebat cum de-au fost in stare sa spioneze pe Cautatorii care incercau sa ma gaseasca – sa vada atat de multe. La acest gand, m-am simtit ciudat de expusa. Nu-mi place aimaginea din mintea mea: oameni invizibili urmarind sufletele pe care le urau. Gandul a facut sa mi se zburleasca parul de pe ceafa.

-Asa ca au impachetat si au plecat. Cautatorii au renuntat la cautare. Toti voluntarii au plecat acasa. Nimeni nu il cauta.

Silueta lui s-a intors catre mine si m-am ghemuit si mai mult, sperand ca era prea intuneric pentru a ma vedea aici – ca, la fel precum chipul lui, ii voi apareea doar ca o forma intunecata.

-Imi inchipui ca este official declarata moarta, daca tin cont de aceste lucruri asa cum o faceam noi. Jeb spune „ti-am spus eu” oricui sta sufficient prin preajma lui pentru a auzi asta.

Jared a marait ceva neinteleigibil; n-am inteles decat numele lui Jeb. Apoi a tras aer adanc in pipt, a expirat si a spus.

-Bine, atunci, presupun ca asta-i tot.

-Asa se pare.

Ian a ezitat o clipa, apoi a adaugat:

-Doar ca... Ei bine, probabil nu-I nimic.

Jared a devenit iarasi tensionat; nu-I placea sa-I fie ascunse informatii.

-Continua.

-Nimeni in afara de Kyle nu se gandeste prea mult la asta si tu stii cum e Kyle. Jared a mormait a incuvintare.

-Ai o intuitie care nu da gres cand vine vorba de asemenea lucruri; voiam sa-ti cer parerea. De aceea ma aflu aici, luandu-mi viata in propriile mele maini pentru a ma infiltra in zona interzisa, a spus Ian pe un ton uscat si vocea lui era extrem de serioasa din nou.

-Vezi tu, este tipa asta, o Cautatoare, fara indoiala – are un Glock.

Mi-a trebuit o secunda sa inteleg cuvantul pe care l-a folosit. Nu era un element familiar din vocabularul lui Melanie. Cand am priceput ca vorbea despre un fel de arma, tonul meditative, piezas al vocii lui m-a facut sa-mi fie rau.

-Kyle a fost primul care a remarcat cum se deosebea aceasta de restul. Nu parea a fi importanta in ochii celorlalti – in mod cert nu facea parte din grupul decisonal. Oh, a vut destule sugestii, din cate am putut vedea, dar nimeni nu parea sa o asculte. As vrea sa fi putut auzi ce spunea...

Din nou m-au trecut fiorii.

-Oricum, a continuat Ian, cand au renuntat la cautare, tipa asta n-a fost deloc incantata. Stii cum sunt parazitii astia atat de... foarte amabili? Asta a fost ciudat – a fost aproape prima data cand am vazut ceva ce era aproape o cearta.

Nu o cearta adevarata, pentru ca nimeni nu i-a dat replica, dar, in mod sigur, cea nemultumita parea sa se certe cu ei. Grupul principali de cautatori a ignorat-o – au plecat toti.

-Dar cea nemultumita? A intrebat Jared.

-S-a suit intr-o masina si s-a dus la Phoenix. Apoi s-a intors la Tucson. Dupa aceea s-a dus din nou spre vest.

-O cauta inca.

-Sau este foarte confuza. S-a oprit la marginea magazinului de langa munte. A vorbit cu parazitul care lucreaza acolo, desi el fusese deja interogat.

-Mda, a mormait Jared.

Era interesant cum, se interesa asupra puzzle-ului.

-Apoi a urcat pe munte – proasta. Probabil ca arde de vie, imbracata in negru din cap pana-n picioare.

Un spasm mi-a cutremurat trupul; m-am pomenit ridicata de la podea si cramponata de peretele celulei. Mainile mi s-au ridicat instinctive pentru a-mi proteja fata. Am auzit ecoul unui suerat prin micul spatiu si abia dup ace s-a estompat mi-am dat seama ca eu scosesem acel sunet.

-Ce-a fost asta? A intrebat Ian cu o voce socata.

Mi-am furisat privirea printre degete si am vazut fetele amandurora aplecate spre mine, rpin deschizatura. Al lui Ian era intunecata, dar o parte din a lui Jared era luminata si avea trasaturile impietrite.

Jared s-a aplecat intr-o parte si s-a intors cu lampa in maini.

-Uita-te la ochii ei, a murmurat Ian. Este inspaimantata.

Le vedeam expresiile amandurora, dar il priveam numai pe Jared. Ochii lui erau atintit deasupra mea, incercand sa-si dea seama. Am presupus ca se gandea la ce ii spusese Ian, cautand sa ghiceasca motivul comportamentului meu.

Corpul meu nu se mai opera din trenurat.

Ea nu o sa renunte niciodata, a gemut Melanie.

Stiu, stiu, am geamut si eu.

Cand se transformase aniversiunea noastra in frica? In stomac mi s-a format un nod si am avut o senzatie de voma. De ce nu era in stare sa accepte moartea mea, asa cum o facusera ceilalti? Chiar si moarta, m-ar mai vana?

-Cine este cautatoarea in negru? s-a rastit Jared deodata la mine.

Buzele mi-au tremurat, dar n-am raspuns. Tacerea era cea mai sigura.

-Stiu ca poti vorbi, marai Jared. Vorbesti ce Jeb si cu Jamie. Acum o sa vorbesti cu mine.

A incercat sa intre prin gaura grotei, fortandu-se surprins de cat de mult trebuia sa se aplece pentru a reusi. Tavanul coborat l-a silit sa ingenunchieze si asta nu l-a incantat. Mi-am dat seama ca ar fi preferat sa stea deasupra mea.

N-aveam unde sa fug. Eram deja chircita in capatul cel mai indepartat. In grta

bia daa era loc pentru amandoi. Ii simteam respiratia pe piele.
-Spune-mi ce stii, mi-a ordonat el.

Capitolul 19

Abandonată

-Cine este Cautatoarea in negru? De ce te cauta inca?

Tipatul lui Jared era asurzitor, venind spre mine sub forma de ecou din toate partile.

M-am ascuns in spatele mainilor, asteptand prima lovitura.

-Ah...Jared? a murmurat Ian. Poate ar trebui sa ma lasi pe mine....

-Nu te amesteca!

Vocea lui Ian s-a apropiat si pietrele au scrasnit in timp ce el incerca sa-l urmeze pe Jared in spatiu stramt care era deja prea plin.

-Nu vezi ca este prea infricosata pentru a vorbi? Las-o in pace o clipa...

Am auzit ceva zgaraind dusumeaua in timp ce Jared s-a miscat si apoi o bufnitura. Ian a injurat. Am privit printre degete si am constatat ca Ian nu se mai vedea, iar Jared era cu spatele la mine.

Ian a scuipat si a mormait.

-Asta-i a doua oara, a bombanit el si am inteles ca lovitura care imi era destinata fusese deviate de interventia lui Ian

-Sunt gata si pentru a treia oara, a murmurat Jared, dar s-a rasucit catre mine, luind si lampa cu el; o insfacase cu aceeasi mana cu care il lovise pe Ian.

Grota parea aproape stralucitoare dupa atat de multa bezna. Jared mi-a vorbit din nou, cercetandu-mi chipul in lumina cea noua, facand din fiecare cuvânt o propozitie.

-Cine.Este. Cautatoarea.

Am lasat mainile sa-mi cada si l-am privit in ochii nemilosii. Ma deranja ca altcineva avusese de suferit din pricina tacerii mele – chiar daca era vorba de cineva de increase candva sa ma omoare. Nu asa se presupunea ca trebuie sa functioneze tortura.

Expresia de pe chipul lui Jared s-a schimbat cand a vazut cum s-a modificat a mea.

-Nu e nevoie sa-ti fac rau, a spus el incet, oarecum nesigur. Dar trebuie sa aflu raspunsul la aceasta intrebare.

Nici macar nu era intrebarea corecta – nu era un secret pe care jurasem sa-l apar.

-Spune-mi, a insistat el, cu ochii mijiti de nemulțumire si profunda nefericire. Eram cu adevarat lasa? Mai curand as fi preferat sac red ca sunt, ca teama de durere era mai puternica decat altceva. Motivul real pentru care am deschis gura si am vorbit era mult mai patetic. Voiam sa-I fac pe plac lui, acestui om care ma ura din adancul finite sale.

-Cautatoarea, am inceput eu, cu voce aspra si ragusita; nu vorbisem de multa vreme.

M-a interupt, nerabdator.

-Stim deja ca este o Cautatoare.

-Nu, nu este orice Cautatoare, am soptit eu. Este Cautatoarea mea.

-Ce vrei sa spui cu Cautatoarea mea?

-Desemnata de mine, care ma urmareste. Ea este motivul pentru care...

M-am oprit chiar inainte de a rosti cuvantul care insemna moartea noastra.

Inainte de a spune noi. Adevarul supreme pe care el l-ar fi considerat minciuna suprema – o bataie de joc la adresa celor mai profunde dorinte ale sale, celei mai profunde dureri. N-ar fi inteles niciodata ca era posibil ca dorinta lui sa se indeplineasca. Ar fi vazut doar mincinoasa primejdioasa care privea prin ochii pe care el ii iubise.

-Motivul? m-a imboldit el.

-Motivul pentru care am fugit, am spus pe nerasuflete. Motivul pentru care am venit aici.

Nu era complet adevarat, dar nici nu era chiar o minciuna.

Jared m-a privit lung, cu gura pe jumătate deschisă, în timp ce încerca să proceseze informația. Cu colțul ochiului, îl vedeam pe Ian cum își furisează din nou privirea prin deschizătură, ochii lui de un albastru intens fiind marți de surpriză. Pe buzele sale palide era sânge întunecat.

-Ai fugit de o Cautatoare ? Dar esti una dintre ei!

Jared făcea eforturi să se stăpânească, să revină la sirul întrebărilor.

-De ce să te urmărească? Ce voia?

Am înghițit un nod; sunetul a părut nefiresc de puternic.

-Te voia pe tine. Pe tine și pe Jamie.

Expresia lui a devenit dură.

-Și încerci să o conduci aici?

Am clatinat din cap.

-Eu nu....Eu...

Cum să explic asta? N-ar accepta niciodată adevarul.

-Ce?

-Eu..... nu voiam să-i spun. Nu-mi place de ea.

A clipit confuz din nou.

-Voua nu trebuie să vă plăcă toți?

-Așa ar trebui, am recunoscut eu, înrosindu-mă de rușine.

-Cui ai spus despre acest loc? a întrebat Ian peste umărul lui Jared.

Jared s-a încrunțat, dar și-a menținut privirea tintuită asupra mea.

-N-am putut spune, n-am știut...am văzut doar niște linii. Liniile din album.

Le-am desenat pentru Cautatoaredar nu știam ce reprezintă. Ea încă crede că sunt o hartă.

Părea că nu mă pot opri din vorbit. Am încercat să fac vorbele să iasă mai încet, ca să nu-mi scape ceva.

- Cum adica nu stiai ce sunt? Esti aici.

Mana lui Jared s-a indreptat spre mine, dar a cazut inainte de a parcurge mica distant.

- Eu...am avut problem cu...cu ...cu amintirile ei. Nu intelegeam ...nu aveam acces la tot. Existau ziduri. De aceea mi-a fost desemnata Cautatoarea, ca sa astept sa deslusesc restul.

Prea mult...prea mult. Mi-am muscat limba.

Ian si Jared s-a uitat unul la celalalt. Numai auzisera niciodata asa ceva. Nu aveam incredere in mine, dar vroiau cu disperare sa creada ca este posibil.

Voiau atat de mult. Asta i-a facut sa se teama.

Vocea lui Jared a biciuit cu o asprime brusca.

- Ai fost in stare sa-mi accesezi cabana?

- Nu pentru mult timp .

- Si apoi i-ai spus Cautatoarei?

- Nu.

- Nu? De ce nu?

- Pentru ca... pana cand mi-am amintit ...n-am mai vrut sa spun.

Ochii lui Ian au incremenit mariti.

Vocea lui Jared s-a schimbat, a devenit mai joasa, aproape tandra. Mult mai primejdioasa decat tipetele.

-De ce nu ai vrut sa-i spui?

Maxilarul mi s-a inclestat. Nu era acel secret, dar era un secret pe care ar fi trebuit sa mi-l smulga cu forta. In acest moment, hotararea mea de a-mi tine gura avea mai putin de-a face cu autoconservarea decat cu o mandrie prostiasca, plina de ciuda. Nu ii voi spune acestui barbat care ma dispretuia ca il iubesc.

A vazut licarirea sfidatoare din ochii mei si a parut sa inteleaga ce va presupune aflarea acestui raspuns. A decis sa treaca mai departe – sau poate sa revina mai tarziu, sa-l lase in urma, in caz ca nu voi mai fi in stare sa raspund la alte intrebrai atunci cand va termina cu mine.

-De ce nu ai fost in stare sa accesezi totul? Este.... Normal?

Aceasta intrebare era si ea primejdioasa . pentru prima data, am spus o minciuna completa.

- A cazut de foarte de sus. Corpul era afectat.

Nu mi-a fost usor sa mint; minciuna mi-a iesit plata. Si Jared si Ian au reactionat la auzul notei false. Capul lui Jared s-a sumetit, una dintre sprancenele lui Ian s-a ridicat.

- De ce nu renunta aceasta Cautatoare, asa cum au facut ceilalti? A intrebta Ian. Eram rapusa de extenuare. Stiam ca ei pot sa o tina asa toata noaptea , ca ar tine-o asa toata noaptea, daca eu continuam sa raspundsi pana la urma , as face o greseala. Am alunecat pe langa perete si mi-am inchis ochii.

- Nu stiu, am sosit. Nu este ca alte suflete. Este ...enervanta.

Ian a ras o data – un sunet de surprindere.

- Si tu? Tu esti precum celalalte...suflete? a intrebat Jared.

Am deschis ochii si l-am privit obosita timp de o clipa lunga. Ce intrebare prosteasca, m-am gandit eu. Apoi mi-am inchis ochii strans, mi-am ingropat fata in genunchi si mi-am acoperit capul cu bratele.

Fie ca Jared a inteles ca nu mai voiam sa vorbesc, fie ca trupul lui se vaita prea tare pentru al ignora. A mormait de cateva ori in timp ce se strecura prin deschizatura grotei, luand lampa cu el si apoi a gamut incet in vreme ce isi indrepta corpul.

- Asta a fost neasteptat, a sosit Ian.

- Minciuni, desigur i-a raspuns Jared tot in soapta.

Abia le-am inteles cuvintele. Probabil ca ei n-au priceput cum functiona ecoul in grota mea.

- Doar ca... nu-mi prea dau seama ce vrea sa ne faca sa credem... unde vrea sa ajunga.

- Nu cred ca minte. Ei bine, doar o data. Ai remarcat?

- Face parte din rol.

- Jared, cand ai intalnit vreodata vreun parazit care sa minta,despre orice? Cu exceptia unui Cautator, bineinteles.

- Ceea ce probabil ca este.

- Vorbesti serios?

- Este cea mai buna explicatie.

- N-are absolut nimic in comun cu orice Cautatoare pe care l-am intanit. Daca un Cautator ar fi vrut vreo idee despre cum sa ne gaseasca, ar fi adus o armata.

- Si ei n-ar fi gasit nimic. Dar ea... a ajuns aici, nu?

- A fost aproape ucisa de vreo sase...

- Totusi respira inca, nu?

Au ramas tacuti o buna bucata de vreme. Atat de mult incat am inceput sa ma gandesc sa desfac ghemul in care ma chircisem, dar nu voiam sa fac vreun zgomot in timp ce ma intindeam. Mi-am dorit ca Ian sa plece, pentru a putea dormi. Adrenalina m-a lasat atat de slabita cand mi s-a scurs din vine.

- Cred ca o sa ma duc sa vorbesc cu Jeb, a sosit Ian in cele din urma.

- Oh, asta-i o idee grozava.

Vocea lui Jared era plina de sarcasm.

-Imi amintesti acea prima noapte? Cand a sarit intre tine si Kyle? A fost bizar.

- Incearca doar sa gaseasca o modalitate de a ramane in viata, de a scapa...

-Indemnandu-l pe Kyle sa o ucida? Un plan foarte bun.

-A functionat.

-Pusca lui Jeb a functionat. Stia ca el se apropie?

- Te gandesti prea mult la asta, Ian. Exact asta vrea ea.

- Nu cred ca ai dreptate. Nu stiu de ce...dar cred ca nu vrea deloc sa ne gandim la ea.

L-am auzit pe Ian ridicandu-se.

-Stii ce-I, intr-adevar ciudat? A murmurat el cu o voce care nu mai era soptita.

- Ce anume?

- M-am simtit vinovat – vinovat ca naiba – cand am vazut-o ferindu-se de noi. Cand am zarit urmele intunecate de pe gatul ei.

- Nu-i poti permite sa te afecteze in felul asta.Jared a fost deodata tulburat. Nu este om.sa nu uiti asta.

- Doar pentru ca este om, crezi ca inseamna ca nu simte durerea? a intrebat Ian in timp ce vocea sa se estompase din pricina distantei. Ca nu simte ca o fata care a fost batuta – batuta de noi?

- Controleaza-te, suierat Jared in urma lui.

- Ne mai vedem, Jared.

Jared nu s-a relaxat o lunga perioada dupa plecarea lui Ian; s-a plimbat o vreme inainte si inapoi prin fata grotei si apoi s-a asezat pe saltea, blocand lumina, dupa care a murmurat pentru sine ceva de neinteles. Am renuntat sa astept ca el sa adoarma si m-am intins cat de bine am putut pe podeaua curbata. A tresarit cand miscarea mea a facut zgomot si apoi a inceput din nou a murmure in surdina.

- Vinovat, a bombanit el pe un ton acid. S-a lasat influentat de ea. La fel ca Jeb, la fel ca Jamie. Nu pot lasa lucrurile sa continue in felul asta. A fost o prostie s-o las in viata.

Pielea de pe brat mi s-a facut ca de gaina, dar am incercat sa ignor senzatia.

Daca ma panicam de cate ori el se gandea sa ma ucida, n-as mai fi avut nici o clipa de liniste. M-am rasucit pe burta, pentru a-mi indoi coloana in alta directie si el a tresarit din nou si apoi s-a cufundat in tacere.Eram sigura ca inca medita la aceasta situatie, cand in cele din urma, m-a cuprins somnul.

Cand m-am trezit, Jared statea pe saltea intr-o pozitie care imi permitea sa-l zaresc, cu coatele pe genuchi si capul proptit intr-un pumn.

Nu credeam ca am adormit mai mult de o ora sau doua, dar eram prea chinuita pentru a incerca sa adorm din nou imediat.in schimb, m-am gandit ingrijorata la vizita lui Ian, nelinistita ca Jared se va stradui si mai tare sa ma tina izolata dupa reactia stranie a lui Ian.de ce nu-si tinuse Ian gura despre faptul ca se simtea vinovat? Daca stia ca e in stare sa se simta vinovat, de ce s-a apucat sa sugrume oameni, de la bun inceput? Si Melanie era iritata din cauza lui Ian si nervoasa din pricina accesului sau.

Temerile noastre au fost intrerupte dupa doar cateva minute.

- Sunt doar eu, am auzit vocea lui Jeb. Nu te ambala.

Jared a tras cocosul pustii.

- Hai impusca-ma copile. Da-i drumul.

Sunetul vocii lui Jared se apropia cu fiecare cuvânt.

Jared a suspinat și a lasat arma jos.

- Te rog pleaca.

- Trebuie să vorbesc cu tine, a spus Jeb, gâfâind în timp ce s-a așezat jos în fața lui Jared. Hei, tu, a vorbit în direcția mea, dând din cap.

- Știi cât de mult urasc asta, a murmurat Jared.

- Mda.

- Ian mi-a zis deja despre Cautatori....

- Știu. Tocmai am vorbit cu el despre asta.

- Minunat. Și atunci ce vrei?

- Nu-i vorba prea mult despre ce vreau eu. Este vorba despre nevoile tuturor.

Nu se cam termină toate cele. Ne trebuie o raia de aprovizionare consistent.

- Oh, a murmurat Jared; nu din pricina acestui subiect era îngrijorat. Trimite-l pe Kyle.

- Bine, a spus Jeb, sprijinindu-se de perete pentru a se ridica.

Jared a suspinat. Părea că sugestia lui fusese un bluf. S-a răzgândit în data ce Jeb a fost de acord cu el.

- Nu. Nu Kyle. Este prea....

Jeb a chicotit.

- Aproape că ne-a bagat în belea ultima dată când s-a dus singur nu? Nu e genul care să cumpanească lucrurile. Ian, atunci?

- El le cumpanește prea mult.

- Brandt?

- Nu este bun pentru drumuri lungi. Incepe să se panicheze după câteva săptămâni. Face greseli.

- Bine, atunci spune-mi tu cine.

Secundele au trecut și l-am auzit pe Jared tragând aer în piept de câteva ori, de fiecare dată de parcă era pe cale să-l dea lui Jeb un răspuns, dar apoi expira doar și nu spunea nimic.

- Ian și Kyle împreună? a întrebat Jeb. Poate s-ar complete unul pe celălalt.

Jared a bombănit.

- Așa că ultima oară? Bine, bine știu că trebuie să mă duc eu.

- Ești cel mai bun, a fost Jeb de acord. Ne-ai schimbat vietile când ai apărut aici.

Eu și Melanie am încuvintat în sinea noastră; acest lucru nu ne-a surprins pe nici una dintre noi.

Jared este fermecat. Eu și Jamie eram în perfectă siguranță când instinctele lui Jared ne îndrumau; niciodată n-am fost pe cale să fim prinși. Dacă Jared ar fi fost în Chicago, sunt sigură că s-ar fi descurcat de minune.

Jared a arătat cu umărul către mine.

- Și eu...

- O voi supraveghea eu, cand am timp. Si ma astept sa-l iei pe Kyle cu tine. Asta ar trebui sa fie de folos.

- N-o sa fie suficient. Kyle e plecat si tu s-o pazesti cand poti. Ea... n-o sa reziste mult.

Jeb a ridicat din umeri.

- O sa fac tot ce-mi sta in puteri. Asta-i tot ce pot face.

Jared a inceput sa-si clatine incet capul inainte si inapoi.

- Cat o sa poti sta aici? l-a intrebat Jeb.

- Nu stiu , a soptit Jared.

A urmat o tacere lunga. Dupa cateva minute, Jeb a inceput sa fluere incetisor. In cele din urma, Jared a expirat cu putere – eu nu observasem ca isi tinuse respiratia.

- O sa plec la noapte.

A rostit cuvintele incet, cu resemnare, dar cu usurare. Vocea lui s-a schimbat usor, a devenit mai putin defensiva. Era de parca facea tranzitia inapoi la cel care fusese aici inainte ca eu sa apar. Lasand ca o responsabilitate sa-I fie luata de pe umeri pentru a fi inlocuita de o alta, mai convenabila.

Renunta la a-mi mai pazi viata, lasand natura – sau mai bine zis justitia hoardei sa-si urmeze cursul. Daca as fi fost moarta la intoarcerea lui , nu arc ere socoteala nimanui. Nu ar jeli. Toate astea le-am inteles din cele cinci cuvinte. Stiam cum exagerau oamenii durerea – o inima franta. Melanie si-a amintit rostind ea vorbele, dare u ma gandisem intotdeauna ca este o hiperbolizare, o descriere traditional pentru ceva care nu avea o reala legatura fiziologica, gen cap patrat. Deci nu ma asteptasem la durerea pe care am simtit-o in piept. Ameteala da, nodul din gat da si da lacrimile arzandu-mi ochii. Dar ce era senzatia aceasta sfasietoare din piept? N-avea nici o explicatie logica.

Si nu era doar sfasietoare, ci rasucea si tragea in directii diferite. Pentru ca inima lui Melanie era si ea franta avand o senzatie de separare, de parca dezvoltasem un alt organ pentru a compensa sentimentelor noastre gemene. O inima dubla pentru o minte dubla. O durere dubla.

Pleca , a suspinat ea. N-o sa-l mai vedem niciodata. Nu a pus la indoiala faptul ca urma sa murim.

Voiam sa plang impreuna cu ea , dar cineva trebuia sa-si pastreze cumpatul.

Mi-am muscat mana pentru a-mi reprima geamatul.

- Probabil ca asa e cel mai bine, a spus Jeb.

- Trebuie sa ma organizez.....

Mintea lui Jared era departe, departe de acest coridor stramb.

- Atunci , o sa raman eu aici. sa te intorci cu bine!

- Multumesc. Ne mai vedem Jeb.

- Asa cred.

Jared i-a dat pusca inapoi lui Jeb, s-a ridicat si si-a indepartat absent praful de

pe haine. Apoi a plecat, grabindu-se pe coridor cu pasul lui rapid, familiar, cu mintea la alte lucruri. Nici o singura privire in directia mea, nici un singur gand pentru soarta mea.

Am ascultat sunetul care se estompa al pasilor sai pana cand s-a stins cu totul. Apoi , uitand de existenta lui Jeb, mi-am lasat fata in palme si am inceput sa plang in hohote.